

AUTOARE BESTSELLER
NEW YORK TIMES

COLLEEN HOOVER

*Un roman
ca niciun altul, unic...
Citiți-l numaidecât!*

TAMMARA WEBBER,
autoarea bestsellerului
E ușor să te iubesc

SLAM
Din dragoste pentru Layken

Roman

EPICA

Colleen Hoover

Slam

**Din dragoste pentru
Layken**

**Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU**

Editura EPICA

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Slammed, Colleen Hoover
Copyright © 2012 by Colleen Hoover

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română
Sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93565-7-9

București, 2014

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
Reprezentând valoarea timbrului literar ce se
virează

Uniunii Scriitorilor din România
Cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Slam: din dragoste pentru Layken/Colleen Hoover;
Trad.: Cristina Buzoianu — București: Epica, 2014
ISBN 978-606-93565-7-9

I. Buzoianu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31 135.1

*Această carte este dedicată
Membrilor trupei The Avett Brothers,
Întrucât m-au motivat să urmez îndemnul
„decide cine vrei să fii și fii ceea ce ai
decis”.*

Partea întâi

1

*I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?*¹

— THE AVETT BROTHERS, *SAUNA*

Încarc împreună cu Kel ultimele două cutii în camioneta U-Haul². Închid ușa și trag zăvorul peste optsprezece ani de amintiri, toate incluzându-l pe tata.

Au trecut șase luni de când s-a stins. Suficient de mult timp încât fratele meu de nouă ani, Kel, să nu mai plângă de fiecare dată când vorbim despre el, dar destul de recent cât să ne confruntăm cu greutatea financiară care apar într-o familie cu un singur părinte. O familie care nu-și mai permite să rămână în Texas, singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

¹ „Mai nicăieri de-atât să fiu n-aș putea, / Poți să-mi dai un undeva?”

² Firmă care închiriază mașini mari, folosite la mutat.

— Lake³, nu mai gândi așa negativ, spune mama, întinzându-mi cheile casei. Cred c-o să iubești statul Michigan.

Nu-mi folosește niciodată numele întreg. Ea și tata s-au contrazis timp de nouă luni în legătură cu numele pe care aveau să mi-l dea. Ei îi plăcea numele Layla, după o melodie a lui Eric Clapton. Lui tata îi plăcea numele Kennedy, după un Kennedy.

— Nu contează care Kennedy, spunea el. Li iubesc pe toți!

Aveam aproape trei zile când spitalul i-a forțat, într-un final, să se decidă. Au hotărât să ia primele trei litere din ambele nume și să-mi spună Layken, dar niciunul dintre ei nu m-a strigat vreodată așa.

Îi imit tonul mamei.

— Mamă, nu mai gândi așa *pozitiv!* O să *urăsc* statul Michigan.

Mama a avut întotdeauna abilitatea de a ține o întreagă morală dintr-o singură privire. Îmi încasez privirea.

Urc treptele și intru în casă pentru turul final, înainte de a încuia ușa pentru ultima oară. Toate camerele sunt înfiorător de goale. Nu mi se pare că străbat aceeași casă în care am locuit încă din ziua în care m-am născut. În ultimele șase luni am trecut printr-un vârtej de sentimente, toate neplăcute. Știu că

³ Numele ei de alint înseamnă “lac”.

era imposibil să rămânem aici. Dar mă așteptam ca schimbarea să aibă loc după *sfârșitul* clasei a douăsprezecea.

Zăbovind în fosta noastră bucătărie, zăresc o agrafă de păr din plastic mov sub dulap, în locul unde, cândva, era frigiderul. O ridic și șterg praful de pe ea, mângâind-o cu degetele.

— O să crească la loc, a spus tata.

Aveam cinci ani, iar mama își lăsase foarfecele de tuns pe dulapul din baie. Aparent, am făcut ceea ce fac mulți copii la vârsta aia. Mi-am tăiat singură părul.

— Mami o să fie foarte supărată pe mine, am plâns eu.

Am crezut că odată tăiat avea să crească înapoi imediat și că nimeni nu avea să observe. Tăiasem o şuviță destul de groasă și am stat în fața oglinzii probabil vreo oră, așteptând ca părul să-mi crească la loc. Apoi am adunat fâșiile drepte, castanii de pe podea și le-am ținut în mână, căutând o modalitate de a le prinde la loc, în timp ce mă podidea plânsul.

Când tata a intrat în baie și a văzut ce făcusem, pur și simplu a râs, m-a ridicat în brațe și m-a așezat pe dulap.

— Lake, mami nici nu va observa, mi-a promis el, luând ceva din dulapul de sus. Uite, am chiar aici un pic de magie.

A deschis palma, arătându-mi agrafa mov.

— Cât timp porți asta în păr, mami nu va ști.

Mi-a aranjat șuvițele de păr și le-a prins cu agrafa. Apoi m-a întors cu fața spre oglindă.

— Vezi? Ca nouă!

Priveam reflexiile noastre în oglindă și mă simțeam cea mai norocoasă fetiță din lume. Nu mai cunoșteam alți tătici care să aibă agrafe magice.

Am purtat agrafa aia în fiecare zi, timp de două luni, iar mama nu mi-a spus nimic niciodată.

Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că probabil tata îi spusese ce făcusem. Dar, la cinci ani, credeam în magia lui.

Semăn mai mult cu mama decât cu el. Suntem amândouă de înălțime medie. După două sarcini, ea nu prea mai încape în blugii mei, dar putem să împrumutăm una de la alta orice altceva. Amândouă avem păr castaniu, care, în funcție de vreme, este fie drept, fie ondulat. Ochii ei sunt de un verde mai închis decât ai mei, deși s-ar putea ca tenul mai palid să-i scoată doar mai mult în evidență.

Totuși, semăn cu tata în privința tuturor lucrurilor care contează. Am același simț al umorului sec, aceeași personalitate, aceeași dragoste pentru muzică, același râset. Kel e cu totul altă poveste. Cu părul blond închis și trăsături blânde, el seamănă fizic cu tata. Deși e micuț pentru un copil de nouă ani,

compensează prin personalitate ceea ce-i lipsește din înălțime.

Mă duc la chiuvetă, deschid robinetul și frec cu degetul cei treisprezece ani de murdărie adunați pe agrafa de păr. Kel intră cu spatele în bucătărie exact când îmi șterg mâinile de blugi. E un copil ciudat, dar îl iubesc foarte mult. Are un joc care-i place și pe care-l numește „ziua înapoi”, în care petrece mai tot timpul mergând cu spatele peste tot, rostind invers cuvintele în propoziție și chiar cerând întâi desertul când ne așezăm la masă. Cu o diferență de vârstă atât de mare între noi și niciun alt copil în familie, cred că și-a găsit o metodă de a se distra singur.

— Grăbești te să zice mama, Layken! spune el, invers.

Pun agrafa de păr în buzunarul pantalonilor și ies, încuind ușa casei pentru ultima oară.

În următoarele câteva zile, eu și mama conducem alternativ Jeepul meu și mașina U-Haul, oprindu-ne numai de două ori să dormim la hotel. Kel face cu schimbul între mine și mama, mergând ultima zi cu mine, în U-Haul. Terminăm ultimele nouă ore de drum noaptea, fără să pierdem timpul, doar cu o scurtă pauză. Pe măsură ce ne apropiem de noul nostru oraș, Ypsilanti, analizez împrejurimile și

conștientizez că, deși e septembrie, radiatorul mașinii e pornit. Cu siguranță voi avea nevoie de o garderobă nouă.

Când virez pentru ultima dată la dreapta, pe strada noastră, GPS-ul mă informează că „am ajuns la destinație”.

„La destinație”, râd în sinea mea. Aparatul ăsta nu știe nimic.

Fundătura nu e foarte lungă, cu aproximativ opt case de cărămidă pe fiecare parte a străzii. Văd un teren de baschet într-una dintre parcări, ceea ce-mi dă speranța că poate Kel va găsi cu cine să se joace. Sincer, pare un cartier decent. Gazonul e tuns, trotuarele sunt curate, dar e prea mult beton. Mult prea mult beton. Deja îmi lipsește casa mea.

Noul proprietar ne-a trimis niște poze, așa că îmi dau seama imediat care e casa noastră. Este mică, extrem de mică. În Texas aveam o casă în stil fermă care se întindea pe câțiva acri de teren. Pe minuscula întindere din jurul *acestei* case aproape că nu se găsește nimic altceva în afară de beton și de pitici de grădină. Ușa de la intrare se deschide și văd un bărbat în vârstă, care presupun că e proprietarul nostru, ieșind și făcându-ne din mână.

Depășesc curtea cu vreo cincizeci de metri ca să pot intra cu spatele pe alee și să ajung cu platforma mașinii U-Haul în fața ușii de la intrare. Înainte să schimb în marșarier, îl trezesc pe Kel. Doarme de

când eram în Indiana.

— Kel, trezește-te, îi șoptesc. Am ajuns la *destinație*.

Își întinde picioarele și cască, apoi își sprijină fruntea de geam ca să arunce o privire spre noua noastră casă.

— Hei! E un copil în curte! spune Kel. Crezi că stă și el în casa noastră?

— Bine-ar fi să nu, îi răspund. Dar probabil e un vecin. Dă-te jos și fa cunoștință cu el cât parchez eu.

După ce parchez mașina cu succes, pun schimbătorul în viteză, cobor geamurile și opresc motorul. Mama parchează Jeepul lângă mine și o urmăresc dându-se jos și salutându-l pe proprietar. Mă cufund în scaun câțiva centimetri și îmi ridic piciorul pe bord, privind cum Kel și noul lui prieten se luptă în stradă cu săbii imaginare. Îl invidiez. Sunt geloasă pe el pentru că poate să accepte mutarea atât de ușor, iar eu rămân copilul supărat, amărât.

A fost și el destul de trist când a auzit că mama voia să ne mutăm, mai mult pentru că era în mijlocul sezonului la Liga Mică. Avea prieteni cărora urma să le simtă lipsa, dar, la nouă ani, prietenul tău cel mai bun e, de obicei, imaginar și transatlantic. Mama l-a liniștit cu ușurință, promițându-i că-l va lăsa să se înscrie la hockey, ceea ce își dorea foarte mult. Era un sport greu de practicat în sudul rural al Texasului. Cu o asemenea promisiune a devenit mai optimist, dacă

nu chiar încântat, în privința statului Michigan.

Înțeleg de ce a trebuit să ne mutăm. Tata câștiga bine, era manager la un magazin de vopsele. Când era nevoie, mama lucra cu ora ca asistentă, dar mai mult avea grijă de casă și de noi. Cam la o lună după moartea lui, a reușit să-și găsească o slujbă cu normă întreagă. Se vedea cât de mult a afectat-o pierderea lui, la care s-a mai adăugat și noua responsabilitate de a fi capul familiei.

Într-o seară, la cină, ne-a explicat că nu avea un venit suficient de mare încât să poată plăti în continuare toate facturile și ipoteca. Ne-a spus că a găsit o slujbă mai bine plătită, dar că trebuia să ne mutăm. Vechea ei prietenă din liceu, Brenda, îi oferise un post. Crescuseră împreună în orașul ei natal, Ypsilanti, chiar lângă Detroit. Salariul era mult mai mare decât orice găsisese ea în Texas, așa că nu-i rămânea decât să accepte. Nu o învinuiesc pentru mutare. Bunicii mei au murit și nu mai are pe nimeni care s-o ajute. Înțeleg de ce a trebuit să facem asta, dar a înțelege o situație nu o face întotdeauna mai ușor de acceptat.

— Layken, ești moartă! strigă Kel prin geamul deschis, înfigându-mi sabia imaginară în gât.

Așteaptă să mă prăbușesc, dar eu doar îmi dau ochii peste cap.

— Te-am înjunghiat. Trebuia să mori! zice el.

— Crede-mă, sunt deja moartă, mormăi eu,

deschizând portiera și ieșind din mașină.

Cu umerii căzuți, Kel privește în pământ, sabia imaginară atârându-i pe lângă corp. Noul lui prieten stă în spatele lui, cu o înfățișare la fel de învinsă, făcându-mă să regret imediat că le-am transmis starea mea proastă.

— Sunt deja moartă, spun cu o voce ca de monstru, pentru că sunt un *zombi*!

Întind brațele în față, îmi las capul într-o parte, scot un sunet ca un gălgâit, iar ei încep să țipe.

— Creier! mormăi, mergând mecanic după ei în jurul camionetei. Creier!

Cotesc încet în fața mașinii, cu mâinile întinse în față și văd pe cineva apucându-i pe fratele meu și pe noul lui prieten de gulerele hainelor.

— V-am prins! strigă străinul înșfăcând cei doi copii.

Pare cu vreo doi ani mai mare decât mine și e mult mai înalt. Majoritatea fetelor l-ar descrie ca fiind „sexy”, însă eu nu sunt ca ele. Copiii se zbat, iar mușchii lui se încordează sub tricou, încercând să-i țină pe loc.

Spre deosebire de mine și de Kel, despre cei doi se poate spune clar că sunt frați. În afară de diferența mare de vârstă, sunt identici. Au amândoi același ten creol, același păr negru tăciune, chiar și aceeași frizură. El râde, Kel îi scapă și începe să-l lovească cu „sabia”. Se uită la mine și strigă „Ajutor”, iar eu

realizez că am rămas înțepenită în poziția de zombi.

Primul meu instinct e să o șterg înapoi în U-Haul și să stau ascunsă la podea pentru tot restul vieții. În loc să fac asta, strig încă o dată „Creier” și mă năpustesc peste ei, prefăcându-mă că-l mușc de creștetul capului pe băiatul mai mic. Apoi îi prind pe amândoi și îi gâdil până se prăbușesc râzând pe asfaltul de pe alee.

Când mă ridic, fratele mai mare îmi întinde mâna.

— Salut! Eu sunt Will. Noi locuim vizavi, spune, arătând cu degetul spre casa aflată chiar peste drum de a noastră.

Îi întind și eu mâna.

— Eu sunt Layken. Se pare că locuiesc aici, zic și privesc spre casa din spatele meu.

Zâmbește. Strângerea noastră de mână se prelungește și niciunul dintre noi nu spune nimic. Urăsc momentele incomode.

— Ei bine, bun venit în Ypsilanti, rupe el tăcerea.

Apoi își retrage mâna dintr-a mea și o vârstă în buzunarul jachetei.

— De unde veniți?

— Texas? îi răspund.

Nu știu de ce finalul răspunsului meu a sunat ca o întrebare. Nici măcar nu știu de ce stau să analizez faptul că a sunat ca o întrebare. Habar n-am de ce analizez motivul pentru care analizez Mint amețită. Cred că-i din cauza lipsei de somn acumulate în ultimele trei zile.

— Texas, hm? zice el.

Se leagănă pe călcâie. Eu nu-i răspund, iar momentul incomod se intensifică. Se uită la fratele lui și se apleacă, apucându-l de glezne.

— Trebuie să-l duc pe puști la școală, îmi spune, și-l urcă pe umerii lui. Se așteaptă un front de aer rece în seara asta. Ar trebui să încercați să despachetați azi cât de mult puteți. Vremea rea o să țină câteva zile, așa că, dacă aveți nevoie de ajutor la descărcat după-amiază, anunțați-mă. Vom fi acasă pe la patru.

— Sigur, mulțumim, îi spun.

Se îndepărtează amândoi, iar eu încă îi urmăresc cu privirea când Kel mă înjunghie în spate. Cad în genunchi, mă prind cu mâinile de stomac aplecându-mă în față și Kel se urcă peste mine ca să-mi curme suferința. Mă uit din nou spre partea cealaltă a străzii și-l surprind pe Will privindu-ne. Îi închide portiera fratelui său, se urcă la volan și ne face cu mâna.

Ne ia aproape toată ziua să descărcăm cutiile și mobila. Proprietarul ne ajută să cărăm obiectele mai mari, pe care nu le putem ridica doar eu cu mama. Suntem prea obosite ca să mai scoatem și cutiile din Jeep, așa că ne hotărâm să le lăsăm pe mâine. Sunt un pic dezamăgită când camioneta e, în sfârșit, goală; nu mai am nicio scuză să apelez la ajutorul lui Will.

Imediat ce patul din camera mea e asamblat, îmi iau din hol cutiile însemnate cu numele meu. Le-am despachetat aproape pe toate și mi-am făcut patul, când observ cum mobila din dormitor aruncă umbre pe pereți. Mă uit pe fereastră și-mi dau seama că e deja apusul. Ori zilele sunt mult mai scurte aici, ori am pierdut eu noțiunea timpului?

Îi găsesc pe mama și Kel în bucătărie, aranjând vesela în dulapuri. Mă așez pe unul dintre cele șase scaune de la bar, care ține loc și de masă de sufragerie, din lipsa unei sufragerii adevărate. Nu-i mai nimic de capul casei ăsteia. De la ușă e un mic antreu, urmat de camera de zi. Camera de zi e separată de bucătărie numai printr-un mic hol în stânga și de o fereastră în dreapta, iar mocheta bej de pe jos se continuă cu parchet, care se întinde în tot restul casei.

— Totul e atât de curat aici, spune mama, continuând să așeze vasele. N-am văzut nicio insectă.

Texasul are mai multe insecte decât fire de iarbă. Dacă nu prinzi muște, atunci omori viespi.

— Cred că-i un punct în plus pentru Michigan, îi răspund.

Deschid o cutie de pizza și-i studiez conținutul.

— *Un punct în plus?*

Se apleacă peste bar, apoi ia o bucată de pepperoni și o bagă în gură, în timp ce îmi face cu ochiul.

— Mă așteptam ca treaba asta să valoreze cel puțin

două puncte.

Mă prefac că nu pricep ce vrea să zică.

— Te-am văzut azi-dimineață, când vorbeai cu băiatul ăla, spune ea, zâmbind.

— Mamă, te rog, îmi răspund, folosind doza maximă de nonșalanță cu care aș putea scăpa ușor. Nimic surprinzător în faptul că Texasul nu e singurul stat din lume pe teritoriul căruia domiciliază specia masculină.

Mă duc la frigider și-mi iau o cutie de suc.

— Ce înseamnă domcliază? întrebă Kel.

— Domiciliază, îl corectez. Înseamnă ocupă, este stabilit, sade, stă, pe scurt, *locuiește*.

Cursurile de pregătire pentru admiterea la facultate dau rezultate.

— A, cam așa cum noi domcliem în Ypsilanti? spune el.

— Domiciliem, îl corectez din nou.

Îmi termin felia de pizza și mai beau o gură de suc.

— Eu sunt frântă. Mă duc la culcare.

— Vrei să spui că te duci să *domiciliezi* în dormitorul tău? spune Kel.

— Înveți repede, piciule.

Mă aplec și-l sărut pe creștetul capului, apoi mă retrag în dormitor.

Ce bine e să mă ghemuiesc sub pătură! Măcar patul e același, închid ochii și încerc să-mi imaginez că sunt în vechea mea cameră. Vechea și *călduroasa* mea

cameră. Pernele și așternutul sunt reci ca gheața, așa că îmi trag pătura peste cap, să-mi conserv un pic de căldură. Notă personală: mâine dimineață, la prima oră, localizează termostatul.

Și chiar asta vreau să fac de cum mă dau jos din pat și ating cu picioarele goale podeaua bocnă. Scot un pulover din dulap și-l îmbrac peste pijama, căutându-mi șosetele. Tentativă nereușită. Merg în vârful degetelor pe coridor, încercând să nu trezesc toată casa și chinându-mă, în același timp, să pun cât mai puțin picioarele pe parchetul rece. Când trec pe lângă camera lui Kel, îi văd papucii de casă cu Darth Vader așezați pe podea. Mă strecor înăuntru și mă încălț cu ei, simțindu-mă, în sfârșit, ușurată când mă îndrept spre bucătărie.

Mă uit în jurul meu după ibricul de cafea, dar nu-l găsesc. Îmi amintesc că l-am împachetat în Jeep, ceea ce-i cam nașpa, pentru că Jeepul e parcat afară. Afară, la o temperatura absurd de scăzută.

Nu găsesc jachetele nicăieri. În zilele de septembrie din Texas rareori ai nevoie de jachetă. Împăcându-mă cu gândul că trebuie să dau o fugă până la Jeep, iau cheile. Deschid ușa de la intrare și văd că un soi de substanță albă acoperă toată curtea. Îmi trebuie câteva secunde ca să realizez ce este. Zăpadă? în

septembrie? Mă aplec și iau un pic în palmă, să o studiez. În Texas nu ninge foarte des, dar chiar și când ninge, nu e genul ăsta de zăpadă. Zăpada din Texas arată mai mult ca niște bucățele minuscule de gheață. Zăpada din Michigan arată exact cum mi-am imaginat întotdeauna că este zăpada adevărată: pufoasă, moale și rece. O arunc repede și-mi șterg mâinile pe bluză, îndreptându-mă spre Jeep.

Dar nu ajung departe. În secunda în care papucii de casă cu Darth Vader iau contact cu asfaltul nins, privirea nu îmi mai este ațintită spre Jeepul din fața mea. Sunt lată pe spate și mă holbez la cerul senin. Simt imediat durerea din umărul drept și realizez că am aterizat pe ceva tare. Bag mâna și scot de sub mine un pitic de grădină cu jumătate din pălăria roșie făcută țândări. Rânjește la mine. Gemând, ridic piticul cu brațul sănătos, pregătindu-mă să-l sparg de tot, când cineva mă oprește.

— Nu-i o idee bună.

Recunosc imediat vocea lui Will. Timbrul lui e plăcut și liniștitor, așa cum era al tatei, dar, totodată, are și o tentă autoritară. Îmi îndrept privirea și-l văd venind spre mine.

— Ești bine? râde el.

— Am să mă simt mult mai bine după ce fac praf tâmpenia asta, îi spun, încercând fără succes să mă ridic în picioare.

— N-ai vrea să faci asta: piticii aduc noroc,

răspunde el, întinzându-mi mâna.

Îmi ia piticul și îl așază cu grijă pe iarba acoperită de zăpadă.

— Mda, îi zic, uitându-mă la rana de pe umăr, care, între timp, a format un cerc roșu-aprins pe mâneca puloverului. *Adevărat* noroc.

Când vede sângele de pe bluza mea, Will se oprește din râs.

— O, Doamne! îmi pare foarte rău. N-aș fi râs dacăș fi știut că te-ai rănit.

Mă prinde de brațul sănătos și mă ridică în picioare.

— Îți trebuie un bandaj pentru aia.

— Habar n-am unde să caut unul acum, îi răspund, cu gândul la mormanele de cutii sigilate pe care le mai avem de despachetat.

— Trebuie să vii cu mine, avem noi câteva în bucătărie.

Își scoate haina, mi-o pune pe umeri și mă ține de braț, conducându-mă peste stradă. Mă simt un pic ridicol așa, asistată de el – pot să merg și singură. Însă nu obiectez, sunt o ipocrită în fața întregii mișcări feministe. Am ajuns să fiu domnița aflată la ananghie.

Mă dezbrac de haina lui și o așez pe spătarul canapelei, apoi îl urmez în bucătărie. Înăuntru e întuneric, deci presupun că toată lumea încă doarme. Casa lui e mai spațioasă decât a noastră. Planul parterului este asemănător, dar sufrageria e cu vreun metru mai mare. Un bovindou, cu băncuță și perne

mari, privește spre curtea din spate.

Câteva fotografii de familie atârnă de-a lungul peretelui opus bucătăriei. Cele mai multe sunt cu Will și cu fratele lui mai mic, iar în câteva apar și părinții lor. Mă apropii să le văd mai bine, în vreme ce Will îmi caută un bandaj. Cred că au moștenit genele tatălui lor. Într-una din poze, probabil cea mai recentă, dar tot pare a fi făcută acum câțiva ani, tatăl are brațele petrecute în jurul celor doi băieți și-i strânge pe amândoi pentru un instantaneu. Părul lui negru tăciune e presărat cu fire albe și o mustață neagră, groasă îi accentuează zâmbetul. Trăsăturile îi sunt identice cu ale lui Will. Amândoi au ochi zâmbitori și își arată dinții de un alb perfect atunci când râd.

Mama lui Will e fermecătoare. Are părul lung, blond și, cel puțin în poze, pare înaltă. Nu zăresc nicio trăsătură fizică de-a ei care să se fi transmis băieților, dar poate că Will i-a moștenit personalitatea. Toate fotografiile de pe perete subliniază o mare diferență între casele noastre: a lor este un *cămin*.

Intru în bucătărie și mă așez la bar.

— Trebuie curățată înainte s-o bandajăm, spune el, suflându-și mânecele și deschizând robinetul.

Poartă o cămașă de un galben pal, ușor transparentă în lumina din bucătărie, lăsând să se vadă un pic din conturul maieului. Are umerii lați, iar mânecele i se

așază lejer pe mușchii brațelor. Atinge cu creștetul capului dulapul de deasupra, așa că pot estima, pe baza asemănărilor dintre bucătăriile noastre, că e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt ca mine. Mă uit fix la modelul de pe cravata lui, pe care și-a dat-o peste umăr ca să n-o ude, când oprește apa și se întoarce la bar. Cu fața dogorind, îi iau șervetul ud din mână, nefiind foarte mândră de câtă atenție acord fizicului său.

— E în regulă, îi spun, lăsându-mi gulerul în jos, peste umăr. Mă descurc.

Desface un bandaj în timp ce eu șterg sângele de pe rană.

— Așadar, ce făceai afară, în pijamale, la ora șapte dimineța? întrebă el. Mai aveți de descărcat?

Clatin din cap a negare și arunc șervețelul la gunoi.

— Cafea.

— Aaa, să înțeleg că nu ești o persoană matinală.

Will o spune mai mult ca o constatare, nu ca o întrebare.

Apropiindu-se să-mi lipească pansamentul pe umăr, îi simt respirația pe gât. Îmi frec brațele ca să ascund fiorii ce se strecoară în sus pe ele. Mi-l așază, apoi îl bate ușor.

— Gata. Ca nouă.

— Mersi. Și *sunt* o persoană matinală, îi răspund. După ce îmi beau cafeaua.

Mă ridic și mă uit peste umăr, prefăcându-mă că

studiez bandajul, pregătindu-mi următoarea mișcare. Deja i-am mulțumit. Aș putea să plec imediat, dar asta ar fi cam nepoliticos, după ce el m-a ajutat. Dar dacă rămân aici și aștept doar de la el să întrețină conversația, aș putea părea proastă pentru că *nu* am plecat. Nici măcar nu pricep de ce-mi analizez comportamentul când sunt cu el. Nu-i decât un alt domiciliat. Mă întorc și-l văd lângă dulap, turnând o cană de cafea. Vine spre mine și o așază pe bar, în fața mea.

— Vrei frișcă sau zahăr?

Refuz cu o mișcare a capului.

— E bună neagră. Mulțumesc.

Se sprijină de bar și mă privește în timp ce-mi sorb cafeaua. Ochii lui au aceeași nuanță verde închis ca ai mamei lui, din poză. A moștenit, totuși, o trăsătură fizică de la ea. Îmi zâmbeste și întrerupe contactul vizual, uitându-se la ceas.

— Trebuie și plec, frate-meu mă așteaptă în mașină și trebuie să ajung la serviciu, îmi explică el. Te conduc înapoi. Poți să păstrezi cana.

Înainte să mai iau o înghițitură, mă uit la cană și observ literele mari pictate pe ea. *Cel mai bun tată din lume*. Este exact la fel ca aceea din care își bea tata cafeaua.

— Nu e nevoie, îi spun, îndreptându-mă spre ușă. Cred că acum stăpânesc bine mersul în picioare.

Mă urmează afară și închide ușa după el, insistând

să iau cu mine jacheta lui. Mi-o pun pe umeri, îi mulțumesc din nou și mă îndrept spre partea mea de stradă.

— Layken! mă strigă, exact când dau să intru în casă.

Mă întorc și-l văd în parcare.

— Forța fie cu tine!

Se urcă în mașină râzând, iar eu rămân pe loc, uitându-mă în jos la papucii cu Darth Vader pe care încă îi am în picioare. Tipic.

Cafeaua își face efectul. Găsesc termostatul și, pe la prânz, casa începe să se dezmorească. Mama și Kel sunt plecați la compania de utilități, ca să treacă totul pe numele ei, iar eu am rămas cu ultimele cutii, dacă nu le pun la socoteală și pe cele din Jeep. Mai despachetez câteva lucruri, apoi decid că e timpul pentru un duș. E deja a treia zi de când sigur arăt ca o fată-granola⁴.

Ies de sub duș, mă înfășor într-un prosop, apoi îmi pieptăn părul și mi-l usuc. Când e gata, îndrept uscătorul spre oglinda aburită, curățând o suprafață

⁴ *Granola girl* (lb. Eng.) – fată cu aspect comun, neîngrijit, care nu poartă machiaj, se îmbracă în nuanțe pământii și are viziuni puternic ecologiste. Sinonim cu *hippie* în text.

rotundă, pe care o folosesc să-mi aplic puțin machiaj. Observ că bronzul meu începe să dispară. N-o să am unde să-l întrețin aici, deci ar fi cazul să mă obișnuiesc cu o imagine un pic mai palidă.

Îmi prind părul într-o coadă și-mi dau cu luciu de buze și rimei. Renunț la fardul de obraz, întrucât nu pare să mai fie nevoie de el. Vremea de afară și întâlnirile cu Will îmi mențin obrajii îmbujorați tot timpul.

Cât timp eu am fost la duș, mama și Kel s-au întors, apoi au plecat din nou. Găsesc un bilet de la ea în care mă informează că s-au dus în oraș cu prietena ei, Brenda, ca să returneze camioneta U-Haul. Pe dulap sunt trei bancnote de douăzeci de dolari, cheile de la mașină și o listă de cumpărături. Le iau și mă îndrept către Jeep, reușind, de data asta, să ajung până la el fără peripeții.

Dar în timp ce scot mașina din parcare, realizez că n-am nici cea mai vagă idee încotro să mă duc. Nu știu nimic despre orașul ăsta, cu atât mai puțin dacă trebuie să fac dreapta sau stânga când ies de pe strada mea. Fratele cel mic al lui Will e în curtea din fața casei lui. Opresc mașina paralel cu trotuarul lor și deschid fereastra din dreapta.

— Hei, vino o secundă! îl strig.

Se uită la mine și ezită. Poate crede că am să intru iar în modul zombi. Vine spre mașină, dar se oprește cam la un metru de geam.

— Cum ajung la cel mai apropiat magazin alimentar? îl întreb.

Își dă ochii peste cap.

— Pe bune? Am nouă ani.

OK, asemănarea cu fratele lui nu trece de nivelul pielii.

— Ei bine, mulțumesc pentru nimic, îi spun. Totuși, cum te cheamă?

Îmi zâmbește ștrengar și țipă:

— Darth Vader!

Râde și se îndepărtează de mașină alergând.

Darth Vader? înregistrez semnificația răspunsului lui. Face mișto de papucii de casă cu care eram încălțată de dimineață. Nu-i mare lucru. Problema e că Will trebuie să fi vorbit cu el despre mine. Nu pot decât să-mi imaginez conversația dintre ei și ce părere are Will acum. Dintr-un oarecare motiv, m-am gândit la el mai mult decât era necesar. Mă tot întreb câți ani are, ce facultate a terminat, dacă e *singur*.

Din fericire, n-am lăsat în Texas niciun iubit. N-am mai ieșit cu cineva de aproape un an. Cu liceul, jobul part-time și sporturile lui Kel, nu prea am avut timp să mă gândesc la băieți. O să-mi fie destul de greu să mă obișnuiesc cu ideea că eram o persoană foarte ocupată, iar acum nu mai am mare lucru de făcut.

Bag mâna în torpedo și scot GPS-ul.

— Nu-i o idee bună, spune Will.

Ridic privirea și-l văd venind spre mașină. Încerc

din răspuțeri să-mi stăpânesc zâmbetul uriaș ce încearcă să pună stăpânire pe chipul meu.

— Ce, nu e o idee bună? îl întreb, montând GPS-ul în suportul lui, apoi pornindu-l.

Își încrucișează brațele la piept și se apleacă spre geamul mașinii.

— În perioada asta sunt multe drumuri în construcție. Ai să te pierzi cu chestia aia.

Sunt pe cale să-i răspund, când Brenda și mama opresc lângă mine. Brenda deschide fereastra de pe partea șoferului, iar mama se apleacă peste scaun.

— Nu uita să iei detergent de rufe, nu mai știu dacă l-am trecut pe listă. Și sirop de tuse. Cred că m-am molipsit cu ceva, îmi spune, prin geam.

Kel sare de pe bancheta din spate, aleargă la fratele lui Will și îl invită la noi, să se uite prin casă.

— Pot? îl roagă el pe Will.

— Sigur, îi răspunde el, deschizând portiera din dreapta mea. Mă întorc repede, Caulder. Merg cu Layken până la magazin.

Merge? Mă uit pe furiș la el, când își încheie centura de siguranță.

— Nu mă pricep prea bine să dau explicații. Te deranjează dacă vin cu tine?

— Cred că nu, râd eu.

Mă uit după Brenda și mama, dar deja au parcat pe alee. Pornesc mașina și ascult indicațiile lui Will despre cum să ies din cartier.

— Deci, pe fratele tău îl cheamă Caulder? îl întreb, încercând să fac conversație.

— Da. Părinții mei au încercat ani de-a rândul să mai facă un copil, după ce m-au avut pe mine. În cele din urmă, a venit pe lume Caulder, când nume ca „Will” nu mai erau la modă.

— Mie îmi place numele tău.

Regret ce-am spus imediat ce mi-a ieșit pe gură. Sună a încercare jalnică de flirt.

El râde. Îmi place râsul lui. Nu-mi place că-mi place râsul lui.

Tresar când îl simt dându-mi părul la o parte de pe umăr și atingându-mi gâtul. Degetele îi alunecă sub gulerul bluzei și mi-o trage un pic în jos.

— În curând o să-ți trebuiască un alt bandaj.

Îmi ridică bluza la loc și mă bate ușor pe umăr. În urma degetelor lui îmi rămâne pe gât o senzație fierbinte.

— Amintește-mi să cumpăr câteva de la magazin, îi spun, încercând să mă conving că acțiunile și prezența lui nu au absolut niciun efect asupra mea.

— Deci, Layken...

Face o pauză și privește cutiile pline așezate pe bancheta din spate.

— Vorbește-mi despre tine.

— Hmm, nu. Sunt atât de banală!

Râde.

— Bine, atunci am să te descopăr singur.

Se apleacă și apasă un buton pe CD-player. Mișcările lui sunt atât de fluide, de parcă le-ar fi exersat ani de zile. Îl invidiez pentru asta. Eu n-am fost niciodată grațioasă.

— Știi, poți afla multe lucruri despre cineva după gusturile pe care le are în materie de muzică.

Scoate CD-ul și-i citește eticheta.

— *Rahaturile lui Layken?* citește el cu voce tare, apoi râde. *Rahat* e folosit aici cu sens descriptiv sau posesiv?

— Nu-mi place când Kel pune mâna pe rahaturile mele, bine?

Îi iau CD-ul din mână și-l pun înapoi în aparat.

Note de banjo răsună din difuzoarele date la maxim și mă simt imediat rușinată. Sunt din Texas, dar nu vreau să-și facă impresia greșită cum că asta ar fi muzică country. Dacă există un lucru din Texas de care nu mi-e dor, acela e muzica country. Mă întind să dau volumul mai încet, dar el obiectează, prinzându-mă de mână.

— Dă-l mai tare, cunosc formația.

Mâna lui rămâne, în continuare, peste a mea. Am degetele tot pe butonul de volum și îl dau mai tare. N-are *cum* să știe formația, îmi dau seama că blufează, asta e încercarea lui jalnică de flirt.

— A, da? Îi spun.

Îi arăt eu lui.

— Cum se numește?

— The Avett Brothers, îmi răspunde el. Eu îi spun *Gabriella*, dar cred că e finalul unuia dintre cântecele de pe albumul lor, *Pretty Girl*. Îmi place mult partea în care se aud chitarele electrice.

Rămân surprinsă de răspunsul pe care mi l-a dat. Chiar îi cunoaște!

— Îți plac The Avett Brothers?

— Îi *iubesc*! Au avut un concert în Detroit anul trecut. Cel mai tare spectacol live pe care l-am văzut vreodată.

Când mă uit la mâna lui, care încă o ține pe a mea, care încă tine butonul de volum, un fior de adrenalină îmi străbate tot corpul. Îmi place, dar nu-mi convine deloc că-mi place. Mi-au mai dat și alți băieți emoții, dar, de obicei, îmi pot controla mult mai bine reacțiile la gesturi atât de obișnuite.

El mă vede observându-ne mâinile și-mi dă drumul, frecându-și palmele pe pantaloni. Pare un gest de nervozitate și sunt curioasă dacă și el se simte la fel de stânjenit ca mine.

Am tendința de a asculta muzică pe care nu o auzi în topuri. Foarte rar întâlnesc pe cineva care să fi auzit vreodată măcar de jumătate dintre formațiile pe care le iubesc. Cei de la The Avett Brothers sunt primii pe lista mea de favoriți.

Stăteam trează noapți întregi cu tata să cântăm împreună melodiile preferate, iar el încerca să le

redea din corzile chitarei. Mi le-a și descris o dată. Mi-a zis: „Lake, îți poți da seama că o trupă e cu adevărat talentată atunci când *imperfecțiunile* ei definesc *perfecțiunea*.

Am înțeles, într-un târziu, la ce se referea, atunci când am început să le *ascult* cu adevărat. Note întrerupte de banjo, alunecări sacadate pe corzi, vocea trecând de la joase la înalte, apoi la țipăt, într-un singur vers. Toate aceste lucruri adaugă substanță, caracter și veridicitate muzicii lor.

După ce a murit tata, mama mi-a dat mai devreme un cadou pe care el mi-l pregătise pentru aniversarea mea de optsprezece ani: două bilete la concertul The Avett Brothers. Am plâns când le-am primit, gândindu-mă cât de mult și-ar fi dorit să mi le poată da chiar el. Știam că și-ar fi dorit să le folosesc, dar n-am putut. Concertul a fost la câteva săptămâni după moartea lui și eram convinsă că n-aveam să fiu în stare să mă bucur de el. Nu așa cum aș fi făcut-o dacă as fi fost cu tata.

— Și eu îi iubesc, îi spun șovăielnic.

— Tai văzut vreodată cântând live?

Nu știu sigur de ce, dar în timp ce vorbim, îi destăinui întreaga poveste despre tata. El ascultă cu atenție, întrerupându-mă doar pentru a-mi da indicații când și unde să virez. Îi povestesc totul despre pasiunea noastră pentru muzică. Îi spun cum tata a

murit brusc și pe neașteptate din cauza unui atac de cord. Îi spun despre cadoul de ziua mea și despre concertul la care nu am mai apucat să mergem. Nu știu de ce tot vorbesc, dar nu pot să mă stăpânesc. Nu divulg niciodată informații cu ușurință, mai ales față de persoane pe care abia le cunosc. Încă mai bolborosesc când îmi dau seama că ne-am oprit în parcare a unui magazin alimentar.

— Uau, remarc eu, uitându-mă la ceas. Țsta e cel mai scurt drum până la magazin? Am condus douăzeci de minute.

Îmi face cu ochiul și deschide portiera.

— Nu, de fapt, nu e.

Asta *clar* e flirt. Și eu clar am fluturași în stomac.

Când ieșim din mașină, ninsoarea începe să se transforme în lapoviță.

— Fugi, îmi spune el.

Mă ia de mână și mă trage mai repede spre intrare.

Ni se taie respirația și râdem când intrăm în magazin, îndepărtându-ne stropii de apă de pe haine. Mă dezbrac de jachetă și o scutur, când mâna lui îmi mângâie fața, dând la o parte o şuviță de păr ud, care mi s-a lipit de obraz. Are degetele reci, dar, în momentul în care se ating de pielea mea, uit de temperatură și fața mi se încălzește. Privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul de pe chip îi dispare. Încă încerc să mă obișnuiesc cu reacțiile pe care le am când sunt cu el. Cea mai mică atingere, cel mai

simplu gest au un efect extrem de intens asupra simțurilor mele.

Îmi dreg vocea și-mi desprind privirea de a lui, luând un coș gol de lângă noi. Îi întind lista de cumpărături.

— Ninge mereu în septembrie? îl întreb, încercând să par neafectată de atingerea lui.

— Nu, nu va dura mai mult de câteva zile, poate o săptămână. De obicei, zăpada nu începe mai devreme de sfârșitul lui octombrie, îmi explică el. Voi ați avut noroc.

— Noroc?

— Da. E un front de aer rece destul de rar. Ați ajuns exact la timp.

— Ha. Am presupus că voi toț' urâți zăpada. Aici nu ninge aproape tot timpul anului?

Râde.

— Voi toț'?

— Ce-i?

— Nimic, îmi răspunde zâmbind. Dar n-am mai auzit pe nimeni să pronunțe „voi toț'” pe viu. E drăguț. Potrivit pentru o frumoasă sudistă.

— O, te rog să mă scuzi, replic eu. De-acum înainte am să mă iau după voi, yankeii, să-mi irolesc respirația pronunțând „voi toți”.

Râde și-mi dă un ghiont în umăr.

— Să n-o faci. Îmi place accentul tău. E perfect.

Nu-mi vine să cred că m-am transformat într-o

fetișcană care suspină după un tip. Și cât de mult am detestat chestia asta! Îi analizez cu mai multă atenție trăsăturile, în speranța că voi găsi un defect. Nu-mi iese. Până acum, totul la el e perfect.

Luăm toate produsele de pe listă și ne îndreptăm spre casa de marcat. Nu-mi dă voie să-l ajut cu nimic, așa că stau deoparte și mă uit cum le ia singur pe fiecare și le mută din coș pe banda casei. Ultimul lucru pe care-l pune e o cutie cu bandaje. Nici n-am observat când le-a luat.

Când plecăm, Will îmi spune s-o iau în direcția opusă celei din care am venit. Mergem cam două străzi, apoi îmi spune să virez la stânga – pe strada noastră. Drumul făcut la dus în douăzeci de minute ne-a luat mai puțin de un minut la întors.

— Drăguț, îi spun, când intru pe alee.

Îmi dau seama exact ce-a făcut și flirtul lui e de-a dreptul evident.

Will a ajuns deja în spatele Jeepului, iar eu îi deschid portbagajul. Cobor și mă duc la el, așteptându-mă să-l găsesc cu brațele pline de cumpărături. Însă el pur și simplu stă acolo, ținând portbagajul deschis, privindu-mă.

Într-o perfectă postură de frumoasă sudistă îmi încrucișez brațele la piept și-i zic:

— Vai! N-aș fi fost nicicând în stare să găsesc magazinul fără ajutorul dumneavoastră. Mulțumesc *foarte* mult pentru ospitalitate, amabile domn.

Mă aștept să râdă, dar el rămâne serios, urmărindu-mă.

— *Ce-i?* îl întreb, emoționată.

Face un pas către mine și îmi apucă ușor bărbia cu mâna liberă. Sunt șocată de propria mea reacție, de faptul că îmi permit s-o facă. Îmi cercetează chipul preț de câteva secunde și inima mi-o ia la goană în piept. Cred că vrea să mă sărute.

Încerc să-mi stăpânesc respirația uitându-mă în sus, la el. Se apropie și mai mult, îmi eliberează bărbia și mă prinde de ceafa, apropiindu-mi capul de al lui. Își apasă buzele pe fruntea mea, rămâne așa câteva secunde, apoi îmi dă drumul și se îndepărtează.

— Ești atât de drăguță, îmi spune.

Se apleacă în portbagaj și ia patru sacoșe cu cumpărături într-o singură mână. Merge spre casă și le așază în fața ușii.

Eu rămân înlemnită, încercând să absorb ultimele cincisprezece secunde din viața mea. Ce-a fost asta? De ce am stat și l-am lăsat să o facă? Dar, în ciuda tuturor obiecțiilor, îmi dau seama că, deși e aproape ridicol, tocmai am avut parte de cel mai pasional sărut pe care l-am primit vreodată de la un tip – și, la naiba, a fost pe frunte!

Când Will mai scoate o mână de sacoșe cu

cumpărături din portbagaj, Kel și Caulder dau fuga afară din casă, urmați de mama. Copiii țâșnesc pe partea cealaltă a străzii să vadă dormitorul lui Caulder. Mama se îndreaptă spre noi, iar Will îi întinde politicos mâna.

— Dumneavoastră trebuie să fiți mama lui Layken și a lui Kel. Eu sunt Will Cooper. Locuiesc vizavi.

— Julia Cohen, se prezintă mama. Tu ești fratele mai mare al lui Caulder?

— Da, doamnă, îi răspunde el. Sunt cu doisprezece ani mai mare.

— Înseamnă că ai... douăzeci și unu?

Se uită la mine și-mi face repede cu ochiul. Stau exact în spatele lui Will, așa că profit de ocazie și îi întorc una din faimoasele ei priviri. Ea doar zâmbește, îndreptându-și atenția înapoi către Will.

— Ei bine, mă bucur că Lake și Kel și-au făcut prieteni așa de repede, îi zice ea.

— Și eu, răspunde el.

Mama se întoarce și intră în casă, dar când trece pe lângă mine mă înghiontește cu umărul. Nu scoate un cuvânt, dar știu ce vrea să-mi sugereze: îmi dă aprobarea.

Will aduce ultimele două sacoșe.

— Lake, hm? îmi place.

Îmi dă plasele și închide portbagajul.

— *Deci*, Lake.

Se sprijină de mașină și-și încrucișează mâinile la

piept.

— Eu și Caulder mergem vineri la Detroit. Vom fi plecați până duminică seara – treburi de familie, îmi explică el, fluturând din mână ca și cum n-ar fi nimic important. Mă întrebam dacă ai vreun plan pentru mâine seară, înainte să plec.

E prima oară când cineva îmi spune Lake, în afară de mama și tata. Îmi place. Mă las cu umărul pe mașină și-mi întorc privirea spre el. Încerc să-mi păstrez calmul, dar, pe dinăuntru, sar în sus de bucurie.

— Chiar vrei să mă auzi spunând că n-am niciun fel de viață socială aici? îl întreb.

— Perfect! Atunci rămâne stabilit. Vin să te iau la șapte și jumătate.

Se îndreaptă imediat spre casă, iar eu îmi dau seama că el, de fapt, nu *mi-a propus*, iar eu, de fapt, nu *am acceptat*.

2

*It won't take long for me
To tell you who I am.
Well you hear this voice right now
Well that's pretty much all I am.*⁵

⁵ „Nu-mi trebuie mult / Să-ți arăt cine sunt / îmi auzi vocea vibrând / Asta-i practic tot ce sunt.”

— THE AVETT BROTHERS, I WOULD BE SAD

În după-amiaza următoare îmi aleg cu ce să mă îmbrac, dar nu găsesc haine curate în ton cu vremea de afară. Nu am alte bluze de iarnă, în afară de cele pe care le-am purtat deja săptămâna asta. Iau o bluză mov cu mânecă lungă, o miros și constat că e destul de curată. Totuși, o pulverizez cu un strop de parfum, doar în cazul în care nu e. Mă spăl pe dinți, îmi aplic machiajul, mă spăl pe dinți din nou și-mi las părul pe spate. Îmi ondulez câteva șuvițe și scot dintr-un sertar o pereche de cercei de argint, când aud pe cineva ciocănind la ușa băii.

Mama intră cu un braț de prosoape împăturite. Deschide dulapul de lângă cabina de duș și le aranjează înăuntru.

— Pleci undeva? mă întrebă.

Se așază pe marginea căzii în timp ce eu continui să mă pregătesc.

— Mda, undeva.

Punându-mi cerceii, încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Sincer, habar n-am ce-o să facem. Eu nici măcar n-am acceptat întâlnirea.

Se ridică și se duce la ușă, rezemându-se de ramă. Mă privește în oglindă. A îmbătrânit atât de mult în puținul timp care s-a scurs de când a murit tata! Ochii

ei de un verde strălucitor arătau fermecător pe pielea fină, ca de porțelan. Acum, pomeții îi ies în evidență deasupra obrazilor trași. Cearcănele îi estompează culoarea de smarald a ochilor. Arată obosită. Și tristă.

— Ei, ai deja optsprezece ani. Ți-am dat sfaturi despre ieșitul cu băieții cât să-ți ajungă pentru toată viața, îmi spune. Dar am să-ți fac o recapitulare, pentru orice eventualitate. Nu comanda nimic cu ceapă sau usturoi, nu-ți lăsa niciodată băutura nesupravegheată și folosește *întotdeauna* protecție.

— Îhhh, mamă! fac eu, dându-mi ochii peste cap. Doar știi că știu regulile, și *știi* că nu am de ce să-mi bat capul cu ultima. Te rog să nu-i faci aceeași recapitulare și lui Will. Îmi promiți?

O *conving* să promită.

— Deci... spune-mi despre Will. Lucrează? E la facultate? Ce specializare are? E criminal în serie? mă întreabă ea cu toată sinceritatea.

Parcurg distanța scurtă de la baie până în dormitor și mă aplec să-mi caut o pereche de pantofi. Mă urmează și se așază pe pat.

— Pe bune, mamă, nu știu nimic despre el. Nu știam nici măcar câți ani are până nu ți-a spus ție.

— Asta-i un lucru bun.

— Bun? mă holbez la ea. Cum poate fi bun faptul că nu știu nimic despre el? Sunt pe cale să petrec câteva ore bune în compania lui. Ar putea fi un *criminal în serie*.

Iau cizmele și mă așez pe pat ca să mă încălț cu ele.

— O să aveți o mulțime de subiecte de discuție. Pentru asta sunt făcute primele întâlniri.

— Bine gândit, îi zic.

De-a lungul copilăriei, mama mi-a dat mereu sfaturi bune. Știa exact ceea ce voiam să aud, dar ea îmi spunea mereu ceea ce *trebuia* să aud. Tata a fost primul ei prieten, de aia m-am întrebat mereu cum de știe așa de multe lucruri despre întâlniri, băieți și relații. N-a fost decât cu o singură persoană și se presupune că volumul de informații cel mai mare vine din experiența de viață. Cred că ea e excepția.

— Mamă? o întreb, în timp ce mă încălț. Știu că aveai doar optsprezece ani când l-ai cunoscut pe tata. Vreau să spun că e o vârstă destul de fragedă pentru a-l întâlni pe cel cu care ai să-ți petreci toată viața. Ai vreun regret?

Nu-mi răspunde imediat. În schimb, se întinde pe pat și-și așază mâinile sub cap, cântărind întrebarea.

— N-am regretat deloc. Dacă am avut îndoieli? Da. Dar regrete, niciodată.

— Păi, e vreo diferență?

— Sigur că da. Regretele sunt neproductive. Înseamnă să te uiți înapoi, la un trecut pe care nu îl mai poți schimba. Să ai *îndoieli* în privința unor lucruri atunci când se întâmplă, poate preveni un viitor regret. Am avut multe îndoieli în relația cu tatăl tău. Oamenii iau decizii pripite, bazându-se pe

sentimente de moment. O relație înseamnă *mult* mai mult decât iubire.

— De asta îmi spui tu mereu să gândesc cu mintea, nu cu inima?

Mama se ridică de pe pat și îmi ia mâinile într-ale ei.

— Lake, vrei un sfat adevărat, care nu include o listă cu mâncăruri pe care trebuie să le eviți?

Oare mi-a ascuns ceva?

— Normal, îi răspund.

Nota autoritară, părintească, îi dispare din voce, ceea ce-mi dă de înțeles că discuția asta iese din categoria mamă-fică, fiind mai mult una de la femeie la femeie. Își trage picioarele sub ea în stil turcesc și se întoarce cu fața la mine.

— Există trei întrebări cărora orice femeie trebuie să fie în stare să le răspundă cu da înainte să-și ia angajamentul față de un bărbat. Dacă răspunzi nu la oricare din cele trei întrebări, trebuie să fugi mâncând pământul.

— E doar o întâlnire, chicotesc eu. Mă-ndoiesc că ne vom lua vreun angajament.

— Știi că n-o să vă luați, Lake. Vorbesc serios. Dacă nu poți să răspunzi da la astea trei întrebări, nu merită să-ți pierzi timpul cu o relație.

Când dau să deschid gura, mă simt de parcă reafirm faptul că sunt copilul ei. N-o mai întrerup.

— Te tratează mereu cu respect? Asta e prima

întrebare. A doua e, dacă peste douăzeci de ani va fi la fel cum e acum, ți-ai mai dori să te măriți cu el? Și, în sfârșit, te motivează el să devii o persoană mai bună? Dacă găsești pe cineva cu care poți să răspunzi da la aceste trei întrebări, înseamnă că ai găsit un bărbat bun.

Trag adânc aer în piept, băgând la cap încă un sfat înțelept din partea ei.

— Uau, intense întrebări! Tu ai putut să răspunzi da la toate trei când erai cu tata?

— Absolut! îmi răspunde fără să ezite. În fiecare secundă în care am fost cu el.

Când își termină propoziția, pe chipul ei se așterne tristețea. L-a iubit pe tata. Regret imediat că am deschis subiectul. Îmi pun brațele în jurul ei și o strâng. A trecut atât de mult timp de când n-am mai îmbrățișat-o, încât în suflet mi se strecoară un jungghi de vinovăție. Mă sărută pe creștet, apoi se retrage și zâmbește.

Mă ridic, trecându-mi mâinile peste bluză, ca să-i netezesc cutele.

— Deci, cum arăt?

— Ca o femeie, oftează ea.

Ceasul e exact șapte și jumătate. Cobor în camera de zi, iau jacheta pe care Will a insistat să mi-o împrumute zilele trecute și mă duc la fereastră. Îl văd ieșind din casă și merg să-l aștept în parcare. Când deschide portiera mașinii, se uită spre casa noastră și

mă vede.

— Ești gata? strigă el.

— Da!

— Păi, atunci, hai!

Nu mă mișc din loc. Pur și simplu stau cu brațele la piept.

— Ce faci?

Râzând, ridică o mână în semn de înfrângere.

— Ai spus că vii să mă iei la șapte și jumătate. Aștept să vii să mă iei!

Zâmbește și se urcă în mașină. Iese cu spatele de pe aleea lui și intră direct pe a mea, în așa fel încât portiera din dreapta față e cel mai aproape de mine. Sare jos și aleargă să mi-o deschidă. Înainte să intru, îi arunc o privire de ansamblu. Poartă blugi largi și o cămașă neagră cu mâneci lungi, care îi evidențiază musculatura brațelor. La vederea brațelor lui bine definite îmi amintesc să-i dau înapoi jacheta.

— Apropo, îi spun, întinzându-i haina. Ți-am cumpărat asta.

Zâmbește când își bagă mâinile în ea.

— Uau, mersi. Chiar și miroase ca mine.

Așteaptă să-mi închei centura și închide portiera. În timp ce se îndreaptă spre partea șoferului, observ că mașina miroase a... brânză.

Nu a brânză veche, stătută, ci a brânză proaspătă. Probabil cheddar. Îmi chiorăie stomacul. Sunt curioasă unde mergem să mâncăm.

Când intră și el, ia o bocceluță de pe bancheta din spate.

— N-avem timp să ne oprim pentru cină, așa că am făcut brânză pe grătar.

Îmi întinde un sandvici și o sticlă cu suc.

— Uau! Asta-i ceva nou, remarc eu, holbându-mă la ele. Și încotro ne grăbim, mai exact?

Deschid capacul sticlei.

— Nu către un restaurant, evident.

Își despachetează sandviciul și mușcă din el.

— E surpriză, spune cu gura plină.

Cu o mână ține volanul, iar cu cealaltă mănâncă.

— Eu știu mult mai multe lucruri despre tine decât știi tu despre mine și în seara asta vreau să-ți arăt ce-i de capul *meu*.

— Ei bine, m-ai făcut curioasă, îi răspund.

Chiar *sunt* curioasă.

Ne terminăm sandviciurile, pun resturile înapoi în pungă și o arunc pe bancheta din spate. Încercând să mă gândesc la un subiect de conversație care să rupă tăcerea, îl întreb despre familia lui.

— Cum sunt părinții tăi?

Inspiră adânc, apoi expiră lent, ca și cum aș fi întrebat ceva greșit.

— Nu mă prea atrag discuțiile mărunte, Lake. O să vorbim despre asta mai târziu. Hai să facem din drumul ăsta ceva interesant.

Îmi face cu ochiul și se relaxează în scaun.

Drum, fără să vorbim, ceva interesant. Repet în gând ce mi-a spus, sperând că poate n-am înțeles bine. Râde când îmi citește ezitarea de pe față și-și dă seama că i-am interpretat greșit cuvintele.

— Nu, Lake! mă liniștește el. Tot ce-am vrut să spun e că aș dori să vorbim despre alte lucruri decât cele despre care se presupune că ar trebui.

Răsuflu ușurată. Credeam că i-am descoperit un defect.

— Bine.

— Știu un joc pe care am putea să-l jucăm, continuă el. Se cheamă „Ai prefera...”. L-ai mai jucat vreodată?

Dau din cap că nu.

— Nu, dar știu c-aș *prefera* să începi tu.

— OK. Își drege vocea și zăbovește câteva momente. OK, ai prefera să-ți petreci *tot* restul vieții *fără* brațe sau ai prefera să-ți petreci cu niște brațe pe care nu le poți *controla*?

Ce naiba? Pot să spun cu mâna pe inimă că întâlnirea asta nu decurge deloc la fel ca altele pe care le-am mai avut. Totuși, e surprinzător de plăcută.

— Ei bine, ezit eu. Cred c-aș prefera să-mi petrec restul vieții cu brațe pe care nu le pot controla?

— Cum? Serios? Dar n-ai putea să le controlezi!

Îmi face o demonstrație bălângănindu-și brațele prin mașină.

— Ar putea să se miște singure și să-ți tragi pumni

în față în permanență! Sau, și mai rău, ai putea să iei un cuțit și să te înjunghii!

Râd.

— Nu mi-am dat seama că există răspunsuri corecte și greșite.

— Nu te pricepi să joci, mă tachinează. E rândul tău.

— Bine, stai să mă gândesc.

— Trebuie să ai una pregătită! îmi spune.

— Doamne, Will! Acum treizeci de secunde am auzit pentru prima dată de jocul ăsta. Lasă-mă o secundă, să găsesc o întrebare.

Întinde mâna și mi-o strânge pe a mea.

— Te necăjeam doar.

Își re poziționează palma sub a mea, iar degetele ni se împletesc, îmi place cât de ușor evoluăm, ca și cum ar fi ani de când ne ținem de mână. Până acum, totul a fost simplu. Îmi place umorul lui Will. Îmi place că mi-e atât de ușor să zâmbesc în prezența lui, după ce au trecut luni de zile în care n-am putut s-o fac. Îmi place că ne ținem de mână. Îmi place *mult* că ne ținem de mână.

— Gata, am găsit una, îi spun. Ai prefera să faci pipi pe tine, oricând, o dată pe zi? Sau ai prefera să fii nevoit să faci pe *altcineva*?

— Depinde pe cine ar trebui să fac. Pot să fac pe oamenii pe care nu-i plac? Sau doar pe oameni la întâmplare?

— Pe oameni la întâmplare.

— Să fac pe mine, răspunde, fără să ezite. E rândul meu. Ai prefera să ai un metru douăzeci înălțime sau doi metri și zece?

— Doi metri și zece.

— De ce?

— N-ai voie să întrebi de ce, îi spun. Bine, să vedem... Ai prefera să bei patru litri de untură topită în fiecare zi, la micul dejun, sau să mănânci trei kilograme de floricele în fiecare seară, la cină?

— Trei kilograme de floricele.

Îmi place jocul ăsta. Îmi place că nu s-a străduit să mă impresioneze cu cina. Îmi place că habar n-am unde mergem. Îmi place chiar și faptul că nu mi-a complimentat ținuta, replică standard la începutul tuturor întâlnirilor. Până acum îmi place toată seara asta. Din partea mea, am putea să ne plimbăm cu mașina jucând „ai prefera” încă două ceasuri și tot ar fi cea mai distractivă întâlnire pe care am avut-o.

Dar nu facem asta. Ajungem, în sfârșit, la destinație și mă crispez imediat ce văd firma de pe clădire.

Club N9NE

— Aăă... Will? Eu nu dansez.

Sper să mă înțeleagă.

— Aăă... nici *eu*.

Coborâm din mașină și ne întâlnim în fața ei. Nu

știu sigur care dintre noi face primul pas, dar, din nou, pe întuneric, degetele ni se întâlnesc și mă ia de mână, conducându-mă spre intrare. Când ne apropiem, citesc anunțul de pe ușă.

Închis pentru Slam

Joia

8:00-cât o fi

Intrarea: liberă

Taxă de slam: 3

Will deschide ușa fără să-l citească. Încerc să-l previn că localul e închis, dar pare că știe ce face. Îl urmez înăuntru, unde tăcerea e întreruptă de zgomotul unei mulțimi. Mese și scaune sunt așezate pe ringul de dans, iar în dreapta noastră e o scenă goală. Sala e plină. La o masă din față văd un grup de copii mai mici, cam de vreo paisprezece ani. Will merge în stânga și ocupă un separeu gol, în spate.

— E mai liniștit aici, îmi zice.

— Care-i vârsta minimă la care poți intra într-un club de-aici? îl întreb, cu privirea încă fixată pe grupul de copii.

— Păi, în seara asta nu e club, îmi răspunde, când ne așezăm la masă.

E un separeu în semicerc, orientat spre scenă, așa că mă strecor până la mijlocul canapelei ca să am vedere perfectă. Se așază chiar lângă mine.

— E seară de slam, continuă el. În fiecare joi închid clubul și organizează un concurs de slam.

— Și ce e slam?

— E poezie, îmi zâmbește. E tot ce-i de capul meu. Vorbește serios? Un tip sexy, care mă poate face să râd și iubește poezia? Cineva să mă ciupească. Sau, nu, aș prefera să nu mă trezesc.

— Poezie, ha? Îi zic. Își scriu propriile versuri sau recită din alți autori?

Se reazemă de spătar și privește spre scenă. Îi pot vedea pasiunea în ochi când vorbește despre asta.

— Oamenii se urcă acolo și-și descarcă sufletul doar prin cuvinte și mișcările corpului. E nemaipomenit. N-ai să auzi aici nimic din Dickinson sau Frost.

— E ca o competiție?

— E mai complicat. Diferă de la club la club. De obicei, în timpul poeziei slam, se alege juriul la întâmplare, din public. Se acordă puncte fiecărei reprezentării. Concurentul care la sfârșitul serii a strâns cele mai multe puncte câștigă. Cel puțin aici așa se face.

— Și? Tu reciți slam?

— Uneori. Alteori sunt jurat. Sau doar privesc.

— În seara asta reciți?

— Nu. Azi sunt numai spectator. Nu am nimic pregătit.

Mă simt dezamăgită. Ar fi fost extraordinar să-l pot

vedea urcând pe scenă. Încă nu știu ce înseamnă poezia slam, dar sunt foarte curioasă să-l văd interpretând *orice*.

— Nașpa, îi spun.

Rămânem tăcuți i un moment, observând mulțimea din fata noastră. Will mă împunge cu cotul și-mi întorc capul spre el.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă.

— Sigur. Vreau ciocolată cu lapte.

Ridică din sprâncene și zâmbește.

— Ciocolată cu lapte? *Pe bune?*

Dau din cap afirmativ.

— Cu gheață.

— Bine, se conformează, ridicându-se de la masă. O ciocolată cu lapte și gheață vine imediat!

Cât timp e plecat, prezentatorul apare pe scenă încercând să animeze mulțimea. Nu mai stă nimeni în spatele sălii, unde suntem așezați noi, și mă simt un pic ciudat când strig „Da!” cu restul spectatorilor. Mă cufund în perna canapelei și decid să rămân doar simplu spectator pentru tot restul serii.

Se anunță alegerea juraților și toată lumea strigă, fiecare dintre ei vrând să fie ales. Cinci persoane sunt selectate și mutate la masa juraților. În timp ce Will se întoarce cu băuturile, prezentatorul ne informează că e timpul pentru „sac” și alege încă o persoană din public.

— Ce e sac-ul? îl întreb.

— Sacrificiul. Îl folosesc pentru a pregăti jurații.

Se așază din nou pe canapea. Cumva, reușește să ajungă și mai aproape de mine.

— Cineva recită o poezie care nu face parte din concurs, pentru ca juriul să-și verifice voturile.

— Deci pot să numesc pe oricine? Dacă m-ar fi numit pe mine? intru eu în panică.

Soarbe o înghițitură din pahar și se lasă pe spătarul canapelei, căutându-mi mâna pe întuneric. Dar, de data asta, degetele nu ni se mai întrepătrund. Îmi pune mâna pe piciorul lui și îmi trasează blând conturul încheieturii. Apoi îmi mângâie ușor fiecare deget, urmărindu-mi linia întregii mâini. Îl simt ca pe un puls electric ce îmi penetrează pielea.

— Lake, îmi spune încet, continuând să-mi mângâie mâna de la încheietură spre degete, cu o mișcare lină. Nu știu ce anume mă atrage la tine, dar îmi plăci.

Luându-mi mâna într-a lui, degetele îi alunecă între ale mele și-și îndreaptă atenția către scenă. Inspir adânc, iau paharul de ciocolată cu mâna liberă și-l beau pe tot odată. Îmi face bine să simt gheața pe buze. Mă răcorește.

Este aleasă o tânără cam de douăzeci și cinci de ani. Ne informează că va recita o poezie scrisă de ea, intitulată „Puloverul întunecat”. Luminile se diminuează, un singur spot puternic fiind lăsat deasupra ei. Ridică microfonul și pășește în față, cu

privirea în podea. Publicul amuțește, singurul sunet din toată încăperea fiind respirația ei, amplificată de difuzoare.

Pune o mână pe microfon, încă privind în jos. Lovește cu degetul în el cu o mișcare repetată, simulând bătaia inimii. Îmi dau seama că-mi țin respirația, când începe să recite.

Bum bum

Bum bum

Bum bum

Auzi?

(Vocea îi zăbovește pe cuvântul auzi.)

Sunt bătăile inimii mele.

(Bate din nou în microfon)

Bum bum

Bum bum

Bum bum

Auzi?

Sunt bătăile inimii *tale*.

(Vorbește din ce în ce mai repede și mai tare.)

Eram în *prima* zi din octombrie. Purtam puloverul
meu *Întunecat*,

Îl știi, cel pe care l-am luat de la Dillard? Cel

Cu tivul *dublu* și *găuri* la

Capetele

Mâncilor prin care să-mi bag *degetele*

Mari

Când era frig, dar n-aveam chef să port

Mănuși?

Era ***același*** pulover despre care spuneai că-mi face

Ochii să arate

Ca reflexia ***stelelor*** în oglinda ***oceanului***.

Mi-ai promis iubire ***veșnică*** în noaptea aia...

Și ***Ah!***

Cât ***m-ai iubit!***

Era ***prima*** zi din ***decembrie***, acum.

Purtam

Puloverul meu ***întunecat***, îl știi, cel pe care l-am

Luat de la ***Dillard!*** Cel cu tivul

Dublu și

Găuri la ***capetele mânecilor*** prin care să-mi

Bag

Degetele mari când era frig, dar

N-aveam chef

Să port ***mănuși?*** Era ***același*** pulover despre care

Spuneai că-mi face

Ochii să arate ca reflexia ***stelelor*** în oglinda

Oceanului.

Ți-am spus că de trei săptămâni trecuse ***perioada***.

Ai spus că este ***soarta***.

Mi-ai promis iubire ***veșnică*** în noaptea aia...

Și ***Ah!***

Cât ***m-ai***

Iubit!

Era ***prima*** zi din mai. Purtam puloverul meu

Întunecat,

Desi, de data *asta*,
Tivul dublu
Era rupt și *tăria* ațelor era pusă
La *încercare* pentru că
Erau *întinse de pântecul* meu *crescând*. *Tu*
Îl știi prea bine. Cel pe care l-am luat de la *Dillard*?
Cel cu găuri la *capetele mânecilor* prin care
Să-mi bag
Degetele mari când era frig, dar
N-aveam chef
Să port *mănuși*? *E același*
Pulover
Despre care spuneai că-mi face *ochii* să arate ca
Reflexia
Stelelor în oglinda *oceanului*.
ACELAȘI pulover pe care l-ai *RUPT* de pe
Mine când
M-ai *trântit* la podea,
Făcându-mă *cățea*
Spunându-mi
Că nu mă mai
Iubești.
Bum bum
Bum bum
Bum bum
Auzi?
Sunt bătăile inimii mele.
Bum bum Bum bum

Bum bum
Auzi?
Sunt bățile inimii *tale*.

(Tace prelung, pocnindu-și mâinile pe burtă,
lacrimile șiroindu-i pe față.)

Auzi? Sigur că nu. Este
Liniștea pântecului meu.
Pentru că tu
MI-AI
RUPT
PULOVERUL!

Se aprind luminile și publicul aclamă. Inspir adânc,
ștergându-mi lacrimile din ochi. Mă surprinde
abilitatea ei de a hipnotiza mulțimea prin redarea atât
de puternică a unor cuvinte! Simple *cuvinte*. Sunt
captivată imediat și vreau să aud mai mult. Will își
trece mâna pe după umerii mei și mă reazemă cu el de
bancă, readucându-mă la realitate.

— Deci? mă întreabă.

Îi accept îmbrățișarea și-mi las capul pe umărul lui,
uitându-ne amândoi la public. Își odihnește bărbia pe
creștetul meu.

— A fost incredibil, îi șoptesc.

Îmi atinge obrazul cu mâna și-și lipește ușor buzele
de fruntea mea. Închid ochii, întrebându-mă prin câte

schimbări emoționale mai pot să trec. Acum trei zile eram devastată, amărâtă, fără speranță. Azi, pentru prima dată după mult timp, m-am trezit fericită. Mă simt vulnerabilă. Încerc să-mi ascund sentimentele, dar mi se pare că toată lumea știe ce simt și ce gândesc, iar asta nu-mi place. Mă simt ca și cum aș fi pe scenă, dezgolindu-mi sufletul în fața lui, lucru care mă sperie de moarte.

Rămânem îmbrățișați cât timp alți câțiva concurenți își recită versurile. Poezia e la fel de variată și de electrizantă ca publicul. N-am mai râs și plâns niciodată atât de mult. Ce stil au acești poeți, de a reuși să te atragă într-o lume nouă, care-ți permite să vezi totul dintr-o perspectivă nemaiîntâlnită! Să te faci să simți că tu ești mama care și-a pierdut copilul sau băiatul care și-a ucis tatăl, chiar și bărbatul care s-a drogat pentru prima dată și a mâncat *cinci farfurii* de bacon. Simt că am o legătură cu acești poeți și cu poveștile lor. Ba, mai mult, simt o și mai puternică legătură cu Will. Nu-mi imaginez că ar fi în stare să urce pe scenă și să-și verse sufletul așa cum fac oamenii ăștia. Trebuie s-o văd. *Trebuie* să-l văd făcând asta.

Prezentatorul face un ultim apel pentru a înscrie concurenți.

Mă întorc spre el.

— Will, nu poți să mă aduci aici și tu să nu reciti. Te rog, fă-o! Te rog, te rog, te rog?

Își lasă capul pe spate.

— Mă omori, Lake. Cum ți-am mai spus, nu am nimic nou.

— Atunci recită una veche, îi sugerez. Sau poate te *intimidează* toți oamenii de-aici?

Își întoarce capul spre mine și-mi zâmbește.

— Nu *toți*. Numai unul dintre ei.

Simt deodată impulsul de a-l săruta. Mi-l stăpânesc pentru moment, insistând în continuare. Îmi strâng mâinile sub bărbie.

— Nu mă face să te implor, îl rog.

— Deja *o faci!*

Se gândește câteva secunde, apoi își retrage brațul de după umerii mei și se apleacă în față.

— Bine, bine, îmi zâmbește larg, băgând mâna în buzunar. Dar, te avertizez, tu ai vrut-o!

Își scoate portofelul exact când prezentatorul anunță runda a doua. Will se ridică, ținând în mână trei dolari.

— Mă bag!

Prezentatorul își duce mâna la ochi, scrutând publicul ca să vadă cine a vorbit.

— Doamnelor și domnilor, este chiar unul dintre ai noștri, domnul Will Cooper. Drăguț din partea dumneavoastră să vă alăturați, în sfârșit, nouă, îl tachinează la microfon.

Will își face loc prin mulțime și urcă pe scenă, în lumina reflectorului.

— Ce interpretezi în seara asta, Will? întrebă prezentatorul.

— „Moartea”, răspunde Will, privind peste public, direct spre mine.

Zâmbetul îi dispare de pe chip, începându-și poezia.

Moartea. Singurul lucru inevitabil în viață.
Oamenilor nu le place să **discute** despre moarte,
pentru că
Îi **întristează**.

Nu vor să-și **imagineze** cum va continua viața
Fără ei, **toți** cei pe care îi iubesc cu greu vor
îndura,
Dar vor continua a **respira**.

Nu **vor** să-și imagineze cum va continua viața
Fără **ei**,

Copiii lor vor continua să **crească**
Să se căsătorească
Să **îmbătrânească**...

Nu vor să-și **imagineze** că viața va **continua**
Să înainteze fără ei,
Lucrurile lor vor fi **vândute**
Fișele medicale le vor fi **închise**,
Numele le va deveni o **amintire** pentru toți
Cei pe care
Îi **cunosc**.

Nu vor să-și *imagineze* cum va continua viața
Fără ei, așa că, *în loc* s-o accepte cu capul
Sus,

Ei *evită* subiectul *cu totul,*
Sperând și *rugându-se* ca ea *cumva...*

Să îi sară.

Să *uite* de ei,

Trecând direct la *următorul.*

Nu, ei n-au *vrut* să-și imagineze cum va continua
viața

Să curgă...

Fără ei.

Dar moartea

Nu

I-a uitat. *În schimb,* le-a ieșit *în cale*

Deghizată într-un **camion**

Într-un nor de *ceață.*

Nu.

Moartea n-a *uitat* de ei.

Măcar de-ar fi *fost pregătiți,* dacă ar fi *acceptat*
Inevitabilul, dacă și-ar fi *făcut planuri,* dacă ar fi
înțeles că *nu* era

Numai viața *lor* în joc.

Poate am fost declarat adult la

Numai

Nouăsprezece ani, dar eu mă simțeam exact

De *numai*

Nouăsprezece.

Nepregătit

Și copleșit

Să am deodată *toată viața* unui copil de șapte ani

În *lumea* mea.

Moartea. Singurul lucru inevitabil din *viață*.

Will iese din lumina reflectorului și coboară de pe scenă înainte să-și vadă notele. Acum sper că, în drum spre masa noastră, se va pierde în mulțime și astfel să pot analiza pe îndelete toate informațiile astea. Nu știu cum să reacționez. Habar nu aveam că asta e viața lui. Că *toată viața* lui e Calder. Sunt uluită de interpretarea lui, dar devastată de cuvinte. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei. Nu știu dacă plâng pentru părinții lui Will, pentru responsabilitățile uriașe aduse de pierderea lor sau pentru simplul fapt că a spus adevărul. A vorbit despre o latură a morții și a pierderii care nu e luată niciodată în considerare decât atunci când e prea târziu. O latură pe care, din păcate, o cunosc foarte bine. Will, cel pe care l-am privit urcând pe scenă, nu este același Will care se îndreaptă acum spre mine. Sunt contrariată, sunt confuză și, mai mult ca orice, sunt luată prin surprindere. A fost frumos.

Mă vede ștergându-mi lacrimile.

— Te-am avertizat, îmi spune, așezându-se pe canapea. Își ia paharul și soarbe o înghițitură, agitând cu paiul cuburile de gheață.

Habar n-am ce să-i spun. A dat totul din el, chiar în fața mea.

Sentimentele preiau controlul asupra acțiunilor. Mă întind și-i iau mâna într-a mea, iar el își așază paharul pe masă. Se întoarce spre mine și-mi zâmbește timid, ca și cum ar aștepta să zică ceva. Când nu spun nimic, își ridică mâna și-mi șterge o lacrimă de pe față, apoi îmi mângâie obrazul cu dosul palmei. Nu pot să înțeleg legătura pe care o simt între noi. Totul se petrece atât de repede! Îmi pun palma peste a lui și i-o duc la buze, apoi i-o sărut ușor, privindu-l drept în ochi. Deodată suntem singuri în toată încăperea; tot zgomotul de fond dispare.

Își pune cealaltă mână pe obrazul meu și se apleacă încet, închid ochii și-i simt respirația mai aproape când mă trage lângă el. Buzele lui abia le ating pe ale mele. Îmi sărută încet buza de jos, apoi pe cea de sus. Are buzele reci, încă umede de la băutură. Mă apropii mai mult de el ca să-i răspund la sărut, dar se retrage. Deschid ochii și-mi zâmbește, cu mâinile încă pe fața mea.

— Ai răbdare, șoptește.

Închide ochii și se apropie, sărutându-mă ușor pe obraz. Îi închid și eu, inspirând adânc, încercând să țin în frâu impulsul copleșitor de a-mi încolăci brațele în jurul lui și a-l săruta înapoi. Nu știu cum poate să aibă atât de mult autocontrol. Își lipește fruntea de a mea, degetele alunecându-i pe brațele mele. Când

deschidem ochii, privirile ni se întâlnesc. În acest moment îmi dau seama de ce mama și-a acceptat soarta la numai optsprezece ani.

— Uau, expir eu.

— Da, aprobă el. Uau!

Ne mai privim în ochi preț de câteva secunde, până când publicul începe din nou să aclame. Se anunță calificativele rundei a doua, dar Will mă ia de mână și-mi șoptește:

— Să mergem.

Când mă ridic de la masă, simt cum întregul meu corp amenință să cedeze. N-am mai trăit niciodată ceva asemănător. *Niciodată.*

Ieșim din separeu ținându-ne de mână, iar el ne face loc prin aglomerație până la parcare. Abia când aerul rece din Michigan îmi atinge pielea conștientizez cât de cald îmi era. E revigorant. Sau poate doar eu mă simt revigorată. Nu-mi dau seama care dintre ele. Tot ce știu e că mi-aș dori ca ultimele două ore din viața mea să se repete la nesfârșit.

— Nu vrei să mai rămânem? îl întreb.

— Lake, te-ai mutat și ai despachetat zile-n șir. Ai nevoie de somn.

Mențiunea lui despre somn îmi provoacă un căscat involuntar.

— Mi-ar prinde bine puțină odihnă.

Îmi deschide portiera, dar, înainte să urc, mă cuprinde cu brațele și mă lipește de el într-o

îmbrățișare strânsă. Lăsăm să treacă minute bune fără să ne desprindem, prelungind momentul. M-aș putea obișnui cu asta, un gând care mi-e cu totul străin. Am fost mereu rezervată. Latura asta nouă a mea, pe care Will reușește să o scoată la iveală, este ceva ce nu știam că am.

Într-un târziu, ne desprindem și urcăm în mașină. În timp ce ne îndepărtăm, îmi sprijin capul de geam și privesc clubul micșorându-se în oglinda retrovizoare.

— Will, îi șoptesc, fără să-mi desprind privirea de la clădirea care dispare în urma noastră. Mulțumesc pentru seara asta.

Îmi ține mâna într-a lui, iar eu adorm cu zâmbetul pe buze.

Mă trezesc atunci când îmi deschide din nou portiera, pe aleea din fața casei mele. Mă ia din nou de mână și mă ajută să cobor. Nici nu mai știu când am adormit ultima oară într-un vehicul în mișcare. Will a avut dreptate, *sunt* obosită. Mă frec la ochi și casc, în timp ce el mă conduce până la ușă. Îmi cuprinde talia cu brațele, iar eu le așez pe ale mele pe umerii lui. Trupurile ni se potrivesc perfect. Când îi simt respirația încălzindu-mi gâtul, mă trece un fior. Nu-mi vine să cred ca ne-am cunoscut cu numai trei zile în urmă; e ca și cum am face asta de ani buni.

— Gândește-te numai, îi zic. Ai să fii plecat trei zile. Tot atât timp a trecut de când ne-am cunoscut.

Mă trage mai aproape râzând.

— Vor fi cele mai lungi trei zile din viața mea.

După cât de bine o cunosc pe mama, sunt convinsă că suntem ascultați și sunt ușurată că sărutul lui de despărțire nu e nimic mai mult decât un pupic pe obraz. Merge încet cu spatele, iar palma îi alunecă dintr-a mea, apoi se desprinde de tot. Mâna îmi cade moale pe lângă corp și-l urmăresc cu privirea urcându-se la volan. Pornește motorul și deschide geamul.

— Lake, am mult de mers până acasă, îmi strigă. Ce zici de unul pentru drum?

Râd și mă duc spre mașină, aplecându-mă peste geam în așteptarea unui alt pupic. În schimb, își strecoară mâna la ceafa mea și mă trage încet spre el, iar buzele ni se deschid când se ating. De data asta, niciunul dintre noi nu se retine. Continuând să ne sărutăm, bag mâna prin fereastră și-mi trec degetele prin părul lui. Abia mă abțin să nu deschid portiera și să mă așez pe genunchii lui. Portiera dintre noi este ca o baricadă.

În cele din urmă ne oprim. Buzele încă ni se ating, amândoi ezitând să ne îndepărtăm unul de altul.

— La naiba! îmi șoptește pe buze. E din ce în ce mai bine.

— Ne vedem peste trei zile, îi răspund. Să ai grijă la drum până acasă.

Li dau un ultim sărut și mă îndepărtez, fără tragere de inimă, de geamul mașinii.

Iese cu spatele de pe aleea mea și intră direct într-a lui. Sunt tentată să fug după el și să-l sărut din nou, ca să-i demonstrez teoria. Dar îndepărtez tentația și mă întorc spre intrare.

— Lake!

Mă răsucesc spre el. Încuie mașina și aleargă spre mine. Când mă ajunge, îmi zâmbește.

— Am uitat să-ți spun ceva, zice el, încolăcindu-și din nou brațele în jurul meu. Arăți foarte bine în seara asta.

Mă sărută pe creștet, îmi dă drumul și se îndreaptă către casa lui.

Poate am greșit mai devreme crezând că-mi place faptul că nu m-a complimentat. În mod *sigur* am greșit. Când ajunge în fața ușii, se întoarce și i-mi zâmbește încă o dată înainte să intre.

Cum mi-am închipuit, când ajung înăuntru mama stă pe canapea cu o carte în mână, încercând să pară neinteresată.

— Deci, cum a mers? E criminal în serie? mă întreabă. Zâmbetul meu e de necontrolat. Mă apropii de partea opusă a canapelei și mă las să cad pe ea ca o păpușă de cârpe, suspinând.

— Ai avut dreptate, mamă. *Iubesc* Michigan-ul.

3

But I can tell by watching you

*That there's no chance of pushing through
The odds are so against us
You know most young love, it ends like this.*⁶

— THE AVETT BROTHERS, *I WOULD BE SAD*

Când mă trezesc luni dimineață, sunt mult mai emoționată decât m-aș fi așteptat. Minte mi-a fost atât de ocupată cu tot ceea ce înseamnă Will, încât n-am avut timp să mă gândesc la dezastrul inevitabil. Sau, mai precis, la prima mea zi într-o școală nouă.

Am reușit, în sfârșit, să-mi iau haine potrivite vremii de aici când am mers cu mama la cumpărături, în weekend. Mă îmbrac cu hainele pregătite de aseară și mă încălț cu cizmele noi pentru zăpadă. Îmi las părul pe spate, dar pun un elastic pe încheietura mâinii pentru cazul în care am să vreau să-l prind mai târziu, ceea ce știu sigur că se va întâmpla.

După ce termin să mă aranjez în baie, cobor în bucătărie și-mi iau rucsacul și orarul de pe dulap. Mama și-a început schimburile de noapte aseară, așa că am fost de acord să-l duc eu pe Kel la școală. În Texas, eu și Kel învățam în același loc. De fapt, toți

⁶ „Dar pot spune doar privind-te / Că n-avem nicio șansă de a reuși / Soarta ne este atât de potrivnică / Știi, multe iubiri tinere sfârșesc astfel.”

copiii care locuiau în apropierea orașului nostru învățau acolo. Aici sunt așa de multe școli, încât a trebuit să-mi iau o hartă a cartierului, ca să fiu sigură că-l duc unde trebuie.

Când oprim în fața școlii primare, Kel îl vede imediat pe Caulder și sare din mașină fără să-și ia măcar la revedere de la mine. Face ca viața să pară atât de ușoară!

Din fericire, liceul meu este la doar câteva străzi distanță. Am destul timp să-mi găsesc prima sală de clasă. Intru în parcare a ceea ce consider a fi un liceu imens și-mi caut un loc. Cel pe care îl găsesc este cel mai departe posibil de clădire, iar în jurul mașinilor stau de vorbă zeci de elevi. Mă hotărâsc cu greu să ies, dar, atunci când o fac, îmi dau seama că nimeni nu mă bagă în seamă. Nu e ca în filme, unde fata cea nouă coboară din mașină în curtea noii școli, ținându-și cărțile strâns la piept și toți lasă baltă ceea ce făceau ca să se holbeze la ea. Nu-i deloc așa. Mă simt invizibilă și îmi place.

Prima oră, cea de matematică, se termină fără să primesc teme pentru acasă, ceea ce e bine. Vreau să-mi petrec toată seara cu Will. Când am plecat de dimineață aveam pe Jeep un bilet de la el. Nu scria decât „Abia aștept să te văd. O să fiu acasă până la patru.”

Au mai rămas șapte ore și trei minute.

Ora de istorie trece la fel de ușor. Profesorul ne

predă războaiele punico, lecție pe care deja am învățat-o la fosta școală. Mi-e greu să mă concentrez în timp ce număr minutele la propriu. Profesorul e foarte monoton și comun. Dacă nu găsesc nimic interesant, mintea îmi zboară în altă parte. Acum zboară la Will. Iau notițe metodic și încerc din răspuțeri să fiu atentă, când cineva din spate îmi face semn.

— Hei, lasă-mă să-ți văd orarul, îmi ordonă fata.

Iau discret hârtia și o împățuresc în palmă stângă. Apoi întind mâna în spate și dau drumul rapid orarului pe banca ei.

— Hai, fii serioasă! îmi spune ea, mai tare. Domnul Hanson este pe jumătate orb și abia aude. Nu-ți face griji din cauza lui.

Îmi înăbuș un chicotit și mă întorc spre ea, cât timp domnul Hanson stă cu fața la tablă.

— Eu sunt Layken.

— Eddie, mi se prezintă.

Îi arunc o privire întrebătoare, iar ea își dă ochii peste cap.

— Știu. E un nume de familie. Dar dacă mă strigi Eddie Spaghetti te bat, mă amenință blând.

— Am să țin minte.

— Super, avem și a treia oră împreună, mă informează, cercetându-mi orarul. E greu de găsit clasa. Stai pe lângă mine după ce se sună și-am să-ți arăt unde e.

Eddie se apleacă în față să noteze ceva și părul ei blond, drept, se înclină odată cu ea. Îl are lung până la bărbie, într-o tunsoare asimetrică. Unghiile îi sunt date cu oja, fiecare având o culoare diferită, și pe ambele mâini poartă o varietate de aproximativ cincisprezece brățări, care se lovesc și zornăie de câte ori se mișcă. Pe încheietura stângă are un tatuaj mic, simplu, reprezentând conturul unei inimi.

Când se termină ora mă ridic din bancă și Eddie îmi dă înapoi orarul. Bagă mâna în buzunarul hanoracului meu, scoate telefonul și începe să tasteze numere. Peste tot pe orar văd că sunt scrise cu cerneală verde adrese web și numere de telefon. Eddie observă că-l studiez și-mi indică prima adresă.

— Asta e pagina mea de Facebook, dar, dacă nu mă găsești acolo, sunt și pe Twitter. Nu mă întreba de profilul Myspace, pentru că tâmpenia aia e jalnică, îmi explică, ciudat de serioasă.

Urmărește cu degetul pe pagină ultimele cifre pe care le-a mâzgălit.

— Asta e numărul meu de telefon, asta e numărul de fix și asta e numărul de la Getty's Pizza, continuă ea.

— Acolo lucrezi?

— Nu, dar fac o pizza excelentă.

Mă depășește și mă pregătesc să o urmez pe ușă, când se întoarce și-mi dă telefonul înapoi.

— Mi-am dat un bip, deci acum am și eu numărul

tău. Aaa, și trebuie să treci pe la secretariat înainte să înceapă ora următoare.

— De ce? Credeam că vrei să stau pe lângă tine, o întreb, simțindu-mă puțin copleșită de noua mea prietenă.

— Te-au înscris în sala de mese B. Eu sunt în sala A. Spune-le să te mute în A și ne vedem la a treia oră.

Și a dispărut. Pur și simplu.

Biroul administrativ e doar cu două uși mai în față. Secretara, doamna Alex, ridică la rang de artă datul ochilor peste cap în timp ce-mi prindează *noul* meu nou orar, exact când se sună a doua oară pentru ora a treia.

— Îmi puteți spune unde este clasa de engleză opțional? o întreb, înainte să plec.

Îmi dă câteva indicații deșirate și ambigue, presupunând că știu deja care sunt Culoarul A și Culoarul D. Aștept răbdătoare să termine, apoi ies pe ușă mai confuză decât eram când am intrat.

Rătăcesc pe trei holuri diferite, intru în două clase greșite și într-o cameră de serviciu. Cotesc după un colț și răsufli ușurată când dau în sfârșit de Culoarul D. Îmi las rucsacul pe dușumea și îmi prind orarul între buze, apoi scot elasticul de pe mână. Nu-i nici ora zece dimineața și eu deja îmi prind părul. Deja e

una dintre zilele acelea.

— Lake?

Inima aproape că-mi sare din piept când îi aud vocea. Mă întorc și-l văd lângă mine pe Will, cu o expresie confuză pe chip. Îmi scot orarul din gură și-i zâmbesc, aruncându-mi instinctiv brațele în jurul lui.

— Will! Ce cauți aici?

Mă îmbrățișează și el, dar numai preț de o secundă, apoi îmi prinde încheieturile, dezlipindu-mi brațele de gâtul lui.

— Lake, îmi spune, clătinând din cap. Unde... ce cauți aici?

Oftez, împingând orarul în pieptul lui.

— Încerc să găesc prostia asta de sală pentru opțional, dar m-am rătăcit, mă plâng eu. Ajută-mă!

Mai face un pas înapoi și ajunge lângă perete.

— Nu, Lake, îmi răspunde, dându-mi înapoi orarul fără să-i arunce măcar o privire.

Îi studiez reacția și pare aproape oripilat să mă vadă. Se întoarce cu spatele și își prinde mâinile la ceafă. Nu-i înțeleg reacția. Rămân nemișcată, așteptându-mă să primesc un soi de explicație din partea lui, când îmi pică fisa. A venit aici să se întâlnească cu iubita lui. *Iubita* despre care a uitat să-mi spună. Îmi înșfac rucsacul și dau să plec, dar el întinde mâna și mă oprește.

— Unde pleci? mă ia la întrebări.

Îmi dau ochii peste cap și oftez scurt.

— Înțeleg, Will. *Înțeleg*. Te las în pace, înainte să ne vadă iubita ta.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, mă eliberez din strânsoarea lui și îi întorc spatele.

— Iub... nu. Nu, Lake. Nu cred că înțelegi.

Zgomotul de pași care, până acum, era aproape insesizabil, devine din ce în ce mai clar când un alt elev intră pe Culoarul D și se grăbește spre noi.

— Frate! Credeam c-am întârziat, exclamă el, zărindu-ne pe hol.

Se oprește în fața sălii de clasă.

— *Chiar* ai întârziat Javier, îi răspunde Will, deschizându-i ușa și făcându-i semn să intre. Javi, vin și eu imediat. Spune-le celor din clasă că au încă cinci minute să repete înainte de test.

Will închide ușa în urma lui și rămânem din nou singuri pe hol. Mi-a dispărut tot aerul din plămâni. Pe măsură ce analizez această nouă descoperire, simt o apăsare în piept. Nu se poate una ca asta. Nu e posibil așa ceva. *Cum* poate fi posibil așa ceva?

— Will, îi șoptesc, nefiind în stare să expir complet. Te rog, nu-mi spune că...

Are fața roșie, o expresie de durere pe chip și își mușcă buza de jos. Își lasă capul pe spate și privește înspre tavan, frecându-și fața cu palmele în timp ce face ture pe coridor între dulapuri și ușa clasei. La fiecare pas îi observ ecusonul liceului pe care-l poartă atârnat la gât.

Își lipește palmele de dulapuri, lovindu-și repetat fruntea de metal, iar eu stau încremenită, neputând să articulez niciun cuvânt, își lasă încet brațele pe lângă corp și se întoarce către mine.

— Cum de nu m-am *gândit* la asta? Ești încă la *liceu*?

4

*I am sick of wanting
And it's evil how it's got me
And every day is worse
Than the one before.⁷*

— THE AVETT BROTHERS, *ILL WITH WANT*

Will se lasă cu spatele pe dulapuri. Stă picior peste picior, cu mâinile strânse la piept, și privește în podea. Descoperirea acestor lucruri m-a uimit atât de mult, încât abia mai pot sta în picioare. Mă apropii de peretele opus lui și mă sprijin de el.

— Eu? îl contrez. Cum de n-ai adus tu în discuție faptul că ești profesor? Cum de ești profesor? N-ai decât douăzeci și unu de ani!

— Layken, ascultă-mă, îmi spune, ignorându-mi

⁷ „Mă doboară această dorință / Și am ajuns la neputință / Zilele trec / Și-i tot mai rău.”

întrebarea. Nu mi-a mai spus Lake.

— Se pare că a avut loc o mare neînțelegere între noi doi, mi se adresează el, evitând să-mi întâlnească privirea. Trebuie să discutăm despre asta, însă acum nu e nici pe departe momentul potrivit.

— De acord, îi răspund.

Vreau să-i spun mai multe, dar nu pot. Mi-e frică să nu izbucnesc în plâns.

Ușa clasei lui Will se deschide și apare Eddie. Îmi doresc cu egoism să se fi rătăcit și ea. Nu poate fi asta opționalul meu.

— Layken, tocmai veneam să te caut, mă anunță ea. Ți-am păstrat un loc.

Se uită la Will, apoi iar la mine, și-și dă seama că a întrerupt o conversație.

— O, îmi pare rău, domnule Cooper. Nu știam că sunteți aici.

— E în regulă, Eddie. Parcurgeam cu Layken noul ei orar, spune, și se apropie de intrare, ținând ușa deschisă pentru amândouă.

Ocolindu-l pe Will, o urmez pe Eddie fără tragere de inimă și mă așez pe singurul loc liber din toată încăperea, exact în fața catedrei. Nu știu cum voi putea să stau în clasa asta o oră întreagă. Când încerc să mă concentrez, pereții încep să danseze, așa că închid ochii. Am nevoie de apă.

— Cine-i bunăciunea? întrebă băiatul pe care acum îl știu drept Javier.

— Tacă-ți gura, Javi! se răstește Will, ajungând la catedră și ridicând un teanc de hârtii.

Câțiva elevi icnesc încet, uimiți de reacția lui. Se pare că nici Will nu e în apele lui.

— Calmați-vă, domnule Cooper! îi făceam un compliment. E bună. Uitați-vă la ea, continuă el, rezemându-se în scaun și studiindu-mă.

— Javi, ieși! îi comandă Will, arătându-i ușa clasei.

— Domnule Cooper! Vai! Ce săriți așa? Cum v-am spus, îi făceam...

— Cum ți-am spus *eu*, ieși! Nu-ți permit să jignești femeile la ora mea!

Javi își strânge cărțile și-i răspunde răstit:

— Perfect. Mă duc să le jignesc de pe hol!

După ce ușa se închide în urma lui, singurul zgomot din încăperea rămâne ticăitul îndepărtat al secundarului din ceasul de deasupra tablei.

Nu mă întorc, dar simt privirile tuturor celor din clasă ațintite asupra mea, așteptând o reacție. Acum nu mai e atât de ușor să mă pierd în mulțime.

— Clasă, avem o elevă nouă. Numele ei este Layken Cohen, se adresează Will tuturor, încercând să destindă atmosfera. Gata cu repetatul, închideți caietele.

— N-o puneți să se prezinte? întrebă Eddie.

— O să facem asta în altă zi.

Will le arată un teanc de foi.

— Testele.

Sunt ușurată că Will m-a scutit de obligația de a vorbi în fața clasei. E ultimul lucru pe care aș fi în stare să îl fac acum. Mă simt de parcă aș avea în gât un ghem pe care încerc, fără succes, să îl înhit.

— Lake, spune Will cu ezitare, apoi își drege vocea și-și corectează scăparea. Layken, dacă ai altă materie la care dorești să lucrezi, poți să o faci. Restul elevilor dau un test la sfârșit de capitol.

— Aș prefera să dau și eu testul, îi răspund.

Am nevoie de o *activitate* asupra căreia să-mi concentrez atenția.

Îmi dă testul și, în timpul pe care îl am la dispoziție pentru a-l completa, încerc să mă concentrez numai pe întrebări și să-mi creez un moment de respiro de la noua mea realitate. Termin destul de repede, dar continui să șterg și să rescriu răspunsurile, amânând confruntarea cu inevitabilul: cu faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit îmi este acum profesor.

Când se sună, urmăresc elevii mergând la catedra lui Will, așezând lucrările cu fața în jos. Eddie o predă pe a ei și vine la banca mea.

— Hei, ți-ai schimbat sala de mese?

— Da, îi răspund.

— Super. Îți păstrez un loc.

Se oprește în fața lui Will, iar el își ridică privirea la ea. Eddie scoate din geantă o cutie roșie din care ia câteva bomboane mentolate și i le lasă pe catedră.

— Altoids, îi explică ea.

Will se holbează întrebător la bomboane.

— Îmi dau cu presupusul, îi șoptește, suficient de tare cât s-o aud și eu. Dar am auzit că Altoids sunt minunate pentru mahmureală.

Împinge bomboanele spre el și, din nou, pur și simplu dispare.

În acest moment, eu și Will suntem singurii care au mai rămas în clasă. Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Am atât de multe întrebări, dar știu că tot nu e momentul potrivit. Îmi iau lucrarea și mă apropii de catedră, așezând-o peste celelalte.

— E chiar atât de evidentă proasta mea dispoziție? mă întrebă.

Continuă să examineze bomboanele de pe masă. Iau două dintre ele și ies din sală fără să-i răspund.

Traversând holurile în căutarea sălii unde am a patra oră, descopăr o toaletă și mă ascund înăuntru. Decid să-mi petrec restul orei și toată pauza de masă într-unul dintre compartimente. Mă cuprinde vinovăția gândindu-mă că Eddie mă așteaptă, dar acum nu pot să dau ochii cu nimeni. În schimb, îmi ocup timpul citind și recitind scrisul de pe pereții cabinei, rugându-mă ca, printr-o minune, să pot parcurge restul zilei fără să izbucnesc în lacrimi.

Ultimele două cursuri trec pe nesimțite. Din fericire, nici restul profesorilor nu sunt interesați de prezentarea mea. Nu vorbesc cu nimeni și nimeni nu mă întrebă nimic. Habar n-am dacă am primit teme

sau nu. Minte mi-e consumată de toată situația asta.

Merg spre mașină, căutându-mi cheile în poșetă. Le scot și mă chinui să descui portiera, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât le scap. Urc în mașină, pornesc și mă îndrept spre casă, fără să mă gândesc la nimic. Singurul lucru căruia vreau să-i acord atenție acum e patul.

După ce parchez în fața casei, opresc motorul și rămân pe loc. Încă nu vreau să stau de vorbă cu Kel sau cu mama, așa că-mi las scaunul pe spate, îmi acopăr ochii cu brațele și încep să plâng. Derulez în minte totul, iar și iar. Cum am putut să petrec o seară întreagă cu el fără să știu că mi-e profesor? Cum de n-a venit vorba despre ceva atât de important cum e ocupația? Sau, și mai rău, cum de-am putut să pălăvrăgesc o groază, dar să omit să-i spun că sunt încă la liceu? I-am spus o mulțime de lucruri despre mine. Simt că am primit ceea ce merit pentru că mi-am lăsat, în sfârșit, garda jos.

Îmi șterg ochii cu mâneca, încercând din răspuțeri să-mi ascund lacrimile. Am început să mă pricep la asta. Până acum șase luni abia dacă aveam motive să plâng. Viața mea din Texas era simplă. Aveam o rutină, un grup de prieteni minunați, o școală care-mi plăcea. Chiar și o casă care-mi plăcea. Am plâns mult în primele săptămâni de la moartea tatei, până mi-am dat seama că mama și Kel nu aveau cum să depășească momentul dacă eu nu îl depășeam. Atunci

am început să depun eforturi pentru a mă implica mai mult în viața lui Kel. El a pierdut cel mai mult dintre noi trei, pentru că, în acea perioadă, tata îi era și cel mai bun prieten. M-am implicat în orele de baseball pentru juniori, în lecțiile de karate, chiar și în echipa de cercetași: în toate activitățile la care tata obișnuia să participe împreună cu el. Asta ne-a menținut ocupați pe amândoi și, treptat, durerea a început să se estompeze.

Până azi.

Sunt adusă la realitate de o bătaie în geam. Nu vreau s-o bag în seamă. Nu vreau să văd pe nimeni, cu atât mai puțin să vorbesc cu cineva. Arunc o privire și observ pe cineva lângă mașină. Nu i se vede decât trunchiul și... ecusonul liceului.

Înclin oglinda retrovizoare și-mi șterg de sub ochi rimelul întins. Îmi întorc privirea în partea cealaltă și apăs butonul de deblocare a ușilor, concentrându-mi atenția la piticul de grădină rănit, care se holbează la mine cu un zâmbet încrezut.

Will se așază pe locul din dreapta și închide portiera. Lasă scaunul pe spate câțiva centimetri și oftează, dar nu zice nimic. Nu cred că mai știe vreunul dintre noi ce să spună. Îndrăznesc să-l privesc. Are piciorul ridicat pe bord. Stă țeapăn în scaun, cu mâinile la piept. Se uită direct la biletul scris de el azi-dimineață, care încă stă pe consolă. A ajuns pe la ora patru, până la urmă.

— La ce te gândești? mă întreabă.

Îmi ridic piciorul drept pe scaun și îmi pun brațele în jurul lui.

— Sunt a naibii de confuză, Will. Nu știu ce să cred.

Oftează și se uită pe fereastră.

— Îmi pare rău. E numai vina mea, declară el.

— Nu e vina nimănu, îi răspund. Ca să fie vina cuiva, trebuie să existe o decizie conștientă. Tu n-ai știut, Will.

Se ridică în scaun și se întoarce cu fața la mine. Expresia jucăușă care m-a atras la el a dispărut.

— Asta-i problema, Lake. Trebuia să știu. Am o profesie care impune etica și în afara sălilor de clasă. Ea se aplică în toate aspectele vieții mele. N-am *știut* pentru că nu mi-am făcut datoria. Când mi-ai spus că ai optsprezece ani, am presupus că ești la facultate.

Pare să-și îndrepte toată frustrarea asupra lui.

— Am optsprezece ani de numai două săptămâni, îl lămuresc.

Nu știu de ce am simțit nevoia să clarific treaba asta. După ce o spun, îmi dau seama că sună ca și cum aș da vina pe el. Deja se învinovățește; n-are nevoie să fiu și eu supărată pe el. A fost un rezultat pe care niciunul dintre noi nu avea cum să-l prevadă.

— Sunt profesor stagiar, încearcă el să-mi explice. Oarecum.

— *Oarecum?*

— După ce-au murit părinții mei, mi-am dublat orele de studiu. Am avut destule credite pentru a absolvi cu un semestru mai devreme. Și cum școala ducea lipsă de personal, conducerea mi-a oferit un contract de un an. Mai am trei luni de stagiatură. După asta, am contract până în iunie anul viitor.

Ascult și procesez tot ceea ce spune. Dar, sincer, tot ceea ce aud este „*nu putem fi împreună... bla bla bla... nu putem fi împreună.*”

Mă privește în ochi.

— Lake, am nevoie de slujba asta. Este lucrul pentru care am muncit în ultimii trei ani. Suntem săraci. Părinții m-au lăsat cu un munte de datorii, apoi mai am taxele de studii. Nu pot să-mi dau demisia.

Își întoarce privirea și se lasă în scaun, trecându-și mâinile prin păr.

— Will, înțeleg. Nu ți-aș cere niciodată să-ți pui cariera în pericol. Ar fi stupid dacă ai lăsa totul de râpă pentru o persoană pe care abia ai cunoscut-o acum trei zile.

Își menține privirea pe fereastră.

— Nu spun că mi-ai cere *tu* asta. Vreau doar să înțelegi cum stă treaba.

— Chiar înțeleg, îl liniștesc. E ridicol să presupunem că există între noi ceva care să merite riscul.

Se uită din nou la biletul de pe consolă și răspunde încet:

— Amândoi știm că este mult mai mult.

Cuvintele lui mă fac să tresar, pentru că știu, în adâncul meu, că are dreptate. Orice s-a întâmplat între noi, a fost mai mult decât o simplă atracție. Nu pot să realizez în acest moment ce simți atunci când ai inima frântă. Dar dacă doare numai cu un procent mai mult decât suferința pe care o simt acum, eu renunț la iubire. Nu merită.

Încerc să opresc un alt rând de lacrimi, dar efortul e în zadar. Își dă piciorul jos de pe bord și mă trage lângă el. Îmi îngrop fața în cămașa lui, iar el își strecoară brațele în jurul meu, mângâindu-mă ușor pe spate.

— Îmi pare atât de rău! îmi spune. Aș vrea să pot face ceva pentru a schimba lucrurile. Trebuie să fac totul bine... pentru Caulder.

Strânsoarea fizică în care mă ține începe să semene din ce în ce mai puțin cu o consolare și mai mult cu un rămas-bun.

— Nu sunt sigur cum ne vom comporta de-acum încolo, sau în ce ne vom transforma, îmi mărturisește.

— Să ne „transformăm”?

Intru imediat în panică la gândul că l-aș putea pierde.

— Dar... dacă ai vorbi cu conducerea liceului? Să le spui că n-am știut. Să-i întrebi ce opțiuni avem...

Îmi dau seama, pe măsură ce rostesc cuvintele, că mă agăț de un fir de păr. Nu există nicio șansă ca o

relație între noi să fie viabilă în acest moment.

— Nu pot, Lake. Vocea îi e pierită. N-o să meargă. *N-are cum să meargă.*

Se aude trântindu-se o ușă, iar Kel și Caulder vin țopăind pe alee. Ne îndepărtăm imediat și ne reglăm scaunele. Îmi odihnesc capul pe tetieră și închid ochii, încercând să găsesc o porțiță de scăpare din situația noastră. Trebuie să existe una.

Când copiii au trecut strada și sunt în siguranță acasă la Will, el se întoarce spre mine.

— Layken, îmi spune agitat. Trebuie să-ți mai spun ceva.

O Doamne! Altceva? Ce-ar mai putea conta acum?

— Vreau să mergi mâine la secretariat. Vreau să te retragi de la cursul meu. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji. Mâinile îmi transpiră și mașina devine brusc mult prea neîncăpătoare pentru amândoi. El chiar vorbește serios. Tot ce am avut până acum s-a terminat. O să mă scoată de tot din viața lui.

— De ce? întreb eu, fără să fac vreun efort pentru a-mi ascunde durerea din glas.

El își drege vocea.

— Nu e normal ceea ce există între noi. Trebuie să ne distanțăm unul de altul.

Durerea îmi este rapid înlocuită de furia mocnită.

— Nu e normal? Să ne distanțăm? Locuiești peste

drum, Will!

Deschide portiera și coboară din mașină. Îl urmez și trântesc portiera.

— Suntem amândoi destul de maturi ca să știm ce-i normal și ce nu. Tu ești singura persoană pe care o cunosc aici. Te rog, nu-mi cere să mă comport ca și cum nu te-aș cunoaște, insist eu.

— Haide, Lake! Nu ești corectă.

Își potrivește tonul cu al meu și-mi dau seama că i-am atins un punct sensibil.

— Nu pot să fac asta. Nu putem fi *doar* prieteni. E singura soluție pe care o avem.

Mă simt de parcă am trece printr-o despărțire oribilă, iar noi nici măcar n-am început o relație. Sunt furioasă pe mine. Nu-mi dau seama dacă sunt supărată numai pentru ce s-a întâmplat astăzi, sau pentru toate experiențele trăite în ultimul *an*.

Un lucru știu cu certitudine: singurul moment în care am fost fericită a fost cu Will. Doare să-l aud spunându-mi că nu putem fi nici măcar prieteni. Mă sperie gândul că am să redevin cine am fost în ultimele șase luni, o persoană cu care nu mă pot mândri.

Deschid portiera mașinii și îmi iau poșeta și cheile.

— Deci tu vrei totul sau nimic, nu? Și cum, *evident*, nu putem avea totul – trântesc din nou portiera și mă îndrept către casă –, vei scăpa de mine mâine, până la a treia oră! îi spun, lovind intenționat cu piciorul

piticul de grădină.

Intru în casă și-mi arunc cheile pe bar cu o asemenea forță, încât alunecă pe toată suprafața acestuia și cad pe parchet. Calc cu degetele pe călcâiul cizmei și o arunc din picior la intrare, când apare mama.

— Ce-a fost asta? mă întreabă. Țipai cumva?

— Nimic, îi zic. Asta-i tot. Absolut *nimici* îmi iau cizmele și urc în camera mea, unde trântesc ușa și o încui. Mă duc direct la coșul de rufe, îl ridic și-i răstorn conținutul pe podea, scormonind prin el până găsesc ceea ce caut. Mâna îmi alunecă în buzunarul pantalonilor, de unde scot agrafa mov. Mă apropiu de pat, dau cuvertura la o parte și mă întind. Strâng clama în pumn, îmi acopăr fața cu mâinile și plâng până adorm.

Când mă trezesc, e miezul nopții. Rămân culcată un moment, sperând să ajung la concluzia că totul a fost un coșmar, însă nu mă dezmeticesc. Dând pătura la o parte, clama îmi cade din mână și ajunge pe dușumea. Bucata asta mică de plastic e atât de veche, încât probabil e pictată cu vopsea pe bază de plumb. Îmi amintesc cum m-am simțit când mi-a dat-o tata, cum mi-au dispărut toate temerile și toată tristețea din momentul în care mi-a prins-o în păr.

Mă aplec și o ridic de jos, apăsând-o pe mijloc pentru a o deschide. Îmi dau o şuviță de păr într-o parte și o prind cu ea. Aștept ca magia să-și facă

efectul, dar, desigur, totul continuă să doară. Îmi scot clama din păr, o arunc în partea cealaltă a camerei și mă întorc în pat.

5

*I keep tellin' myself
That it'll be fine.
You can't make everybody happy
All of the time.*⁸

— THE AVETT BROTHERS, *PARANOIA IN B-FLAT MAJOR*

Când cobor din pat, îmi simt tâmplele pulsând. Am neapărat nevoie de propria mea cutie de Altoids. Am corpul greoi din cauza orelor de plâns și de nesomn.

Pregătesc rapid o cafea, mă așez la bar și o beau în liniște, gândindu-mă cu groază la ziua care tocmai a început. Într-un târziu coboară și Kel, în pijamale și papucii de casă cu Darth Vader.

— 'Neața, spune somnoros, scoțând o cană din mașina de spălat vase. Se oprește în fața filtrului de cafea și umple cana pe care stă scris „Cel mai bun tată

⁸ „Și continui să îmi spun/ Că totul va fi bine/ Nu-ntotdeauna poți să faci fericit/ pe orișicine.”

din lume”.

— Ce crezi că faci? îl iau la întrebări.

— Hei, nu ești singura care a avut o noapte grea.

Kel se urcă pe scaunul din partea opusă a barului.

— Clasa a patra e grea. Mi-au trebuit două ore să-mi termin temele, completează el, ducând cana la gură.

I-o smulg din mâini și torn conținutul în ceașca mea, apoi o arunc la gunoi. Deschid frigiderul, desfac o cutie de suc și i-o așez în față.

Kel își dă ochii peste cap și împunge gaura din colțul ei, apropiindu-și-o de buze.

— Ai observat că ne-au sosit ieri și restul lucrurilor? În sfârșit a ajuns și duba mamei. A trebuit să despachetăm singuri totul, știi? îmi povestește el, încercând să mă facă să mă simt vinovată.

— Îmbracă-te, îi spun. Plecăm într-o jumătate de oră.

După ce-l las pe Kel la școală, începe să ningă. Sper ca Will să fi avut dreptate când a spus că nu va dura mult. Urăsc zăpada. Urăsc statul *Michigan*.

Ajung la liceu și mă opresc direct la secretariat. Doamna Alex tocmai își deschide computerul când mă observă și clatină din cap.

— Dă-mi voie să ghicesc, acum vrei să te muți în

sala de mese C?

Ar fi trebuit să-i aduc ei cafeaua lui Kel.

— De fapt, am nevoie de o listă cu materiile opționale pentru ora a treia.

Își lasă bărbia în piept și mă cercetează cu privirea pe deasupra ochelarilor.

— Tu nu ești la Poezie, în clasa domnului Cooper? E unul dintre cele mai căutate cursuri.

— Da, acolo sunt, îi confirm. Aș vrea să mă transfer.

— Ei bine, ai timp de gândire până când îți definitivez orarul, la sfârșitul săptămânii, mă informează, dându-mi o coală de hârtie. La ce curs vrei să te transferi?

Examinez scurta listă de materii disponibile.

Botanică.

Literatură rusă.

Posibilitățile sunt limitate.

— Aleg Literatură rusă pentru 200 de dolari, Alex!⁹

Își dă ochii peste cap și introduce informațiile în calculator. Se pare că a mai auzit replica asta. Îmi înmânează un *nou* nou orar și un formular galben.

— Roagă-l pe domnul Cooper să ți-l semneze, adu-

⁹ Referire la celebrul concurs de cultură generală american *Jeopardy!* Fraza este folosită atunci când concurenții își aleg categoria și suma de bani pe care sunt dispuși să o piardă în cazul în care răspund greșit.

mi-l înapoi până la a treia oră și totul e gata.

— Super, bombăn eu, ieșind din birou.

Ajungând în fața clasei lui Will, constat cu ușurare că ușa e încuiată și luminile sunt stinse. N-aveam în plan să dau ochii cu el azi, așa că decid să rezolv singură problema. Bag mâna în rucsac și scot un stilou, așez formularul pe ușa sălii de clasă și mă apuc să-i falsific semnătura lui Will.

— Nu-i o idee bună.

Mă răsucesc și-l văd pe Will stând în spatele meu cu un ghiozdan negru pe umăr și cheile în mână. Numai privindu-l, stomacul mi se face ghem. E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni la dungă kaki și cămașă neagră, băgată în ei. Culoarea cravatei i se potrivește perfect cu verdele ochilor, făcându-i imposibil de evitat. Arată atât de... *profesional*.

Mă dau la o parte, făcându-i loc să introducă cheia în broască. Intră în sală și-și lasă ghiozdanul pe catedră. Sunt încă pe hol când îmi face semn să mă apropii.

Trântesc formularul pe masă, cu fața în sus.

— Ei bine, încă nu ajunseseși, așa că m-am gândit să te scutesc de deranj, îi explic eu, pe un ton defensiv.

Will examinează foaia și face o grimasă.

— Literatură rusă? *Asta* ți-ai ales?

— Era asta sau Botanică.

Trage scaunul și se așază. Ia un pix, pune hârtia

înapoi pe masă, o netezește și apasă vârful pixului pe linia semnăturii. Ezită totuși, lăsând pixul pe hârtie fără să se iscălească.

— M-am gândit mult aseară... la ce mi-ai spus ieri. Nu-i corect să-ți cer să te transferi numai pentru că așa îmi va fi mie mai comod. Locuim la nicio sută de metri distanță; frații noștri au devenit cei mai buni prieteni. Dacă e s-o luăm așa, ora asta va fi bună pentru noi. Ne va ajuta să învățăm cum să ne purtăm când suntem unul în preajma celuilalt. Va trebui să ne obișnuim cu asta, într-un fel sau altul. În plus, îmi spune, scoțând o foaie din rucsac și întinzându-mi-o peste birou, este evident că vei fi o elevă bună.

Mă uit la testul pe care l-am dat cu o zi în urmă și observ că e notat cu 100 de puncte.

— Nu mă deranjează un transfer, îi zic, chiar dacă, de fapt, *mă* deranjează. Îți înțeleg punctul de vedere.

— Mulțumesc, dar mai greu decât ne este acum nu poate fi, nu-i așa?

Mă uit la el și aprob din cap.

— Așa este, îl mint.

Se înșală amarnic. Faptul că voi fi în preajma lui în fiecare zi va face totul mult mai dificil. Chiar dacă aș putea să mă mut înapoi în Texas azi, tot m-aș simți mult prea aproape de el. Cu toate astea, conștiința mea tot nu poate găsi un motiv suficient de puternic pentru a mă convinge să-mi schimb opționalul.

Mototolește formularul de transfer și îl aruncă în

direcția coșului de gunoi. Ratează cu vreo jumătate de metru. În drum spre ușă îl ridic și îl bag înăuntru.

— Se pare că ne vedem la a treia oră, domnule Cooper.

În timp ce ies, îl surprind cu coada ochiului încruntându-se.

Într-un fel, mă simt ușurată. Nu mi-a plăcut cum au rămas lucrurile între noi ieri. Deși aș face orice ca să îndrept situația dificilă în care ne aflăm, el găsește cumva o modalitate de a mă mai liniști.

— Ce-ai pățit ieri? mă întrebă Eddie, când începem a doua oră. Iar te-ai rătăcit?

— Da, scuză-mă. Probleme cu secretariatul.

— Trebuia să-mi trimiți un mesaj, mă tachinează pe un ton sarcastic. Mi-am făcut griji pentru tine.

— O, iartă-mă, dragă!

— Dragă? încerci cumva să-mi furi fata?

Un tip cu care încă n-am făcut cunoștință își pune brațele în jurul lui Eddie și o sărută pe obraz.

— Layken, el e Gavin, îl prezintă ea. Gavin, ea e Layken, concurența ta.

Gavin are părul blond, aproape identic cu al lui Eddie, diferă doar lungimea. Ar putea trece drept frați, numai că ochii lui sunt căprui, în timp ce ai ei sunt albaștri. Este îmbrăcat într-un hanorac negru și blugi, iar când își ia mâna de pe umărul ei ca să mi-o întindă mie, observ că are o inimă tatuată pe

încheietură, exact ca a lui Eddie.

— Am auzit multe despre tine, îmi spune, strângându-mi mâna.

Îl inspectez curioasă, întrebându-mă ce ar fi putut să audă.

— Nu chiar, recunoaște zâmbind. De fapt, n-am auzit absolut nimic despre tine, dar asta spun oamenilor de obicei, atunci când li se face cunoștință.

Se întoarce spre Eddie și îi mai dă un pupic pe obraz.

— Ne vedem la ora următoare, iubito. Trebuie să ajung la clasa mea.

Îi invidiez.

Domnul Hanson intră în sală și ne anunță că vom da un test. Nu obiectez când îmi întinde foaia, iar restul orei se scurge în tăcere.

Urmând-o pe Eddie prin mulțimea de elevi, îmi simt stomacul ghem. Deja regret că nu m-am transferat la Literatură rusă. Cum de-am crezut amândoi că asta ne va ajuta să ușurăm situația, nu știu.

Ajungem la clasa lui Will, iar el ne întâmpină la ușă, salutând elevii când trec prin dreptul său.

— Domnule Cooper, arătați un pic mai bine azi. Doriți o bomboană mentolată? îl tachinează Eddie,

mergând spre banca ei.

Javi intră în sală și-și ocupă locul, aruncându-i lui Will o privire urâtă.

— Ei bine, elevi, ni se adresează Will, trăgând ușa după el. Ați depus eforturi la testul de ieri. „Elemente de poezie” este un capitol cam plictisitor și sunt sigur că vă bucurați cu toții că ați scăpat de el. Cred că partea de interpretare o să vi se pară mai interesantă și pe asta vom pune accent până la sfârșitul acestui semestru. Poezia interpretată seamănă cu poezia tradițională, dar are un element în plus: *interpretarea propriu-zisă*.

— Interpretare? întrebă Javi cu dispreț. Vreți să spuneți ca în filmul ăla despre poeții morți? Unde trebuiau să citească porcării în fața întregii clase?

— Nu chiar, aia e doar poezie.

— Se referă la slam, adaugă Gavin. Cum fac în fiecare joi la Club N9NE.

— Ce e aia slam? întrebă o fată din spatele clasei.

Gavin se întoarce spre ea.

— E ceva super! Eu și Eddie mergem câteodată. Trebuie s-o vezi ca s-o înțelegi cu adevărat, completează el.

— Acea este o formă a ei, continuă Will. A mai fost cineva la slam?

Încă vreo doi elevi ridică mâinile. Eu n-o fac.

— Domnule Cooper, arătați-le. Recitați-le una de-a dumneavoastră, îl îndeamnă Gavin.

Pot citi ezitarea în ochii lui. Știu din proprie experiență că nu-i place să fie în centrul atenției.

— Haideți să procedăm în felul următor: facem o înțelegere. Dacă eu vă recit o poezie de-a mea, toți sunteți de acord să mergeți la cel puțin o seară de slam din Club N9NE pe parcursul acestui semestru.

Nimeni nu obiectează. Eu aș vrea s-o fac, dar asta ar însemna să ridic mâna și să vorbesc. Deci nu obiectez.

— Niciun comentariu? Bine, atunci. Am să vă recit una scurtă pe care am scris-o. Rețineți, poezia slam include atât poezia, cât și interpretarea.

Will stă în mijlocul sălii, cu fața spre elevi. Își scutură brațele și își înclină capul în stânga și în dreapta, încercând să se relaxeze. Când își drege vocea, nu e acel dres de glas pe care-l fac oamenii când sunt emoționați; este genul pe care îl fac înainte de-a țipa.

Așteptări, evaluări, interne eschivări

Ies din mine ca *stropi* de sânge dintr-o

Rană

Ca un fetus din *trupul* unui *cadavru* într-un
mormânt

Șifonat și *întins* ca un roșu așternut pe-un pat

Dintr-un *iatac* imaculat.

Nu pot să *respir*
Nu pot să *răzbat*
Din *locul* de neschimbat în care mă zbat
Ce *controlează* singura *bucată* din sufletul meu
chinuit
Lăsat să *se-ngrijească* singur în văgăuna asta fără
de sfârșit Pe care am *săpat-o* din interior, ca un
infractor într-un
Arest deschis, *modern*, așezat în cel mai adânc *colț*
din infern
Nestânjenit în locul lui cel pârjolit
Ar putea deschide ușa, că n-are *nevoie*
De-o nenorocită de cheie
Dar,
De ce-ar deschide-o?
Întemnițarea îi este rezolvarea.

În clasă e o tăcere asurzitoare. Nimeni nu vorbește, nimeni nu se mișcă, nimeni nu aplaudă. Suntem copleșiți. *Eu* sunt copleșită. Cum se așteaptă, oare, să mă adaptez, dacă el continuă să facă astfel de lucruri?

— Gata, spune el fără entuziasm, retrăgându-se la locul lui. Petrecem restul orei discutând despre poezie slam. Încerc din răspuțeri să fiu atentă la toate explicațiile pe care ni le dă, dar nu reușesc să mă gândesc decât la faptul că nu s-a uitat deloc la mine. Nici măcar o dată.

La masa de prânz mă așez lângă Eddie. Un elev care stă cu câteva rânduri mai în spate la cursul lui Will se apropie de noi. Ține pe brațul stâng două tăvi, iar în mâna dreaptă are rucsacul și o pungă de chipsuri. Se așază pe scaunul din fața mea și începe să pună toată mâncarea pe o singură tavă. Când termină treaba, scoate din geantă o sticlă de doi litri de Coca-Cola și și-o pune în față.

Desface capacul și bea direct din ea. Cu sticla la gură, îmi aruncă o privire, apoi o lasă înapoi pe masă, ștergându-se la gură.

— Fato, ai de gând să bei ciocolata aia cu lapte?

Dau aprobator din cap.

— De asta mi-am luat-o.

— Dar chifla? O mănânci și pe-aia?

— Și chifla am luat-o cu un motiv.

Ridică din umeri și se întinde la tava lui Gavin, luându-i chifla chiar în timp ce acesta se întoarce și-i dă peste mână, cu o secundă prea târziu.

— Drace, Nick! N-ai cum să te-ngrași cu patru kilograme și jumătate până vineri. Renunță, îl sfătuiește el.

— Patru, îl corectează Nick, cu gura plină.

Eddie își ia chifla și i-o aruncă peste masă. Nick o prinde din aer și-i face cu ochiul.

— Fata ta are încredere în mine, îi răspunde lui

Gavin.

— Ridică greutatea, mi se adresează Eddie. Trebuie să fie cu patru kilograme mai greu până vineri, ca să poată concura în categoria lui, iar perspectivele nu-s prea strălucite.

Auzind acestea, îmi iau chifla și o arunc pe tava lui Nick. Îmi face cu ochiul și o înmoaie într-o grămăjoară de unt.

Îi sunt recunoscătoare lui Eddie pentru că m-a inclus atât de ușor în grupul ei de prieteni. Nu că aș fi avut de ales; s-a realizat mai mult forțat. În Texas, eram douăzeci și unu de elevi în tot anul meu. Aveam prieteni, dar având așa de puțini din care să aleg, n-am considerat niciodată pe vreunul dintre ei ca fiindu-mi cel mai bun prieten. Îmi petreceam timpul mai mult cu Kerris, dar n-am vorbit deloc cu ea de când m-am mutat. Din cât am reușit s-o cunosc pe Eddie până în prezent, e destul de interesantă încât mă facă să-mi doresc să devenim mai apropiate.

— Și, de cât timp sunteți împreună tu și Gavin? o întreb.

— Din clasa a zecea. Am dat cu mașina peste el.

Îi aruncă o privire și zâmbește.

— A fost dragoste la prima lovitură.

— Dar tu? mi-o întoarce ea. Ai prieten?

Mi-aș dori să-i pot povesti despre Will. Vreau să-i spun că, atunci când ne-am cunoscut, am simțit imediat ceva ce nu mai simțisem niciodată pentru un

alt băiat. Vreau să-i spun despre prima noastră întâlnire și despre cum, toată seara, am simțit că ne știm dintotdeauna. Vreau să-i spun despre poezia lui, despre primul sărut, despre tot. Și, mai mult decât orice, vreau să-i povestesc despre momentul în care l-am văzut pe hol, când am realizat că nu noi suntem cei care ne decidem soarta. Dar știu că nu pot. Nu pot spune nimănui. Așa că tac. Îi răspund cu un simplu „nu”.

— Pe bune? N-ai prieten? Ei, asta se poate repara, replică ea.

— Nu-i nevoie. Nu e nimic stricat.

Eddie izbucnește în râs și se întoarce spre Gavin, discutând despre posibili pretendenți pentru noua ei prietenă singură.

Săptămâna de școală ajunge la final și n-am fost în viața mea mai relaxată ieșind dintr-o parcare. Cu toate că Will locuiește peste drum de mine, acasă mă simt mai puțin vulnerabilă decât într-o sală de clasă, la doi metri de el. A reușit cu succes să-mi evite privirea toată săptămâna. Și nu că n-aș fi încercat să-i surprind cel mai mic gest: practic, m-am holbat la el tot timpul.

Pe drumul spre casă fac un ocol ca să-mi pun bine la punct planul de a-mi petrece tot weekendul în casă. Se numește filme și junk-food.

Intru pe ușă și o văd pe mama stând la bar, în bucătărie. După privirea serioasă pe care o are pe chip, probabil că nu-i prea fericită să mă vadă. Pășesc în bucătărie și pun filmele și pungile cu chipsuri pe dulapul din fața ei.

— Îmi petrec weekendul cu Johnny Depp, îmi spun, încercând să nu-i bag în seamă comportamentul bizar.

Nu zâmbește.

— L-am luat pe Caulder de la școală azi, mă informează ea. Mi-a spus ceva foarte interesant.

— A, da? Mamă, pari bolnavă. Ai răcit?

Încerc să par degajată, dar îmi dau seama din tonul ei că de fapt vrea să spună *im aflat de la prietenul fratelui tău mai mic ceva ce ar fi trebuit să aflu de la tine*”.

— Ai ceva să-mi spui? mă întreabă, aruncându-mi o privire tăioasă.

Desfac o sticlă cu apă și iau o înghițitură, așezându-mă la bar. Plănuisem să îi mărturisesc totul în seara asta, dar se pare că discuția va avea loc mai devreme.

— Mamă, voiam să vorbesc cu tine despre asta, îți jur.

— E profesor la tine la școală, Lake!

Începe să tușească și apucă un șervețel, ridicându-se de la bar. După ce își revine, coboară tonul, încercând să nu atragă atenția celor doi copii de nouă ani aflați pe undeva prin preajmă.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi menționezi

aspectul ăsta înainte de-a te lăsa să ieși cu el?

— N-am știut! Nici *el* n-a știut! răspund pe un ton exagerat de defensiv.

Lasă capul într-o parte și-și dă ochii peste cap ca și cum aș fi jignit-o.

— Ce faci, Lake? Nu-ți dai seama că-și crește fratele? Asta poate să-i distrugă...

Ne uităm amândouă la ușă când auzim mașina lui Will intrând în parcare. Mă apropii repede de ieșire, încercând s-o blochez, ca să mă lase să-i explic. Dar ajunge mai repede decât mine, așa că o urmez afară, încercând s-o conving.

— Mamă, te rog! Lasă-mă să-ți explic tot. *Te rogi* înaintăm pe alea lui Will când el ne observă asaltându-l. Zâmbește când o vede pe mama, dar surâsul îi dispare de îndată ce mă observă pe mine în spatele ei. Și-a dat seama că nu e o vizită de curtoazie.

— Julia, te rog, încearcă el. Putem merge înăuntru ca să discutăm despre asta?

Nu-i răspunde. Merge până la ușa lui și intră singură. Will mă privește întrebător.

— Fratele tău i-a spus că ești profesor. N-am avut ocazia să-i explic, îl lămuresc.

Oftează și ne îndreptăm agale spre casă.

E prima dată când intru aici de când am aflat despre moartea părinților săi. Nu s-a schimbat nimic și, totuși, parcă nimic nu mai e la fel. În acea primă zi,

când am stat în bucătăria lui, am presupus că tot ce-i aici le aparține lor, că situația lui Will nu era cu nimic diferită de a mea. Acum, când cercetez în jurul meu, îl văd într-o lumină nouă. O lumină a responsabilității. A maturității.

Mama stă țeapănă pe sofa. Will străbate în liniște camera și se așază pe canapeaua din față ei. Se apleacă și își încleștează mâinile în față, cu coatele pe genunchi.

— Am să-ți explic tot.

O spune pe un ton serios, plin de respect.

— Știu că asta ai să faci, îi răspunde ea, pe un ton identic.

— Practic, am făcut multe presupuneri. Am crezut că e mai mare. *Părea* mai mare. După ce mi-a spus că are optsprezece ani, am crezut că e la facultate. E abia septembrie; majoritatea elevilor nu au optsprezece ani când încep clasa a douăsprezecea.

— Majoritatea. Ea are optsprezece ani numai de două săptămâni.

— Da, eu... mi-am dat seama de asta acum, recunoaște el, privind scurt în direcția mea. N-a fost la școală în prima săptămână când v-ați mutat și cred că am presupus... întâmplător, cât am stat împreună, n-a venit niciodată vorba despre asta.

Mama tușește din nou. Așteptăm, dar tușea se intensifică, iar ea se ridică și trage adânc aer în piept, de câteva ori. Aș putea crede că are un atac de panică

dacă n-aș ști deja că s-a molipsit cu ceva. Will pleacă în bucătărie și aduce pahar cu apă. Mama ia o înghițitură și se întoarce cu fața spre fereastra sufrageriei, care dă spre curtea din față. Caulder și Kel sunt acum afară; îi aud râzând. Mama merge la ușă și o deschide.

— Kel, Caulder! Nu stați pe stradă!

Închide ușa și revine la noi.

— Spuneți-mi, când *a venit* vorba? ne întreabă pe amândoi.

Nu pot să-i răspund. Cumva, în prezența lor, mă simt mică.

Doi adulți rezolvându-și problemele în fața copiilor. Asta-i senzația pe care o am.

— N-am aflat decât când a apărut la ora mea, îi explică Will.

Mama se uită la mine și rămâne cu gura căscată.

— Ai *ore* cu el?

Se uită la Will și aproape repetă ce a spus.

— Ai *ore* cu ea?

Doamne! Sună foarte rău când o auzi din gura ei.

Se ridică și străbate lungimea camerei de zi, în timp ce eu și Will îi dăm răgaz să proceseze informațiile.

— Vreți să-mi spuneți că niciunul dintre voi n-a știut *nimic* despre asta înainte de prima zi de școală?

Dăm amândoi din cap.

— Ei bine, acum ce naiba o să se-ntâmples? ne întreabă.

Are ambele mâini în șold. Noi stăm tăcuți, sperând ca ea să găsească soluția magică pe care am căutat-o toată săptămâna.

— Deci, răspunde Will. Eu și Lake facem tot posibilul să trecem peste asta, încet-încet.

Ea îl privește aspru, acuzator.

— *Lake?* Îi spui *Lake*?

Will își drege vocea și coboară ochii în podea, nefiind în stare să o înfrunte. Mama oftează și se așază lângă el, pe canapea.

— Trebuie să fiți amândoi conștienți de gravitatea acestei probleme. O cunosc pe fiica mea, iar ea te place, Will. *Mult*. Dacă tu îi împărtășești măcar un strop din aceste sentimente, ai să faci tot ce poți ca să te îndepărtezi de ea. Inclusiv să nu-i mai folosești numele de alint. Situația asta o să pună în pericol și cariera ta și reputația ei.

Se ridică și deschide usa, ținându-mi-o ca s-o urmez afară. Nu ne permite niciun moment de intimitate.

Kel și Caulder trec pe lângă noi și fug în camera lui Caulder. Mama îi urmărește dispărând pe hol.

— Copiii nu trebuie să fie afectați de toate astea, adaugă ea, îndreptându-și din nou atenția spre Will. Propun să găsim acum o soluție pentru ca interacțiunile dintre tine și Lake să fie minime.

— Absolut. Sunt total de acord, îi răspunde el.

— Lucrez noaptea și dorm dimineța. Dacă vrei să-

i duci tu la școală, eu sau Lake îi putem lua după ce termină orele. Unde își petrec restul timpului, rămâne la alegerea lor. Par să se descurce bine cu plimbatul între case.

— Sună bine. Mulțumesc.

— E un copil bun, Will.

— Serios, Julia. Pentru mine e perfect. Nu l-am mai văzut pe Caulder atât de fericit de când... Vocea i se stinge fără să-și termine fraza. Julia? o mai întreabă el. Vei merge să vorbești despre asta cu conducerea liceului? Adică, înțeleg perfect dacă asta simți că trebuie să faci. Aș vrea doar să fiu pregătit.

Mama se uită la el, apoi la mine, iar când vorbește îmi susține privirea.

— În momentul de față nu se întâmplă nimic de care conducerea liceului ar *trebui* să fie informată, nu-i așa?

— Absolut nimic, îți jur, îi răspund repede.

Îmi doresc ca Will să se uite la mine ca să-mi poată vedea regretul în ochi, dar n-o face. Imediat ce închide ușa după noi, nu pot să-mi mai țin gura.

— De ce-ai *făcut* una ca asta? mă răstesc la ea. Nici nu mi-ai dat voie să-ți explic!

Traversez în fugă strada fără să mă uit înapoi. Mă reped în casă și mă închid în dormitor, unde am să rămân până pleacă la serviciu.

— Layken, avem cumva pliculețe de Kool-Aid¹⁰?

Kel stă la intrare, plin de zăpadă murdară. Țsta nu e cel mai ciudat lucru pe care mi l-a cerut, așa că scot unul cu aromă de struguri din dulap și i-l întind fără să întreb pentru ce-i trebuie.

— Nu mov, ne trebuie roșu.

Îi iau din mână plicul mov și revin cu unul roșu.

— Mersi.

Închid ușa după el, găsesc un prosop și îl aștern pe jos, în fața ușii de la intrare. Nu-i nici ora nouă dimineața, iar el și Caulder sunt afară deja de două ceasuri.

Mă aș ez la bar și i-mi termin de băut cafeaua, examinând mormanul de junk-food pe care nu mai am nicio tragere de inimă să-l mănânc. Mama a ajuns acasă pe la șapte și jumătate, urcându-se direct în pat, unde va rămâne până pe la două. Încă sunt supărată pe ea și n-am chef azi de vreo confruntare, deci se pare că mai am aproximativ cinci ore până să mă închid din nou în camera mea. Iau de pe bar un film și, cu toate că nu mi-e foame, o cutie cu cio colată. Dacă există vreun bărbat care mă poate face să-mi iau gândul de la Will, acela e Johnny Depp.

Pe la jumătatea filmului, Kel dă buzna în casă și,

¹⁰ Marcă de băuturi răcoritoare. Se vinde în pliculețe sau tuburi, ca pudră care se dizolvă în apă.

încă acoperit de zăpadă și noroi, mă apucă de mână, trăgându-mă afară.

— Kel, oprește-te! Nu vreau să merg afară! îi spun răspicat.

— Te rog? Doar un minut. Trebuie să-ți arăt omul de zăpadă pe care l-am făcut.

— Bine. Dar măcar lasă-mă să mă încălț.

Cum mi-am pus și a doua cizmă, Kel mă trage iar de mână și mă scoate afară. Îl las să mă conducă, ferindu-mi ochii. Îmi trebuie un moment ca să mă adaptez cu reflexia luminii soarelui pe zăpadă.

— E chiar aici, îl aud pe Caulder zicând, dar nu mi se adresează mie.

Îmi ridic privirea și-l văd manevrându-și fratele la fel cum face Kel cu mine. Suntem conduși amândoi în spatele Jeepului, unde ne poziționează la câțiva centimetri unul de altul, direct în fața unei victime.

Acum am descoperit motivul din spatele cererii de Kool-Aid roșu. În fața noastră, zăcând lat pe jos în spatele mașinii mele, e un om de zăpadă mort. Ochii lui sunt bucați din scoarță de copac, alcătuind o expresie sumbră. Brațele sunt două ramuri subțiri atârându-i de-o parte și de alta, una dinte ele ruptă pe jumătate sub roata mea din spate. Capul și gâtul sunt stropite cu Kool-Aid, care se adună într-o baltă de un roșu aprins cam la treizeci de centimetri distanță de omul de zăpadă.

— A avut un accident îngrozitor, explică Kel cu

seriozitate, înainte ca el și Caulder să izbucnească în hohote de râs.

Eu și Will ne uităm unul la altul și, pentru prima dată după o săptămână, îmi zâmbeste.

— Uau! Am nevoie de aparatul foto.

— Îl aduc pe-al meu, îi răspund.

Îi zâmbesc și eu, intrând în casă. Deci așa va fi de-acum încolo? Vom schimba replici sub pretexte false în fața fraților noștri? Ne vom evita în public? *Urăsc* perioada asta de transformare!

Când mă întorc cu aparatul de fotografiat, copiii încă admiră scena crimei și le fac câteva poze.

— Kel, acum hai să omorâm un om de zăpadă cu mașina lui Will, îi spune Caulder, și amândoi se reped peste drum.

Între noi pulsează o tensiune apăsătoare și cercetăm amănunțit omul de zăpadă, neștiind la ce altceva să ne uităm. Într-un târziu, Will privește peste stradă, la frații noștri.

— Știi, sunt norocoși că se au unul pe celălalt, îmi spune calm. Îi analizez propoziția și mă întreb dacă e o simplă observație sau are cumva un înțeles ascuns.

— Da, sunt, îl aprob.

Zăbovim în același loc, privindu-i cum adună mai multă zăpadă. Will trage adânc aer în piept și își întinde brațele deasupra capului.

— Ei bine, e cazul să intru în casă, mă anunță, dând să plece.

— Will, așteaptă.

Se întoarce spre mine, își bagă mâinile în buzunare, dar nu spune nimic.

— Îmi pare rău pentru ieri. Pentru mama, îi șoptesc, scrutând aleea dintre noi.

Nu pot să-l privesc în ochi din două motive. Primul – zăpada încă mă orbește. Al doilea – când mă uit la el, mă doare.

— E-n regulă, Layken.

Și-am revenit la prenumele oficiale.

Examinează porțiunea unde „sângele” a pătat zăpada și-o răscolește cu pantoful.

— Nu-și face altceva decât datoria de mamă.

După o pauză, coboară mai mult tonul.

— Nu te supăra pe ea. Ești norocoasă că o ai.

Se răsucește pe călcâie și pleacă. Când mă gândesc la cât de greu trebuie să fie pentru ei să se aibă doar unul pe celălalt, mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Uite cum eu stau și mă plâng de singurul părinte care a mai rămas să aibă grijă de toți patru. Mi-e rușine că am adus vorba despre asta. Mi-e și mai rușine de faptul că am fost supărată pe mama, decât de ceea ce a făcut ea. A fost vina mea, pentru că nu i-am povestit la timp. Will are dreptate, ca de obicei. *Sunt* norocoasă că o am.

După ora prânzului, când aud dușul curgând în baia de lângă camera mamei, mă apuc să-i încălzesc mâncare și să îi pun la fiert un ceai. Le așez pe locul de la bar unde stă ea de obicei și o aștept. Când, în sfârșit, iese pe hol și vede mâncarea, îmi zâmbește fragil, așezându-se pe scaun.

— Asta e un semn de pace sau mi-ai otrăvit mâncarea? mă întrebă, despăturindu-și șervețelul în poală.

— N-ai cum să afli decât dac-o mănânci.

Mă studiază cu precauție și ia o înghițitură. Mestecă un minut, apoi, văzând că nu se prăbușește la pământ din prima, mai ia una.

— Îmi pare rău, mamă. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Dar am fost foarte supărată.

În ochii ei se citește mila, așa că mă întorc cu spatele și îmi ocup timpul spălând vasele.

— Lake, știu cât de mult îl placi, chiar știu! Și eu îl plac. Dar, cum ți-am spus ieri, nu e posibil. Promite-mi ca n-ai să faci nimic prostesc.

— Îți jur, mamă. Mi-a dat foarte clar de înțeles că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine, deci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Sper să n-am, îmi răspunde, continuând să mănânce.

Termin cu vasele și mă întorc în sufragerie să-mi reiau relația cu Johnny.

*Your heart says not again
 What kind of mess have you got me in?
 But when the feeling's there
 It can lift you up and take you anywhere.¹¹*

— THE AVETT BROTHERS, *LIVING OF LOVE*

Următoarele săptămâni trec pe nesimțite, în timp ce temele pentru acasă devin tot mai complicate, cumulate cu izolarea de la ora lui Will. Nu ne-am mai vorbit din ziua în care a fost ucis omul de zăpadă. De atunci nici nu ne-am mai privit în ochi. Se ferește de mine ca de râie.

Nu prea am reușit să mă acomodez în Michigan. Poate că toată povestea cu Will mi-a făcut mutarea și mai grea. N-am chef de nimic altceva, în afară de somn. Probabil pentru că atunci când dorm nu mă doare la fel de tare.

Eddie nu obosește să-mi propună posibile umpluturi pentru locul vacant din departamentul iubit, dar eu îi resping pe toți. În cele din urmă, a făcut până și schimb de locuri cu Nick la ora lui Will, în speranța

¹¹ „Iar inima îmi spune nu/ În ce încurcătură am mai intrat acum? /Dar dacă sentimentele sunt pure/ Pe aripile lor putem zbura oriunde.”

că se va înfiripa ceva între noi.

Nicio șansă.

— Bună Layken, îmi zâmbește Nick, așezându-se lângă mine, pe noul lui loc. Mai am una bună pentru tine, vrei s-o auzi?

Numai în ultima săptămână a trebuit să îndur de la Nick minim trei bancuri cu Chuck Norris pe zi. Presupune incorect că, venind din Texas, sunt obsedată de serialul *Walker, polițist texan*.

— Sigur.

Nici nu mai încerc să-i interzic acest privilegiu; degeaba.

— Chuck Norris și-a făcut cont pe Gmail. Este gmail@chuck-norris.com.

Am nevoie de o secundă ca să prelucrez informația. De obicei prind repede glumele, dar în ultima vreme mintea îmi funcționează mai lent, din motive întemeiate.

— Amuzant, îi răspund sec, ca să-l mulțumesc.

— Chuck Norris a numărat până la infinit. De două ori.

Cu toată indispoziția mea, râd. Nick mă cam enervează uneori, dar ignoranța lui e simpatică.

Will îl săgetează cu privirea când intră în clasă. Deși pe mine tot nu mă privește în ochi, îmi imaginez că, în adâncul lui, își face loc un sâmbure de gelozie. În ultimul timp mi-am impus să îi acord mai multă atenție lui Nick, atunci când e și Will prin preajmă.

Urăsc această nouă dorință care a pus stăpânire pe mine, aceea de a-l face gelos. Știu că trebuie să încetez înainte ca Nick să înceapă să-și facă speranțe deșarte, dar nu pot. Am impresia că acesta e singurul aspect din întreaga situație asupra căruia dețin un dram de control.

— Scoateți caietele, azi compunem poezie, ne informează Will, luând loc la catedră.

Jumătate din clasă oftează. Pe Eddie o aud bătând din palme.

— Putem să formăm echipe? întrebă Nick, apropiindu-și pupitrul de al meu.

Will se uită urât la el.

— Nu.

Nick ridică din umeri și-și trage banca la loc.

— Fiecare dintre voi trebuie să scrie o poezie scurtă, pe care o veți recita mâine, în fața clasei.

Încep să-mi iau notițe despre temă, nedorind să-l urmăresc în timp ce explică. A fost o idee proastă să rămân în clasa lui. Nu pot să mă concentrez la nimic din ceea ce spune. Mă întreb mereu ce se întâmplă în mintea lui, dacă se gândește la noi, ce face noaptea în casă. Chiar și când sunt acasă, nu mă pot gândi decât la el. Mă trezesc privind pe partea cealaltă a străzii ori de câte ori am ocazia. Dar, sincer, nu cred că mi-ar fi fost mai bine dacă m-aș fi transferat. M-aș fi grăbit să ajung acasă înaintea lui, ca să-l pândesc de la fereastră când parchează mașina. Jocul ăsta pe care l-

am început cu mine însămi devine foarte obositor. Mi-aș dori să gădesc o cale de a înlătura efectul pe care îl are asupra mea. Lui nu pare să-i fi fost foarte greu să meargă mai departe.

— Trebuie să aveți gata cam zece propoziții pentru prezentarea de mâine. Iar în următoarele două săptămâni ne putem extinde, ca să aveți fiecare câte ceva pregătit pentru concursul de slam, ne explică Will. Să nu credeți c-am uitat. N-a fost nimeni la slam până acum. Am făcut o înțelegere.

Întreaga clasă protestează.

— Nu așa a fost înțelegerea! Ați spus că mergem acolo ca spectatori. Acum trebuie să și recităm? îl întreabă Gavin.

— Nu. De fapt, teoretic, nu. Cu toții aveți obligația de a asista la slam. Nu vă cer să interpretați, ci doar să observați. Totuși, există riscul de a fi selectați ca sacrificiu și nu strică să aveți ceva pregătit.

Câțiva elevi întreabă la unison ce e ăla sacrificiu. Will le explică termenul și faptul că este ales cineva la întâmplare. De aceea vrea ca fiecare dintre noi să aibă o poezie pregătită pentru seara în care vom participa, pentru orice eventualitate.

— Și dacă vrem să recităm? întreabă Eddie.

— Vă spun cum facem. Mai încheiem un târg. Cine va recita slam de bunăvoie, va fi scutit de examenul final.

— Drăguț, eu mă bag! sare ea.

— Și dacă nu mergem? intervine Javi.

— Atunci pierdeți ceva extraordinar. Și primiți nota cinci pentru activitate.

Auzind răspunsul lui Will, Javi oftează și-și dă ochii peste cap.

— Și despre ce putem să scriem? se interesează Eddie.

Will se mută în fața catedrei, la câțiva centimetri distanță de mine.

— Nu există reguli. Puteți să scrieți despre orice. Despre iubire, mâncare, o activitate preferată, un eveniment important din viața voastră. Puteți să compuneți versuri despre cât de mult vă urâți profesorul de Poezie. Scrieți despre orice, atât timp cât este ceva de care sunteți pasionați. Dacă publicul nu vă simte entuziasmul, nu vă va simți nici pe voi și asta nu-i bine, pe cuvânt.

O spune ca și cum ar vorbi din experiență.

— Dar ce spuneți de sex? Putem scrie despre asta? întreabă Javi.

Evident, vrea să-l scoată din sărite pe Will, însă el rămâne calm.

— Despre orice. Dacă nu vă creează probleme cu părinții.

— Și dacă nu ne dau voie să mergem? Adică, e vorba de un *club*, întreabă un elev din spatele clasei.

— Înțeleg că pot exista rețineri. Dacă sunt părinți care au îndoieli, sunt gata să discut cu ei. De

asemenea, nu vreau ca transportul să constituie o problemă. Aveți ceva de mers până la club, iar dacă distanța vă împiedică să ajungeți, vom folosi o mașină a școlii.

Oricare ar fi impedimentul, găsim o soluție. Poezia slam e pasiunea mea, și nu voi simți că mi-am făcut pe deplin datoria de profesor față de voi, dacă nu vă ofer posibilitatea de a o experimenta personal. Pe parcursul săptămânii am să răspund la orice întrebare legată de tema pentru acest semestru. Dar, deocamdată, să revenim la cea de azi. Aveți la dispoziție toată ora pentru a vă concepe poezia. Măine începem să le prezentăm. La treabă!

Îmi deschid caietul și-l netezesc pe bancă. Mă holbez la el, neavând nici cea mai vagă idee despre ce aș putea să scriu. Unica mea preocupare în ultimul timp a fost Will, și în niciun caz n-am să compun o poezie despre el.

Până la sfârșitul orei am reușit să-mi trec pe foaie doar numele. Ridic privirea către Will, care stă la catedră, mușcându-și colțul buzei de jos. Are ochii ațintiți pe banca mea, la poezia pe care încă nu am scris-o. Se uită în sus și mă observă urmărindu-l. E prima oară când ni se întâlnesc privirile după trei săptămâni. Surprinzător, nu-și întoarce ochii imediat în altă parte. Dacă ar ști ce efect are asupra mea mușcatul buzei, n-ar mai face-o. Intensitatea privirii lui mă face să roșesc, iar camera se încălzește brusc.

Rămâne neclintit până la auzul soneriei. Apoi se ridică și se apropie de ușă, ținând-o deschisă pentru elevii care ies. Îmi strâng imediat caietul și-mi arunc geanta pe umăr. Nu mă mai uit la el când părăsesc sala, dar simt cum mă studiază.

Tocmai când credeam că a uitat complet de mine, face câte o treabă de genul ăsta. Sunt foarte tăcută tot restul zilei, încercând să-i analizez comportamentul. În cele din urmă, ajung la concluzia că și el e la fel de confuz ca și mine.

În drum spre Jeep, mă relaxez simțind razele soarelui încălzindu-mi chipul. Până să intrăm în octombrie, vremea a fost îngrozitor de rece. Se prevede că în următoarele două săptămâni vom avea o mică pauză de la zăpadă, înainte ca iarna să înceapă cu adevărat. Răsucesc cheia în contact.

Nimic.

Perfect! Jeepul e mort. Habar n-am ce fac, dar deschid capota și mă uit sub ea. Văd o grămadă de metal și fire; cam asta-i tot ce pot să înțeleg din mecanică. Totuși, știu cum arată bateria, așa că apuc un levier din portbagaj și-o lovesc ușor cu el. După încă o încercare eșuată de a porni motorul, o ating un pic mai tare, până când încep s-o ciomăgesc de-a binelea, din pură frustrare.

— Nu-i o idee bună.

Will vine lângă mine cu rucsacul pe umăr, arătând mai mult ca un profesor decât ca Will.

— Mi-ai dat de înțeles destul de clar că multe din lucrurile pe care le fac nu ți se par o idee bună, îi răspund, uitându-mă din nou sub capotă.

— Ce are, nu pornește?

Se apleacă și controlează firele.

Nu înțeleg ce face. Întâi îmi spune că nu vrea să stea de vorbă cu mine în public, apoi se uită lung la mine în timpul orei, iar acum e sub capota mea, încercând să mă ajute. Nu-mi plac comportamentele contradictorii.

— Will, ce faci?

Iese de sub capotă și-și înclină capul mirat la mine.

— Ce ți se pare că fac? încerc să-mi dau seama ce are Jeepul tău.

Urcă la volan și încearcă să pornească motorul. Îl urmez până în dreptul portierei.

— Vreau să zic, *de ce* faci asta? Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să vorbești cu mine.

— Layken, ești o elevă abandonată în parcare. N-am cum să mă urc în mașină și să plec pur și simplu.

Știu că n-a vrut să mă jignească atunci când a spus că sunt elevă, dar mă simt ofensată. Își dă seama că și-a ales prost cuvintele, oftează și iese din mașină, întorcându-se la motor.

— Uite, nu asta am vrut să spun, încearcă să-mi explice, jucându-se nervos cu firele.

Mă așez lângă el, încercând să par neafectată în timp ce-mi explic punctul de vedere.

— Will, ideea e că mi-a fost foarte greu. Ție ți-a fost așa de ușor să accepți și să mergi mai departe! Pentru mine n-a fost la fel. Numai la asta mă gândesc.

Will se agață cu mâinile de marginile capotei și se întoarce cu fața la mine.

— Crezi că mie mi-e ușor? Întreabă în șoaptă.

— Păi, asta-i impresia pe care o lași.

— Lake, nimic din toată povestea asta n-a fost ușor. E un chin să vin în fiecare zi la serviciu, știind că slujba asta mă ține departe de tine.

Se întoarce cu spatele la mașină și se reazemă de ea.

— Dacă nu era Caulder, mi-aș fi dat demisia din prima zi, când te-am văzut pe hol. Aș fi putut să-mi iau liber anul ăsta... să aștept să termini tu, apoi să mă întorc.

Revine spre mine și vocea îi coboară.

— Crede-mă, mi-au trecut prin cap toate posibilitățile. Cum crezi că mă simt când știu cât suferi din cauza mea? Când știu că eu sunt motivul pentru care ești atât de tristă?

Mă surprinde sinceritatea din glasul lui. Nu mi-aș fi imaginat.

— Îmi... îmi pare rău. Am crezut că...

Will mă oprește în mijlocul frazei, întorcându-se cu fața la mașină.

— Bateria n-are nimic; pare să fie de la alternator.

— Nu-i pornește mașina? Întreabă Nick

îndreptându-se spre noi, ceea ce explică reacția bruscă a lui Will.

— Nu, iar domnul Cooper crede că-mi trebuie alt alternator.

— Nașpa, zice Nick, aruncând o privire la motor. Te duc eu acasă, dacă vrei.

Încep să obiectez, dar Will mă întrerupe.

— Ar fi foarte bine, Nick, îl aprobă, închizând capota Jeepului.

Mă uit urât la el, dar îmi ignoră protestul. Pleacă și mă lasă singură cu Nick, fără nicio altă opțiune de transport.

— Am parcat acolo, îmi spune, arătând spre locul lui de parcare.

— Un moment, să-mi iau lucrurile.

Întind mâna după geantă și observ contactul gol. Will trebuie să-mi fi luat din greșeală cheile. Las ușa descuiată, în caz că nu sunt la el. Nu vreau să adaug și factura lăcătușului peste mulțimea de datorii pe care le avem deja de achitat.

— Uau! Drăguță mașină, exclam când ajungem la locul unde a parcat Nick.

E o mașină neagră, mică, model sport. Nu sunt sigură de marcă, dar nu-i nicio urmă de murdărie pe ea.

— Nu-i a mea, îmi explică, urcându-se la volan. E a lui tata. Mă lasă s-o împrumut când n-o folosește el.

— Tot frumoasă e. Te deranjează dacă trecem pe la

școala Chapman? Trebuie să-l iau pe fratele meu mai mic.

— Deloc, mă asigură, virând la stânga din parcare. Deci, elevă nouă, ți-e dor deja de Texas?

Deși a trecut o lună, pentru el tot eleva nouă sunt.

— Da, îi răspund scurt.

Încearcă să mențină conversația, dar eu îi consider întrebările ca fiind retorice, deși nu sunt. Nu pot să-mi iau gândul de la lucrurile pe care mi le-a spus Will înainte să fim întreruși de Nick. Până la urmă se prinde că n-am chef de dialog și dă drumul la radio.

Ne oprim în fața școlii lui Kel și cobor din mașină, ca el să mă poată vedea când iese, nerecunoscându-mi Jeepul. Când mă observă, aleargă spre mine, urmat de Caulder.

— Hei, unde ți-e Jeepul?

— Nu pornește. Urcați, ne duce Nick acasă.

— A! Ei bine, azi trebuie să mergă și Caulder cu noi.

Le deschid ușa din spate, iar ei se cațără pe banchetă. Încep imediat să admire vehiculul. Restul drumului auzim comparații între Transformers și mașina lui Nick. De cum oprim pe alee, Kel și Caulder dau buzna afară și fug în casă. Îi mulțumesc lui Nick și îi urmez pe copii, când îl aud deschizând portiera lui.

— Așteaptă, Layken! mă strigă el.

Uf! Aproape că scăpasem. Mă întorc și-l văd stând

pe alee. Pare emoționat.

— Săptămâna asta eu, Eddie și Gavin mergem la Getty's. Vrei să vii și tu?

E clar c-ar fi trebuit s-o las mai moale cu flirtul. Mă cuprinde vinovăția, știind că i-am trimis semnale greșite.

— Nu știu. Trebuie să o întreb pe mama. Îți dau mâine un răspuns, bine?

Observ sclipirea de speranță apărându-i în ochi și mi doresc să-l fi refuzat din prima. Nu vreau să-și facă mai multe iluzii decât are deja.

— Da. Mâine. Pa, pa!

Când ajung în casă, Kel și Caulder sunt la bar, cu temele în față.

— Caulder, acum locuiești cu noi sau ce?

Se uită la mine cu ochii lui mari și verzi ca ai lui Will.

— Pot să plec acasă, dacă vrei.

— Nu. Doar glumeam. Mă bucur că ești aici; îl ții pe ciudatul ăsta mic departe de mine.

Îl strâng de umeri pe Kel, apoi merg la frigider și mi iau ceva de băut.

— Deci Nick ăsta e iubitul tău? Credeam că fratele meu o să fie iubitul tău?

Observația lui Caulder mă ia prin surprindere, iar sucul îmi zboară din gură.

— Nu, niciunul nu e iubitul meu. Eu și fratele tău suntem doar prieteni, Caulder.

— Dar, Layken...

Kel îi aruncă lui Caulder un zâmbet ștregăresc.

— V-am văzut cum vă sărutați în noaptea aia, când ați venit acasă. În parcare. Vă urmăream de la geamul dormitorului meu.

Inima îmi sare din piept și mi se oprește în gât. Îmi așez mâinile ferm pe bar, în fața lor.

— Kel, să nu mai repeți niciodată ce-ai spus! M-ai auzit?

Ochii i se măresc, ambii copii lipindu-și spatele de scaune în timp ce mă aplec amenințător peste bar, spre ei.

— Vorbesc serios. N-ai văzut ce crezi tu c-ai văzut. Will poate să aibă mari probleme dacă tu mai repeți așa ceva. Pe bune!

Aprobă amândoi din cap, iar eu mă retrag în camera mea. Îmi scot caietul din geantă și mă trântesc cu el pe pat în ideea că mă apuc de teme, dar nu pot. Gândul că relația mea cu Will ar putea ieși la iveală îmi distrage atenția. Oricât de mult urăsc faptul că nu putem fi împreună, să fie concediat din cauza asta ar fi mult mai rău. Are nevoie de slujba asta. Era numai cu un an mai mare decât sunt eu acum când i-au murit părinții și a trebuit să devină el însuși părinte. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai vinovată că i-am judecat atât de aspru deciziile. Durerea pe care o simt eu pe motiv că nu suntem împreună pălește în comparație cu situația prin care trece el. Mă simt pe zi

ce trece mai mult eleva decât perechea lui.

Încerc să lucrez la poezia pe care nici n-am început-o, dar când după o jumătate de oră mama intră în cameră, pagina mea e tot goală.

— Unde ți-e mașina?

— O, am uitat să-ți spun! Nu pornește, e alternatorul sau ceva de genul ăsta. E parcată la școală.

— Cum să uiți să-mi menționezi așa ceva? mă întrebă, cu o frustrare evidentă în glas.

— Îmi pare rău. Când am ajuns acasă, dormeai. Știi că săptămâna asta ți-a fost cam rău, așa că n-am vrut să te trezesc.

Oftează, așezându-se pe pat.

— Nu știi când am să pot să ți-o repar. Zilele următoare sunt la lucru. Te deranjează dac-o mai ții un pic acolo, până reușesc să aranjez ceva?

— Am să mă interesez mâine. Mă îndoiesc c-o să observe cineva că stă acolo.

— Bine. Atunci, trebuie să mă pregătesc de serviciu.

Se ridică să plece.

— Stai. Tura ta începe abia peste câteva ore.

— Am niște comisioane de făcut, îmi explică repede.

Închide ușa, iar eu rămân să mă întreb oare cât de sincer mi-a răspuns?

Îmi usuc părul după duș, când parcă aud sunând la ușă. Opresc foehnul, ascultând câteva momente, și, în cele din urmă, sună din nou.

— Kel, răspunde tu! strig eu, trăgându-mi pantalonii.

Îmi prind părul încă ud într-un coc în creștetul capului și mă îmbrac cu un tricou. Soneria se aude din nou.

Ajung la intrare și mă uit pe vizor. Will stă în fața ușii, cu mâinile la piept, privind în jos. La vederea lui inima îmi tresare și mă întorc la oglinda din hol, să-mi cercetez silueta. Normal, arăt ca abia ieșită de sub duș. Măcar nu port papucii de casă ai lui Kel. Of! Oare de ce-mi pasă?

Deschid ușa și-i fac semn să intre. Înaintează numai cât s-o pot închide în urma lui, apoi rămâne pe loc.

— Am venit după Caulder. E ora lui de baie.

Vorbește concis, cu brațele încă la piept. O iau ca pe o confirmare a faptului că, momentan, nu mai am nicio șansă de a-i smulge vreo mărturisire, așa că-l pun să aștepte un minut, cât mă duc să-l găsesc pe Caulder. Caut în camera lui Kel, în a mamei și, în cele din urmă, când nu mai am unde să mă uit, în a mea.

— Will, nu-s aici, îi spun, revenind în sufragerie.

— Păi trebuie să fie. La mine nu-s.

Se învârte pe hol, deschizând ușile și strigându-i. O

deschid și pe cea dinspre curtea din spate, aprind lumina de afară și examinez zona.

— Nu sunt nici în spate, îl anunț, când ne întoarcem amândoi în sufragerie.

— Verific iar la mine.

Will traversează strada, iar eu mă țin după el. Afară s-a întunecat și temperatura a scăzut față de orele prânzului. Pe măsură ce ne apropiem de casa lui, devin din ce în ce mai îngrijorată. Știu că băieții n-ar hoinări pe-afară la ora asta. Dacă nu sunt într-una din case, nu știu unde-ar putea fi.

Will face rapid un tur al casei. Eu nu mă simt în largul meu cotrobăind, din moment ce n-am fost niciodată dincolo de hol, așa că îl aștept la intrare.

— Nu-s aici, îmi zice, neputând să-și ascundă îngrijorarea.

Dându-mi seama de gravitatea situației, duc mâinile la gură și simt că mi se taie respirația. Will îmi citește frica din ochi și mă îmbrățișează.

— O să-i găsim. Sigur se joacă pe undeva.

Mângâierea lui e de scurtă durată, după care se îndepărtează și iese din casă.

— Verifică tu curtea din spate; ne întâlnim în față.

Îi strigăm pe nume și simt cum, încet-încet, mă cuprinde disperarea. Îmi amintesc de ziua în care am avut grijă de Kel, care pe-atunci avea numai patru ani și am crezut că l-am pierdut. L-am căutat în toată casa timp de douăzeci de minute înainte să mă dau bătută

și s-o sun pe mama. Ea a sunat imediat la poliție, care a venit în câteva minute. Încă-l mai căutau când a ajuns și ea acasă. Panica pe care am văzut-o în privirea ei atunci când a intrat pe ușă mi s-a transmis și mie, așa că am început amândouă să plângem. După încă un sfert de oră de căutări, un ofițer de poliție l-a găsit pe Kel adormit pe un teanc de prosoape împăturite, în dulapul din baie. Aparent, se ascunsese de mine și îl furase somnul.

Controlez curtea din spatele casei lui Will, în speranța că voi descoperi același sentiment de ușurare, dar cei mici nu-s aici. Când ocolesc clădirea, îl văd pe Will în parcare, uitându-se în mașină. Observând că alerg spre el, își duce degetul la buze în semn de liniște. Trag cu ochiul la locul din spate, unde Kel și Caulder stau ghemuiți pe podea, cu mâinile apropiate, mimând pistoale; amândoi dorm tun.

Răsuflu ușurată.

— N-ar fi buni de santinele, îmi șoptește.

— Așa-i.

Rămânem pe loc, privind-ne frații. Brațul lui Will îmi înconjoară umerii și mă strânge scurt. Îmbrățișarea nu se prelungește, dându-mi de înțeles că e un simplu gest de ușurare că băieții sunt în siguranță.

— Hei, înainte să-i trezești, vino înăuntru, că am ceva să-ți dau.

Pornește spre casă și-l urmez până în bucătărie.

Inima încă îmi bubuie în piept, dar nu pot să-mi dau seama dacă e din cauza efortului depus căutându-i pe băieți sau doar pentru că mă aflu în apropierea lui Will.

Scoate ceva din geantă și-mi întinde.

— Cheile tale, îmi explică, lăsându-le să cadă în palma mea.

— O, mulțumesc, îi răspund un pic dezamăgită.

Nu știu ce mă așteptam să-mi dea, dar mi-am imaginat că ar putea fi cererea lui de demisie.

— Acum funcționează. Mâine ai să poți s-o iei acasă.

Se apropie de canapea și ia loc.

— Poftim? Mi-ai reparat-o?

— De fapt, n-am reparat-o *eu*. Cunosc un tip care a putut să-i schimbe alternatorul azi după-amiază.

Îmi aduc aminte de replica lui din parcarea liceului. Mă-ndoiesc că ar fi înlocuit alternatorul mașinii oricărui alt elev.

— Will, nu era nevoie să faci așa ceva, îi spun, așezându-mă pe canapea, lângă el. Dar îți mulțumesc. Am să-ți dau banii înapoi.

— Nu-ți face griji. Voi m-ați ajutat mult cu Caulder în ultimul timp; măcar atât am putut să fac și eu.

Și iar am rămas fără cuvinte. Mă simt ca în prima zi, când stăteam în bucătăria lui, calculându-mi următoarea mișcare după ce m-a ajutat cu bandajul.

Știu c-ar trebui să mă ridic și să plec, dar îmi place să stau aici cu el. Chiar dacă îi sunt din nou datoare. Îmi regăsesc cumva curajul să-l abordez.

— Deci, putem să ne terminăm conversația de mai devreme?

Se face comod pe canapea, ridicându-și picioarele pe măsuta din fața noastră.

— Depinde. Ai reușit să găsești vreo soluție?

— Păi, nu, îi răspund, exact când îmi trece prin minte o posibilă rezolvare. Îmi las capul pe spătarul canapelei și-i sugerez sfios:

— Presupunând că sentimentele noastre se vor... amplifica...

Fac o scurtă pauză. Nu sunt sigură de modul în care-mi va interpreta ideea, așa că-l iau ușor.

— Nu m-ar deranja să dau un GED¹².

— Asta-i ridicol, mi-o taie el. Nici să nu te gândești! Lake, n-ai să abandonezi școala!

Iarăși sunt *Lake*.

— Era doar o idee.

— Ei bine, era una proastă.

Reflectăm în tăcere, incapabili să găsim o altă soluție. Rămân cu capul rezemat de canapea, privind-l. Măinile îi sunt încrucișate sub cap și privește înspre tavan, încordându-și i maxilarul și

¹² GED (Tests of General Educational Development) – teste specifice pentru echivalarea studiilor liceale.

pocnindu-și absent degetele.

Nu mai este îmbrăcat în hainele de profesor. S-a schimbat într-un tricou alb și pantaloni de sport gri, aproape identici cu ai mei. Abia acum observ că are părul ud. Sunt săptămâni întregi de când n-am mai stat atât de aproape de el; începusem să-i uit mirosul. Trag aer în piept, inspirându-i parfumul de aftershave. Îmi amintește de aerul din Texas înainte să înceapă ploaia.

Are un pic de cremă de ras rămasă sub urechea stângă. Din instinct, mâna îmi ajunge pe obrazul lui, ștergând-o. Tresare, se răsucește spre mine, iar eu ridic defensiv degetul, ca să-i arăt motivul pentru care l-am atins. Îmi trage mâna către el și-mi freacă degetul de tricou, îndepărtând excesul de cremă.

Mâinile noastre îi rămân pe piept și continuăm să ne privim în tăcere. Am palma deasupra inimii lui și-o pot simți bătând puternic. Știu că această apropiere dintre noi e greșită, dar pentru mine e perfectă.

Îmi lasă mâna pe piept, urcând și coborând în ritmul respirației lui. Are pe chip aceeași privire pe care o avea astăzi, în clasă. Însă reacția mea este mult mai intensă și cu greu îmi țin în frâu dorința de a-l săruta. De mai bine de o lună îmi doresc să stau de vorbă așa cu el. Mai aveam multe să-i spun atunci când a hotărât să pretindă că nu exist. Mi-e teamă că, imediat ce voi pleca de-aici, izolarea va reveni, așa că vreau să-i spun acum tot ce țin în mine de-atâta

vreme.

— Will, îi șoptesc. Am să te aștept... până termin liceul.

Oftează și închide ochii, mângâindu-mi cu degetul dosul palmei.

— E mult de așteptat, Lake. Se pot întâmpla multe într-un an.

Sub palma mea, pulsul îi crește. Nu știu ce-i cu mine, dar mă apropii de el și-i întorc fața către mine. Vreau doar să mă privească.

Dar el nu se uită în ochii mei. În schimb, își concentrează atenția pe mâna lui, mișcând-o ușor de-a lungul brațului meu. Mă cuprind aceleași senzații pe care le-am avut în noaptea în care ne-am sărutat prima oară. Mi-a lipsit această atingere.

Îl privesc în timp ce-și mută mâna pe umărul meu, iar degetele îi alunecă sub breteaua bluzei, trasându-i încet conturul. Cu mișcări lente, precise, își dă picioarele jos de pe măsuță și-și întoarce corpul spre mine. Expresia de pe chip îi este plină de îndoieli, dar se apleacă încet, apăsându-și buzele pe umărul meu. Îl îmbrățișez și trag adânc aer în piept. Pe măsură ce buzele îi urcă de-a lungul umărului spre gât, respiră din ce în ce mai sacadat. Camera începe să se rotească, iar eu închid ochii. Buzele lui își continuă drumul pe obraz, aproape de gură. Când îl simt retrăgându-se, îi deschid și-l observ privind-mă. Disting în ochii lui o scânteie de ezitare chiar înainte

să-mi acopere gura cu a lui.

În trecut, sărutările lui au fost atente și delicate. Acum se lasă condus de un fel de patimă, în timp ce și strecoară mâinile sub bluza mea și mă prinde de talie. Îi răspund la sărut cu aceeași pasiune arzătoare. Cu mâinile strânse în părul lui îl trag deasupra mea, întinzându-mă pe canapea. Imediat ce începe să-și coboare trupul peste al meu, pune capăt sărutului, îndepărtându-se.

— Trebuie să ne oprim, îmi spune. Nu putem face asta.

Închide ochii, lăsându-și capul pe spătar.

Ridicându-mă odată cu el, îi ignor protestul și îmi plimb mâinile pe gât în sus, până în păr. Îl sărut iar, urcându-mă în poala lui. Îmi înconjoară din nou talia, lipindu-mă de el, și îmi întoarce sărutul cu și mai multă intensitate decât prima dată.

Avea dreptate; chiar e din ce în ce mai bine.

Îi găsesc marginea de jos a tricoului și trag de el în sus. Buzele ni se despart o fracțiune se secundă, atât cât e nevoie pentru ca bluza să treacă printre noi. Îi mângâi pieptul, trasând conturul mușchilor, în timp ce ne continuăm sărutul. Mă apucă de mâini, împingându-mă jos, pe canapea. Aștept să-i întâlnesc din nou gura, dar el se ridică, îndepărtându-se.

— Layken, ridică-te! Îmi poruncește.

Mă ia de mână și mă ridică de pe canapea. Stau în picioare, încă prinsă în moment, neputând să-mi

revin.

— Asta... asta nu se poate întâmpla!

Și lui îi e greu să respire.

— Acum îți sunt profesor. Totul s-a schimbat. Nu putem face așa ceva.

Și-a ales prost momentul. Genunchii îmi sunt moi și folosesc canapeaua ca pe un punct de sprijin, așezându-mă iar.

— Will, n-am să spun nimic nimănui, îți jur.

Nu vreau să regret ceeaa ce tocmai s-a petrecut între noi. Pentru un scurt moment, a fost ca și cum ne-am fi întors amândoi pe drumul pe care trebuia să fim de fapt. Acum, doar câteva secunde mai târziu, sunt iarăși confuză.

— Îmi pare rău, Layken, dar nu-i corect, îmi spune, pășind de-a lungul camerei. Nu e bine pentru niciunul dintre noi. Nu-i bine pentru *tine*.

— N-ai tu de unde să știi ce e bine pentru mine, îi răspund răspicat.

Sunt din nou în defensivă. Se oprește, întorcându-se spre mine.

— N-ai să mă aștepți. Nu te las să renunți la ceea ce ar trebui să fie cel mai frumos an din viața ta. Eu a trebuit să mă maturizez mult prea repede; nu vreau să pățești și tu la fel. N-ar fi corect. Nu vreau să mă aștepți, Layken.

Schimbarea atitudinii lui și faptul că îmi rostește numele întreg diminuează nivelul de oxigen din

încăpere. Sunt amețită.

— N-aș renunța la *nimic*, îi răspund cu glasul stins.

Dac-aș avea suficientă energie, aș țipa.

Își trage tricoul pe cap, îndepărtându-se și mai mult de mine. Merge în partea cealaltă a camerei, înconjoară canapeaua și apucă spătarul cu mâinile. Stă cu capul plecat, evitând din nou să-mi întâlnească privirea.

— Viața mea e plină de responsabilități. Pentru numele lui Dumnezeu, am un *copil* de crescut! N-aș putea să pun nevoile tale pe primul loc. La naiba, n-aș fi în stare să le pun nici măcar pe locul *doi*.

Ridică ușor capul și mă fixează cu privirea.

— Meriți mai mult decât să fii pe locul trei.

Traversez sufrageria și mă așez în genunchi pe canapea, în fața lui, acoperindu-i mâinile cu ale mele.

— *Trebuie* să-ți pui responsabilitățile înaintea mea, Will, tocmai de aia vreau să te aștept. Ești un om bun. Lucrul ăsta, pe care tu îl consideri defect, este motivul pentru care mă îndrăgostesc de tine.

Ultimele cuvinte se scurg din mine de parcă aș fi pierdut și ultima fărâmbă de autocontrol pe care o mai aveam. Dar, totuși, nu regret că le-am rostit.

Își trage palmele dintr-ale mele și mi le pune de-o parte și de alta a feței, privindu-mă drept în ochi.

— Tu *nu* te îndrăgostești de mine, îmi spune ca și cum mi-ar comanda. *Nu poți* să te îndrăgostești de mine.

Cu privirea aspră, își încordează din nou maxilarul. Simt cum lacrimile încep să mi se strângă în ochi, iar el îmi dă drumul, mergând spre ușă.

— Ce s-a întâmplat în seara asta, gesticulează el spre canapea, nu trebuie să se mai întâmple niciodată. *Nu* se va mai întâmpla niciodată.

Zice asta de parcă n-aș fi eu singura persoană pe care o are de convins.

Iese din casă trântind ușa după el, iar eu rămân de una singură în sufragerie. Îmi cuprind mijlocul cu mâinile; amețeala se intensifică. Mi-e teamă că, dacă nu-mi recapăt rapid controlul, nu o să mă pot ține pe picioare suficient cât s-o șterg de-aici. Inspir pe nas și expir pe gură, apoi număr descrescător de la zece.

E o tehnică de relaxare pe care am învățat-o de la tata când eram mai mică. Obișnuiam să am ceea ce părinții mei numeau „supraîncărcări emoționale”. Tata mă lua în brațe și mă strângea cât de tare putea în timp ce număram împreună. Câteodată mă prefăceam, numai ca să mă ia în brațe. Ce n-aș da să pot avea parte acum de o îmbrățișare de-a tatălui meu!

Ușa se deschide și Will revine, cărând în brațe un Caulder adormit.

— S-a trezit Kel; acum se duce acasă. Ar trebui să te duci și tu, mă îndeamnă cu calm.

Mă simt de-a dreptul jenată. Jenată de ceea ce s-a întâmplat între noi și de faptul că mă face să par

disperată, *mai slabă* decât el. Îmi înșfac cheile de pe măsută și fac stânga-mprejur spre ușă, oprindu-mă în fața lui.

— Ești un *nemernic*, îi spun.

Plec, trântind usa în urma mea.

Când ajung în dormitorul meu, mă trântesc pe pat și încep să plâng. În sfârșit am găsit inspirația pentru poezie, deși e negativă. Iau un stilou și încep să scriu, ștergând mereu de pe hârtie petele de lacrimi.

7

*You can't de like me
But de happy that you cant
I see pain but I don't feel it
I am like the old Tin Man*¹³

— THE AVETT BROTHERS, *TIN MAN*

Potrivit afirmațiilor doamnei Elisabeth Kubler-Ross, există cinci stadii ale durerii prin care trece o persoană după moartea cuiva drag: negarea, furia, înfruntarea, depresia și acceptarea.

Când locuiam în Texas, în semestrul doi din clasa a

¹³ „Nu poți să fii ca mine / Dar bucură-te că-i așa / Văd durerea, dar n-o pot simți / Sunt ca bătrânul Om de Tinichea.”

unsprezecea am urmat un curs de psihologie. Tocmai discutam etapa a patra, când directorul a intrat în clasă, alb ca varul.

— Layken, poți să vii, te rog, pe coridor?

Domnul director Bass era un om plăcut. Cu o burtă durdulie, mâini durdulii și durduliu în locuri în care habar n-aveai că poate fi cineva durduliu. Era o zi de primăvară neobișnuit de rece în Texas, dar nu ți-ai fi dat seama dacă te uitai la petele de transpirație pe care le avea la subraț. Era genul de director care prefera să stea în biroul lui, nu pe coridoare. Nu căuta niciodată problemele, ci aștepta să vină singure la el. Așadar, de ce era aici?

M-am ridicat din bancă și am mers cât de încet am putut spre ușa clasei, cu o presimțire rea în adâncul sufletului. Nu a putut să se uite în ochii mei. Îmi amintesc că m-am uitat direct la el, iar privirea i-a coborât în podea. Îi era milă de mine. Dar de ce?

Pe hol mă aștepta mama, cu rimelul întins pe obraji. Expresia din ochii ei m-a lămurit de ce venise aici. De ce *ea* venise, iar tata nu.

Am clătinat din cap, refuzând să cred ceea ce bănuiam.

— Nu, am repetat țipând.

Și-a aruncat brațele în jurul meu, prăbușindu-se la podea. În loc să încerc s-o susțin, m-am lăsat să cad cu ea. Chiar atunci, pe holul liceului, am experimentat prima etapă a durerii: negarea.

Gavin se pregătește să-și recite poezia. Stă în fața clasei, cu foaia tremurându-i în mână, și își drege glasul pentru a începe să citească de pe ea.

Ignor prezența lui Gavin și-mi îndrept atenția către Will, întrebându-mă dacă etapele durerii se aplică numai în cazul morții cuiva drag. N-ar putea fi folosite și pentru dispariția unui aspect din viața ta? Dacă da, atunci eu mă aflu exact în mijlocul celei de-a doua: furia.

— Cum se numește, Gavin? întrebă Will.

Stă la catedră, luându-și notițe în agendă pe măsură ce elevii recită. Mă calcă pe nervi faptul că poate fi atât de atent, concentrându-se pe orice altceva în afară de mine. Abilitatea lui de a mă face să mă simt ca un vid imens mă calcă pe nervi. Modul în care se oprește din scris ca să-și roadă capătul pixului mă calcă pe nervi. Aseară, aceleași buze care acum înconjoară pixul lui roșu, urât, își făceau drum în sus, pe gâtul meu.

Alung imediat din minte imaginea sărutărilor lui. Nu știu cât o să-mi ia, dar sunt hotărâtă să pun capăt efectului pe care îl are asupra mea.

— Mm, nu i-am dat un titlu, răspunde Gavin, care e tot în fața clasei, fiind penultimul la recitat. Cred că am să-i spun „Precerere”!

— „Precerere”, atunci poți să-ncepi, îl îndeamnă Will, folosind tonul de profesor, care, de asemenea, mă calcă pe nervi.

— Hmm-hmm.

Gavin își drege vocea. Când începe să citească, mâinile încep să-i tremure și mai tare.

Un milion cincizeci și unu de mii
Două sute de minute.
Cam de atâtea minute
Te iubesc,
De tot atâtea minute mă *gândesc* la tine,
De tot atâtea îmi fac *griji* pentru tine,
De tot atâtea îi mulțumesc lui *Dumnezeu* pentru
tine,
De tot atâtea *mulțumesc fiecărei zeități*
Din
Univers pentru tine
Un milion
Cincizeci și unu de mii
Două
Sute
De
Minute...
Un milion cincizeci și unu de mii
Două sute de ori.
De-atâtea ori m-ai făcut să *zâmbesc*,
De tot atâtea să *visez*,

De tot atâtea ori să *cred*,
De tot atâtea să-mi *descopăr*,
De tot atâtea să-mi *ador*,
De tot atâtea să-mi *venerez*,
Viata.

(Gavin pășește spre spatele sălii, unde stă Eddie. Se așază în genunchi în fața ei și-i citește ultimul vers din poezie.)

Și exact *peste un milion cincizeci și unu de mii*
Două
Sute de minute te voi
Cere de soție, voi cere să-ți petreci *tot* restul
Minutelor
Din *viata* ta cu mine.

Eddie zâmbește larg, se apleacă și-l îmbrățișează. Clasa se împarte în două: băieții mormăie, iar fetele suspină. Mă foiesc în scaun, așteptând să recite ultimul poet de azi: eu.

— Mulțumesc, Gavin, poți să iei loc. Bravo!

Will mă cheamă să-mi citesc poezia, fără să-și ridice privirea din agendă. Are vocea moale, plină de trepidații.

— Layken, e rândul tău.

Sunt pregătită. Sunt mulțumită de creația mea. E scurtă, dar la obiect. Deja am memorat-o, așa că las

foaia pe bancă și merg în fața clasei.

— Am o întrebare.

Inima mi-o ia la goană când realizez că asta e prima dată când port o conversație cu Will în clasă, de când am pus prima dată piciorul aici, acum o lună. Ezită, de parcă nu se poate decide dacă să admită că am ceva de întrebat. Aprobă ușor din cap.

— Există o durată minimă? întreb.

Nu știu ce credea că am să întreb, dar pare ușurat.

— Nu, e în regulă, atâta timp cât reușești să transmiți ceea ce vrei. Cum spuneam, nu există reguli.

Când răspunde, vocea i se frânge ușor. Se vede pe fața lui că are încă proaspăt în memorie tot ceea ce s-a petrecut aseară între noi. Cu atât mai bine.

— Bine. Atunci e perfect, mă bâlbâi eu. Poezia mea se numește „Rău”.

Mă întorc cu fața spre colegi și îmi recit cu mândrie opera învățată pe de rost.

Potrivit dicționarului...

Și potrivit părerii *mele*...

Există peste treizeci de înțelesuri și

Sinonime pentru cuvântul

Rău.

(Răcnesc cu repeziciune cuvintele ce urmează; tresare toată clasa, inclusiv Will.)

*Dobitoc, ticălos, crud, idiot, hain,
Dur, nedrept,
Urâcios, răuvoitor, mitocan, agresiv, intransigent
Tiranic, sever, fioros, mârșav,
Aspru, înverșunat, brutal, nemilos, degenerat,
Grosolan, depravat, malefic, cumplit, dificil,
Implacabil,
Ranchiunos, dăunător, indiferent, insensibil,
Neîndurător, inexorabil.
Și preferatul meu, nemernic.*

Întorcându-mă la locul meu, îi arunc o privire lui Will, care e roșu ca racul, cu dinții încleștați. Eddie bate prima din palme, urmată de restul fetelor din clasă. Îmi încrucieșez brațele la piept, concentrându-mi atenția pe banca mea.

— Frate! exclamă Javi. Cine te-a scos din sărite?

Sună clopoțelul, iar elevii se îndreaptă spre ieșire. Will nu scoate un cuvânt. Încep să-mi strâng lucrurile, când Eddie vine lângă mine.

— Ai reușit să vorbești cu mama ta? mă întrebă.

— Cu mama? Despre ce?

Habar n-am la ce se referă.

— Despre întâlnire. Nick te-a întrebat ieri dacă vrei să ieși cu el? I-ai zis că trebuie să o întrebi întâi pe mama ta?

— A, despre asta!

Asta s-a întâmplat ieri? Parcă trecuse o veșnicie!

Mă uit pe furiș la Will și observ că mă privește, așteptând să-mi audă răspunsul pe care i-l dau lui Eddie. Expresia de pe fața lui e rece ca gheața. Îmi doresc să fi fost mai ușor de citit. Presupun că pe dinăuntru e gelos, așa că-i dau înainte.

— Da, desigur. Spune-i lui Nick că mi-ar face plăcere, o mint, păstrându-mi privirea fixată pe Will.

Strânge pixul și hârtia, deschide un sertar și le aruncă înăuntru, închizându-l cu zgomot. Manevra lui o sperie pe Eddie, care sare, răsucindu-se spre el. E conștient de atenția pe care a atras-o asupra lui, așa că se ridică, prefăcându-se indiferent în timp ce șterge creta de pe tablă. Eddie revine la mine.

— Perfect! A, ne-am hotărât să ieșim joi, ca după ce plecăm de la Getty's să putem merge la slam. Mai avem doar câteva săptămâni, mai bine ne luăm de-o grijă. Vrei să venim să te luăm de-acasă?

— Ăăă, sigur.

Eddie bate din palme cu entuziasm și țopăie afară din clasă. Will continuă să șteargă tabla deja curată, iar eu mă îndrept spre ieșire.

— Layken! mă strigă, cu duritate în glas.

Mă opresc lângă ușă, dar nu mă întorc la el.

— Mama ta lucrează joi noaptea. Eu chem mereu o bonă, pentru că mă duc la slam. Trimite-l pe Kel la noi înainte să pleci. Știi, înainte de *întâlnire*.

Nu-i răspund. Doar ies pe ușă.

La masa de prânz e ciudat. Nick știe deja de la

Eddie că am acceptat să ies cu ei și toți pălăvrăgesc despre noile noastre planuri. Toți, mai puțin eu. În afară de ocazionalele încuviințări din cap și mormăieli de aprobare, nu vorbesc. Nu am poftă de mâncare, așa că Nick înfulecă aproape toată porția mea. Plimb prin tavă cu lingurița budinca de orez, picurând ketchup din loc în loc. Îmi amintește de rămășițele omului de zăpadă masacrat pe alee. Zile în șir, de câte ori plecam, treceam cu roata peste trupul lui înghețat. Mă întreb, oare Jeepul ar fi la fel de silențios dacă l-aș călca pe Will? Dacă aș trece accidental cu roata din spate peste el, apoi aș băga mașina în viteză și mi-aș continua drumul.

— Layken, ai de gând să îl ignori? întreabă Eddie.

Ridic privirea și-l văd pe Will stând în spatele lui Nick, holbându-se la haosul pe care l-am făcut în tavă.

— Ce-i? mă adresez lui Eddie.

— Domnul Cooper vrea să-ți vorbească, îmi explică ea, făcând semn cu capul în direcția lui.

— Pun pariu că ai dat de belea pentru că ai pronunțat cuvântul „nemernic”, adaugă Nick.

Duc mâna la gât, de frică să nu-mi explodeze. Ce *face*? De ce îmi cere să merg cu el de față cu toată lumea? Și-a pierdut mințile?

Dau scaunul la o parte și las tava pe masă, studiindu-l cu precauție. Părăsește cafeneaua mergând spre clasa lui, iar eu îl urmez. Drumul e lung. Lung,

stânjenitor, tăcut și plin de tensiune.

— Trebuie să stăm de vorbă, îmi spune, închizând ușa după el. Acum.

Nu știu dacă acum e „Will”. Nu înțeleg din ce unghi mă abordează. Nu știu dacă să-l ascult sau să-l pălmuiesc. Nu înaintez prea mult în încăpere. Îmi încrucișez brațele la piept, încercând să par iritată.

— Atunci, vorbește! mă răstesc eu.

— La naiba, Lake! Nu sunt dușmanul tău. Nu mă mai urî.

E Will.

Mă reped la el, ridicând mâinile în aer, frustrată.

— Să nu te mai *urăsc* Hotărăște-te odată, Will! Aseară mi-ai spus să nu te mai iubesc, acum îmi spui să nu te mai *urăsc* îmi zici că nu vrei să te aștept, dar te porți ca un băiețandru imatur când accept să mă întâlnesc cu Nick! Vrei să mă comport ca și cum nu te-aș cunoaște, apoi mă scoți din sala de mese de față cu toată lumea! Ne-am construit fațada asta, ca și cum am fi tot timpul altcineva și e obositor! Nu știu niciodată când ești Will și când ești domnul Cooper și pe bune dacă știu când trebuie să fiu Layken și când Lake.

M-am săturat să joc după regulile minții lui. Sunt atât de obosită! Mă trântesc în scaunul pe care stau în timpul orei. Mi-e greu să-l descifrez, pentru că stă nemișcat. Inexpresiv. Mă înconjoară încet, așezându-se în banca din spatele meu. Continui să privesc în

față, iar el se apleacă peste pupitru, destul de aproape cât să-mi poată șopti la ureche. Când vorbește, corpul mi se încordează și inima mi se strânge.

— N-am crezut că o să fie așa de greu, îmi spune.

Nu vreau să-i ofer satisfacția de a vedea lacrimile care-mi coboară pe obraji.

— Îmi pare rău pentru ce ți-am zis mai devreme despre ziua de joi, continuă el. Am fost sincer, în cea mai mare parte. Știi că o să ai nevoie de cineva care să-l supravegheze pe Kel și eu sunt cel care a făcut din seara de slam o temă obligatorie. N-ar fi trebuit să reacționez așa. De aceea te-am rugat să vii aici: trebuia să-mi cer scuze. N-o să se mai întâmple, îți promit.

Ușa clasei se deschide și Will sare de pe scaun. Mișcarea lui bruscă o sperie pe Eddie, care ne privește curioasă din cadrul ușii. Are în mână rucsacul pe care l-am lăsat la cafenea. Nu pot să-mi ascund lacrimile din ochi și-mi întorc capul de la ea. Eu și Will nu mai putem face nimic acum, pentru a masca tensiunea dintre noi.

Eddie ridică palma și așază rucsacul pe banca cea mai apropiată de ușă. Iese din sală șoptind:

— Greșeala mea... continuați.

Și trage ușa în urma ei.

Will își trece mâinile prin păr, plimbându-se prin încăpere.

— Minunat, mormăie el.

— Calmează-te, Will, îi spun ridicându-mă și luându-mi rucsacul. Dacă mă întreabă, o să-i spun că te-ai supărat pentru că am spus nemernic. Și măgar. Și idiot. Și mito...

— Am înțeles!

Sunt cu mâna pe clanță, când mă strigă din nou și mă opresc.

— Vreau să-ți spun că-mi pare rău... și pentru aseară, continuă el.

Când vorbesc, mă întorc cu fața la el.

— Îți pare rău că s-a întâmplat? Sau pentru modul în care te-ai oprit?

Înclină capul, ridicând din umeri ca și cum nu mi-ar înțelege întrebarea.

— Îmi pare rău pentru tot. Nu trebuia să se întâmple.

— Mitocan, termin eu.

Când pornesc Jeepul, motorul are același zgomot familiar, dar până și asta mă calcă pe nervi. Lovesc volanul cu pumnul, dorindu-mi atâtea lucruri! îmi doresc să nu-l fi întâlnit pe Will în prima săptămână de când m-am mutat aici. Ar fi fost mult mai ușor dacă l-aș fi cunoscut mai întâi la școală. Sau, și mai bine, îmi doresc să nu ne fi mutat deloc în Ypsilanti. Îmi doresc să fi trăit tata. Îmi doresc ca mama să nu

fie atât de vagă atunci când vine vorba de comisioane, îmi doresc să nu mai vină Caulder în fiecare zi la noi. Când îl văd pe el, mă gândesc la Will. Îmi doresc să nu-mi fi reparat Will mașina. Mă enervează când face lucruri din astea atente. Mi-ar fi mai ușor să-l urăsc dacă ar fi, într-adevăr, în toate felurile în care l-am făcut. O, Doamne! Nu-mi vine să cred că i-am adresat toate cuvintele alea! Stai, fără regrete.

Iau băieții de la școală și mă duc acasă. Azi am ajuns înaintea lui Will, dar nu-l mai pândesc la fereastră. Gata cu pânditul la fereastră.

— Suntem la Caulder, țipă Kel, trântind portiera Jeepului.

Bun.

Când traversez coridorul, o aud pe mama vorbind cu cineva în dormitorul ei și mă opresc în fața ușii. N-aud decât vocea ei, deci probabil e la telefon. În mod normal nu mi-aș permite să trag cu urechea la discuția mamei. Totuși, comportamentul pe care îl are în ultimul timp mă îndreptățește să fiu un pic băgăcioasă. Sau poate comportamentul *meu* îmi dă dreptul să fiu un pic rebelă. Oricum ar fi, îmi lipesc urechea de ușă.

— Știu. *Știu*. Am să le spun curând, zice ea. Nu, cred că o să fie mai bine dacă le spun singură... Sigur

c-am s-o fac. Și eu te iubesc, dragă.

Închide. Merg tiptil până în fața camerei mele și mă strecor înăuntru. Trag ușa după mine și mă las să cad pe podea.

Șapte luni. I-au trebuit numai șapte luni ca să meargă mai departe. N-are cum să aibă deja pe altcineva, dar cuvintele de la telefon nu puteau fi mai clare de atât. Sunt din nou în etapa unu: negarea.

Cum a putut? Și oricine-ar fi el, deja vrea să ne fie prezentat? Deja nu-l suport. Și tupeul ei! Cum a putut să-l pună la zid pe Will în asemenea hal, când faptele ei sunt tot atât de oribile, dacă nu și mai și! Stadiul unu este extrem de scurt. M-am întors în cel de-al doilea: furia.

Mă hotărâsc să nu aduc vorba imediat. Vreau să aflu mai multe înainte s-o înfrunt. Vreau ca eu să am avantajul în discuție și pentru asta îmi trebuie timp de gândire.

— Lake? Te-ai întors?

Bate la ușă. Mă rostogolesc și sar în picioare ca să nu fiu în ușă când o deschide. Mă prinde sărind și mă privește curioasă.

— Ce faci? mă întreabă.

— Mă întind. Mă doare spatele.

Nu o păcălesc, așa că îmi prind brațele la spate, le întind în sus și mă aplec în față.

— Ia niște aspirină, mă sfătuiește.

— Bine.

— Nu lucrez în seara asta, dar trebuie să mai recuperez din orele de somn pierdute. N-am dormit azi deloc, deci merg să mă întind. Poți să ai grijă ca fratele tău să facă baie înainte de culcare?

— Sigur.

Ne îndepărtăm amândouă pe coridor.

— Stai, mamă?

Întoarce capul spre mine, pleoapele închizându-i-se peste ochii obosiți.

— Joi seară ies în oraș. E în regulă?

Mă cercetează suspicioasă.

— Cu cine?

— Cu Eddie, Gavin și Nick.

— Trei băieți? Nu pleci nicăieri cu trei băieți.

— Nu, Eddie e fată. E prietena mea. Gavin e iubitul ei și va fi o întâlnire dublă. Eu o să fiu cu Nick.

Privirea i se mai luminează.

— Oh! Bine atunci, îmi zâmbește, deschizând ușa dormitorului. Stai! Joi lucrez. Cum rămâne cu Kel?

— Will cheamă o bonă joia. Deja mi-a spus că pot să-l trimit pe Kel la ei.

Pare mulțumită, dar numai pentru o clipă.

— Will a acceptat să plătească o bonă? Ca să aibă grijă de Kel? Iar tu să poți să mergi la o *întâlnire*?

La naiba Nu m-am gândit cum o să sune treaba asta.

— Mamă, au trecut câteva săptămâni bune. Am ieșit împreună doar o dată; ne-a trecut.

Mă studiază preț de câteva secunde.

— Hmm...

Apoi intră în camera ei, tot nemulțumită.

Suspiciunile ei îmi dau un mic sentiment de satisfacție. Are impresia că o mint cu ceva. Acum suntem chit.

— Nu merg la a treia oră, o anunț pe Eddie când ieșim de la Istorie.

— De ce nu?

— Nu prea am chef. Mă doare capul. Cred că am să ies în curte, la aer curat.

Dau să plec spre ieșire, dar mă prinde de braț.

— Layken? Are cumva vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri la prânz cu domnul Cooper? E totul în ordine?

Îi zâmbesc liniștitor.

— Nu, e în regulă. Vrea doar să mă abțin de la a mai folosi un limbaj atât de colorat la ora lui.

Strânge din buze și se îndepărtează, având pe față aceeași expresie neîmpăcată pe care o avea mama aseară.

Curtea e goală. Se pare că niciun alt elev nu are nevoie de un moment de respiro de la profesorul pe care îl iubește în secret. Mă așez pe o bancă și îmi scot telefonul din buzunar. Nimic. De când m-am

mutat, am vorbit numai o dată cu Kerris. Ea era cea mai apropiată prietenă a mea în Texas, dar *ea* era, de fapt, cea mai bună prietenă cu *altă* fată. E ciudat când cea mai bună prietenă a ta are o cea mai bună prietenă și mai bună. Am acceptat situația, gândindu-mă că eu eram prea ocupată pentru a menține legătura cu prieteni foarte buni, dar poate era mai mult decât atât. Poate că nu sunt o bună ascultătoare. Poate că nu sunt o bună *împărtășitoare*.

— Te superi dacă-ți țin de urât?

Mă uit în sus și-o văd pe Eddie luând loc pe banca din fața mea.

— Nefericirea cere companie.

— Nefericire? Și de ce suntem nefericite? Măine seară ai o întâlnire la care trebuie să te gândești. Și cea mai bună prietenă a ta sunt eu, îmi spune.

Cea mai bună prietenă? Poate. Sper.

— Nu crezi că Will o să vină să ne caute? o întreb.

Lasă capul într-o parte, privindu-mă uimită.

— *Will?* Vrei să zici domnul Cooper?

O Doamne, tocmai i-am spus Will. Și ea era deja suspicioasă. Zâmbesc, trântindu-i prima scuză care-mi trece prin cap.

— Da, domnul Cooper. La fosta mea școală, strigam profesorii pe numele mic.

Nu-mi răspunde. Curăță vopseaua de pe bancă cu unghia albastră. Nouă dintre unghiile ei sunt verzi; numai una e albastră.

— Am să spun și eu ceva, mă informează cu voce calmă. Poate că mă înșel, poate că nu. Dar orice am să zic, nu vreau să mă întrerupi.

Dau din cap că da.

— Cred că întâmplarea de ieri, din timpul prânzului, a fost ceva mai mult decât o muștrare ușoară pentru exprimare neadecvată. Nu știu cât de *mult* și, sincer, nici nu-i treaba mea. Vreau doar să știi că poți să vorbești cu mine. Dacă simți nevoia. N-aș duce vorba mai departe; nici nu am cui, în afară de Gavin.

— N-ai pe nimeni? Prieteni buni? Frați?

Cu asta sper să schimb subiectul.

— Nu, numai pe el îl am, îmi răspunde. Bine, teoretic, dacă vrei să știi adevărul, am avut șaptesprezece surori, doisprezece frați, șase mame și șapte tați.

Nu pot să-mi dau seama dacă glumește, așa că nu râd, în eventualitatea în care nu-i o glumă.

— Familii adoptive, îmi explică. Sunt la a șaptea casă în nouă ani.

— O, îmi pare rău.

Nu știu ce altceva să-i spun.

— Să nu-ți pară. Sunt cu Joel de patru ani din cei nouă. E tatăl meu adoptiv. Funcționează. Eu sunt mulțumită, iar el își încasează cecul.

— Îți e vreunul dintre cei douăzeci și nouă de frați rudă de sânge? Râde.

— Frate, da' ai fost atentă! Și nu, sunt singură la părinți. Născută dintr-o mamă amatoare de droguri ieftine și copii scumpi.

Își dă seama că n-am priceput.

— A încercat să mă vândă. Stai liniștită, nu m-a vrut nimeni. Sau cerea ea prea mult. Când aveam nouă ani m-a oferit unei doamne în parcare de la Walmart. I-a servit o poveste lacrimogenă despre cum nu poate să aibă grijă de mine, bla, bla, i-a făcut o ofertă. Prețul meu se învârtea pe la o sută de dolari. Nu era prima dată când încercase s-o facă de față cu mine. Mă cam plictisiseam, așa că m-am uitat direct în ochii femeii și i-am zis: „Ai bărbat? Pun pariu că-i sexy!” Mama mi-a tras un dos de palmă peste ochi pentru că i-am speriat clienta și m-a abandonat în parcare. Doamna m-a dus la secția de poliție și m-a lăsat acolo. Atunci am văzut-o ultima oară pe mama.

— Doamne, Eddie! E ireal!

— Mda, este. Dar e realitatea mea.

Mă tolănesc pe bancă și privesc cerul. Ea face la fel.

— Ai zis că Eddie este un nume de familie, îi spun. Al cărei familii?

— Să nu râzi.

— Dar dacă o să mi se pară amuzant?

Își dă ochii peste cap.

— Era o comedie pe un DVD al primei mele familii adoptive. *Eddie Izzard*. Mi se părea că aveam nasul ca

al lui. M-am uitat la filmul ăla de un milion de ori, prefăcându-mă că el e tatăl meu. După aia, i-am pus pe toți să mă strige Eddie. Am încercat Izzard o perioadă, dar n-a ținut.

Râdem amândouă. Îmi scot jacheta și mi-o pun deasupra, băgându-mi mâinile în mâneci invers, ca să-mi încălzească și părțile care au fost expuse la frig prea mult. Închid ochii.

— Am avut părinți minunați, oftez eu.

— Avut?

— Tata a murit acum șapte luni. Mama s-a mutat cu noi aici, susținând că din motive financiare, dar acum nu prea mai cred că era sinceră. Deja are pe altcineva. Deci da, minunați e acum la timpul trecut.

— Nașpa.

Stăm amândouă întinse, meditănd la ceea ce ne-a fost sortit. Viața mea e ușoară, în comparație cu a ei. Prin câte trebuie să fi trecut! Kel are aceeași vârstă pe care o avea ea când a fost dată în plasament. Nu știu cum poate fi atât de veselă, atât de plină de viață. Suntem tăcute. Totul e plăcut de tăcut. Mă întreb dacă asta e ceea ce simți când ai un prieten bun.

După un timp, se ridică în șezut și-și întinde brațele, căscând.

— Mai devreme, ce ți-am spus despre Joel și că eu sunt doar un cec pentru el? Nu-i tocmai așa. Chiar a fost un tip de treabă. Câteodată, când lucrurile devin prea serioase, mă copleșește sarcasmul.

Îi zâmbesc înțelegător.

— Mersi că ai chiulit cu mine, chiar simțeam nevoia.

— Mersi că ai simțit nevoia. Se pare că o simțeam și eu. Și referitor la Nick: e un băiat bun, dar nu e pentru tine. Am s-o las baltă. Dar tot nu scapi fără să ieși cu noi mâine.

— Știu. Dacă nu ies, Chuck Norris o să mă prindă și-o să mă bată măr.

În timp ce intrăm înapoi în liceu, îmi îmbrac jacheta normal.

— Deci, dacă Eddie e un nume pe care l-ai inventat, cum te cheamă, de fapt? o întreb, înainte să ne despărțim.

Ridică din umeri, zâmbind.

— Acum mă cheamă Eddie.

8

*I wanna have friends that will let me be
All alone when being alone is all that I need*¹⁴

— THE AVETT BROTHERS, *THE PERFECT
SPACE*

¹⁴ „Vreau să am prieteni care să înțelegă/ Că singurătatea e tot ce-mi trebuie câteodată.”

— Unde-i mama? îl întreb pe Kel, care-și face temele la bar.

— Tocmai ne-a adus acasă, pe mine și pe Caulder. A zis că se întoarce în două ore. Vrea să comanzi pizza.

Dacă aș fi ajuns acasă cu câteva minute mai devreme, aș fi urmărit-o.

— Ți-a spus cumva unde se duce? îl mai întreb.

— Poți să-i rogi să pună pepperoni sub sos de data asta?

— Unde a zis că se duce?

— Nu, stai! Zi-le să pună întâi pepperoni, apoi brânza, apoi sosul deasupra.

— La naiba, Kel! Unde a plecat?

Deschide ochii larg și coboară de pe scaun, mergând cu spatele spre ușa de la intrare. Ridică din umeri, încălțându-se. Nu i-am mai vorbit niciodată atât de urât.

— Știu nu. Caulder la duc mă.

— La șase să vii înapoi, pizza ta o să fie gata.

Hotărâsc să termin mai întâi cu temele. O fi domnul Hanson pe jumătate orb și pe jumătate surd, dar se revanșează prin volumul mare de teme pe care ni le dă. Le termin într-o oră. E abia patru și jumătate.

Profit de ocazie ca să fac pe detectivul. Orice-ar pune mama la cale și cu oricine s-ar întâlni, trebuie să aflu. Cotrobăi în sertarele și vitrinele din bucătărie, apoi în dulapurile de pe hol. Nimic. Nu m-am furișat

niciodată în camera părinților. Niciodată. Dar anul ăsta e plin de premiere, așa că intru și închid ușa după mine.

Totul e la fel cum era în fostul lor dormitor. Aceeași mobilă, același covor bej. Dacă n-ar fi spațiul atât de mic, n-aș fi în stare să fac diferența între camera asta și cea pe care a împărțit-o cu tata. Verific întâi în primul loc unde ar putea ascunde ceva: raftul cu lenjerie intimă. Nu găsesc nimic. Mă mut pe marginea patului și deschid sertarul noptierei. Mască pentru ochi, stilou, loțiune, carte, bilet...

Bilet.

Îl scot din sertar și îl deschid. E scris cu cerneală neagră, încadrat pe mijlocul paginii. E o poezie.

Julia,

Am să-ți pictez o lume într-o zi

O lume-n care zâmbetele nu se pot topi

O lume-n care râsetele sunt ca un videoclip

Derulat în surdină

Ca un AIP

Am să-ți-o pictez la asfințit

Când ești îmbrăcată-n haine de dormit

Iar dacă zămbetu-ți va dispărea

Cutele frunții ți le voi picta

Voi fi încheiat la răsărit

Și-ai să te trezești c-un zâmbet umezit

Termin mereu ce-ncep, vei vedea

Lumea ce-am pictat-o pe bărbia ta...

E jalnic. Lumea ce-am pictat-o pe bărbia ta? Ca un AIP? Ce mai e și aia? Anunț de interes public? Cine-și face rimele din acronime? Oricine ar fi, nu-mi place. Îl urăsc. Împățuresc hârtia și o așez la loc.

Sun la Getty's și comand două pizza. Când termin apelul, mama parchează pe alee. E momentul perfect să fac un duș. Mă încui în baie înainte ca ea să ajungă în casă. Nu vreau să-i văd expresia feței. Expresia aia de „proaspăt îndrăgostit”.

— Ce naiba? strigă mama când deschide o cutie de pizza.

— Aia e a lui Kel. E invers, îi explic.

Își dă ochii peste cap, trăgând spre ea a doua cutie. Mă dezgustă modul în care ochii ei cercetează toate feliile, de parcă ar încerca s-o descopere pe cea mai gustoasă. Toate sunt felii din aceeași pizza!

— Alege una odată! îi spun răspicat.

Tresare.

— Doamne, Lake! Ai mâncat ceva azi? Ești cam morocănoasă.

Desprinde o felie, împingând-o spre mine. Eu o arunc pe farfurie și mă așez la bar, când Kel dă buzna în casă, cu spatele.

— Pizza ajuns a? întrebă, împiedicându-se de covor și aterizând în fund.

— Doamne, Kel, maturizează-te! mă răstesc la el. Mama îmi aruncă o privire aspră.

— Lake! Ce-i cu tine? E ceva ce trebuie să-mi spui?

Dau deoparte felia de pizza și mă ridic de la bar. Nu pot să mă mai prefac.

— Nu, mamă! Nu trebuie să-ți spun nimic. *Eu nu am secrete!*

Trage o cantitate mică de aer în piept. Gata, acum știe că eu știu.

Mă aștept să se apere, să țipe la mine, să se certe, să mă trimită în camera mea. Să facă *ceva*. Nu asta se întâmplă când situația atinge punctul culminant? Când ajunge la apogeu?

În loc de asta ea își ferește privirea, căutând o farfurie pentru Kel și umplând-o cu felii de pizza invers.

Plec cu pași apăsăți în camera mea, trântind ușa. Din nou. Cine mai știe câte uși i am trântit de când m-am mutat aici? Intru și ies din camere în mod constant, mereu nervoasă pe cineva. Will trânteste poezii; eu trântesc uși.

Când mă trezesc, ceasul deșteptător clipește roșu.

Probabil că s-a întrerupt curentul azi noapte. Soarele este neobișnuit de puternic pentru ora asta a dimineții, așa că iau telefonul să verific ceasul. Eram sigură, am dormit prea mult. Sar din pat, mă îmbrac în grabă, mă spăl pe dinți și-mi strâng părul într-un coc. N-am timp pentru machiaj. Îl trezesc pe Kel, zorindu-l să se pregătească în timp ce-mi strâng temele. N-am timp nici de cafea.

— Dar, de obicei, dimineața plec la școală cu Calder, se plânge Kel, în timp ce ne tragem jachetele pe noi.

— Nu și azi. Am dormit prea mult.

Dar devine evident că nu suntem singurii care n-au putut să se trezească la timp, când văd încă pe alee mașina lui Will. *Super!* Nu pot să plec și să-i las să doarmă.

— Kel, bate la ușă și trezește-i.

Kel aleargă peste stradă și ciocăne la ușă, iar eu pornesc Jeepul. Deschid căldura la maxim, iau racleta și îndepărtez gheața de pe geamuri. Când se întoarce Kel, toate sunt curățate.

— Nu răspunde nimeni la ușă. Cred că nu s-au trezit încă.

Of! îi dau racleta, spunându-i să intre în mașină; apoi merg spre casa lui Will. Kel deja a încercat ușa de la intrare, așa că ocolesc clădirea, ca să ajung pe partea cu ferestrele dormitoarelor. Nu știu care-i a lui Will, deci bat la toate trei, să fiu sigură că trezesc pe

cineva.

Întorcându-mă în față, usa se deschide brusc și în cadrul ei stă Will, acoperindu-și ochii de soare, cu bustul gol. Mâinile mele s-au mai plimbat pe mușchii lui abdominali. Mă forțez să privesc în altă parte.

— S-a întrerupt curentul. Noi nu ne-am trezit la timp, îi explic. „Noi” sună ciudat. E ca și cum aș insinua că suntem o echipă.

— Poftim? întrebă somnoros, frecându-și fața. Cât e ceasul?

— Aproape opt.

Se dezmeticește instantaneu.

— Drace! exclamă, amintindu-și ceva. Am o conferință la opt. Intră înapoi în casă, lăsând ușa deschisă. Bag capul înăuntru, dar nu îndrăznesc să pășesc peste prag.

— Te ajută cu ceva dacă-l duc eu pe Caulder la școală? strig după el.

— Vrei? Poți? Nu te deranjează?

E de-a dreptul înnebunit. Are cravata la gât, dar tot fără cămașă e.

— Nu mă deranjează. Care-i camera lui? îl pregătesc eu.

— Da. Ar fi grozav! Mersi. E prima pe dreapta. Mulțumesc. Dispare pe hol. Intru în camera lui Caulder și-l scutur ca să-l trezesc.

— Caulder, eu te duc azi la școală. Trebuie să te îmbraci.

Stau lângă el cât timp se pregătește și, din când în când, îl surprind pe Will, care aleargă de colo-colo. În cele din urmă, ușa de la intrare se închide. A plecat. Eu sunt la el în casă. Ciudat.

— Gata, amice?

— Mi-e foame.

— A, da. Mâncare. Hai să vedem.

Scotocesc prin dulapurile din bucătăria lui Will. Conservele sunt așezate în ordine alfabetică. Au o mulțime de paste. Probabil pentru că se gătesc ușor. Totul e atât de curat! Nu ca bucătăriile celor mai mulți tineri de douăzeci și unu de ani. Găsesc niște briose deasupra frigiderului și iau una pentru Kel și una pentru Caulder.

Întârzii o jumătate de oră la primul curs și hotărâsc să-mi petrec în Jeep timpul rămas. E a doua oră pierdută în tot atâtea zile. Încep să devin o rebelă adevărată.

Îmi ocup locul la istorie și Eddie se așază în spatele meu.

— Chiulești la mate și nu mă iei cu tine? îmi șoptește din spate.

Mă întorc, iar ea își ia o postură bosumflată.

— A, te-ai trezit târziu.

Machiajul. Am uitat să-mi iau cu mine trusa de

machiaj. Eddie vâra mâna în geantă și scoate un portofel cu cosmetice. Îmi citește gândurile. Nu asta fac prietenii cei mai buni?

— Ești eroul meu, îmi spun, luându-i-l din mână și revenind la banca mea.

Scot din el ruj, rimei și o oglindă. Le aplic repede și-i dau portofelul înapoi.

La a treia oră, Will îmi caută privirea, mimând un „mulțumesc”, îmi zâmbesc și ridic din umeri, dându-i de înțeles că n-a fost mare lucru. Eddie mă ciupește de braț când trece pe lângă mine, *dându-mi* de înțeles că a văzut totul.

Uitându-te la el, n-ai zice că Will s-a pregătit de serviciu în mai puțin de trei minute. Pantalonii lui negri n-au nicio cută, cămașa albă e băgată în ei. Cravata... O, Doamne, cravata lui! Scot un chicotit, iar el se uită în direcția mea. N-a observat că și-a pus cravata la gât înainte să-și ia pe el cămașa, iar acum abia i se zărește sub ea. Trag de gulerul bluzei mele, apoi arăt spre el. Se uită în jos, pipăindu-și pieptul acolo unde ar trebui să-i stea cravata. Râde, întorcându-se cu fața la tablă pentru a-și corecta garderoba. Ceilalți elevi încă își căutau locurile, dar știu că Eddie a fost atentă. Simt cum privirea ei îmi perforează spatele.

La masa de prânz, Nick se trânteste în scaunul de lângă mine. Eddie stă chiar în fața mea. Mă aștept să-mi arunce ocheade pline de subînțeles, dar n-o face. E la fel de exuberantă ca întotdeauna. Deja știe prea multe. Mi-e frică să nu presupună ceva ce nu-i adevărat. Azi am întârziat la școală; e evident că Will s-a îmbrăcat pe fugă. Are tot dreptul să mă asalteze cu întrebări, dar n-o face. O respect pentru asta, pentru că mă respectă.

— La ce oră plecăm? mă întreabă Nick, aranjându-și mâncarea.

— Habar n-am. Cine conduce?

— Eu, se oferă Gavin.

Nick se uită la el.

— Nicio ș ansă, omule. Luăm mașina lu' taică-miu. Nu mă urc eu în Monte Car-nu.

— Monte Car-nu?

— Mașina mea, explică Gavin.

— Layken, unde stai? mă întreabă Eddie.

Sunt șocată că n-a reușit să-mi afle adresa din prima zi, când ne-am cunoscut.

— Știu eu unde locuiește, se bagă Nick. Am dus-o până acasă. Pe aceeași stradă cu domnul Cooper. O s-o luăm ultima.

De unde știe Nick toate astea? Mă uit în jos, la tavă, și amestec în piureul de cartofi, încercând să par neafectată de privirea lui Eddie.

Nick și Gavin stau în față, așa că urc în spate, cu Eddie. Când intru, îmi zâmbeste prietenos. N-are de gând să mă preseze. Răsuflu ușurată.

— Layken, avem nevoie de ajutorul tău, spune Gavin. Vrei să ne clarifici niște lucruri?

— Îmi plac disputele. Dă-i bice, îi răspund, încheindu-mi centura.

— Nick e de părere că Texasul nu e altceva decât tornade. Zice că nu sunt uragane, pentru că nu există plaje. Explică-i tu.

— Păi, se înșală în ambele privințe.

— N-am cum, intervine Nick.

— *Sunt* uragane, îi răspund. Ai uitat de mica zonă numită *Golful Mexic*. Dar nu există tornade.

Tac amândoi.

— Ba sigur sunt tornade, continuă Gavin.

— Nu, îl contrazic. Nu există tornade, Gavin. E doar Chuck Norris, care urăște campingurile.

Se așterne un moment de liniște, apoi izbucnesc toți în râs. Eddie se apropie de mine și-mi șoptește la ureche:

— El știe.

Cu respirația tăiată, derulez în minte conversațiile noastre, încercând să-mi dau seama la cine se referă.

— *Cine* știe? Și ce știe? o întreb într-un târziu.

— Nick. Știe că nu ești interesată. Nu e supărat. Nu

te presează nimeni. În seara asta suntem cu toții doar prieteni.

Sunt ușurată. *Foarte* ușurată. Deja îmi făcusem planuri despre cum să-i dau vestea.

N-am mai reușit să gust din pizza de la Getty's pe care-am comandat-o aseară. E sublimă! A trebuit să comandăm două, pentru că Nick mănâncă singur una întreagă. Nu m-am mai gândit la faptul că sunt supărată pe mama. Nici măcar la Will nu m-am mai gândit (prea mult). Mă distrez. E super.

— Gavin, care-i cel mai stupid lucru pe care l-ai făcut vreodată? Întreabă Nick.

La întrebarea lui, amuțim cu toții.

— Hmm. Cred că a fost atunci când am vizitat ferma bunicilor, chiar lângă orașul Laramie din Wyoming. Trebuia să mă duc urgent la baie. Nu-i mare lucru: sunt bărbat. Noi putem să ne-o scoatem peste tot. Problema a fost că era rândul *meu*.

— Să ce? Îl întreb.

— Să-mi îndeplinesc provocarea. Frații mei obișnuiau să mă provoace tot timpul la chestii idioate. Ei le făceau primii, apoi trebuia să le fac și eu. Singura problemă era că pe mine, fiind mai mic decât ei cu câțiva ani, reușeau întotdeauna să mă fraierească cumva, în ziua aia mi-au spus că încălțările mele de

cauciuc erau prea ude ca să le pot purta, așa că a trebuit să-mi iau bocancii. Ei bine, au născocit provocarea cine are tupeu să facă pipi pe gardul electric.

— N-ai făcut așa ceva, râde Eddie.

— Așteaptă, iubito. Devine și mai interesant. Ei s-au dus primii, dar cauciucul nu este conductor de electricitate, așa că n-au simțit nimic. Pe de altă parte, eu n-am fost la fel de norocos. M-a aruncat pe spate și am început să plâng, încercând să mă ridic, dar am alunecat. Am căzut pe față, cu gura de gard. Saliva conduce electricitatea. Unda de șoc a fost atât de puternică, încât limba a început să mi se umfle și frații mei au intrat în panică. Au fugit amândoi acasă după părinți, în timp ce eu zăceam acolo nemișcat, cu scula atârându-mi afară din pantaloni.

Eu, Eddie și Nick râdem așa de tare, încât atragem privirile celorlalți clienți. Eddie își șterge o lacrimă când Gavin o anunță că e rândul ei.

— Cred că e atunci când am dat peste tine cu mașina, răspunde ea.

— Mai încearcă, o îndeamnă Gavin.

— Ce? Țăla el Țăla e cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Dar ce-ai făcut *după* ce m-ai lovit? Povestește-le despre aia, râde el.

— Ne-am îndrăgostit. Sfârșit.

Se vede clar că e stânjenită de urmările coliziunii.

— Acum trebuie să ne spui, intervin și eu.

— Bine. S-a întâmplat a doua zi după ce am luat permisul. Joel mă lăsase să merg la școală cu mașina lui, deci eram super atentă. Concentrată. Când Joel m-a învățat să conduc, a insistat foarte mult pe modul în care parcam. Urăște șoferii care ocupă două locuri. De fapt, eram convinsă că avea să roage pe cineva să-l aducă până la școală, doar ca să verifice cum am parcat, așa că voiam să-mi iasă perfect. Pe asta mă concentram. Nu mi-a plăcut cum am parcat prima oară...

— Sau a doua, a treia, sau a patra oară, completează Gavin.

Eddie îi zâmbește obraznic.

— Și a cincea oară eram hotărâtă s-o fac cum trebuie. Am dat mult cu spatele ca să am un unghi mai bun și atunci s-a întâmplat. Bufnitura. Am întors capul, dar n-am văzut pe nimeni și m-am panicat, crezând că am lovit mașina de alături sau ceva de genul ăsta. Am continuat să merg cu spatele, încercând să găsesc un loc mai bun, unde să pot verifica mașina de eventuale zgârieturi. Am parcat pe următorul loc liber pe care l-am găsit, am coborât și atunci l-am văzut.

— L-ai... *târât* o întreb, încercând să-mi stăpânesc râsul.

— Aproape două sute de metri. După ce l-am lovit prima dată, am continuat să merg cu spatele și cracul

pantalonului i s-a agățat de bara de protecție. I-am rupt piciorul. Joel a fost atât de îngrijorat că vor depune plângere, încât m-a obligat să-i duc mâncare la spital în fiecare zi, o săptămână întreagă. Așa ne-am îndrăgostit.

— Bine că nu l-ai omorât, spune Nick. Ai fi fost condamnată pentru fugă de la locul faptei și ucidere din culpă. Bietul Gavin ar fi fost acum la trei metri sub pământ.

— Doi metri! hohotesc eu.

— Mi-ar plăcea să ascult și povestea ta stupidă, Layken, dar va trebui să aștepte. O să întârziem, spune Eddie, ridicându-se de la masă.

Pe drum spre slam, Eddie scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Ce-i aia? o întreb.

— E poezia mea. Vreau să recit slam în seara asta.

— Serios? Vai, ești curajoasă!

— Sincer, nu sunt. Prima dată când am mers cu Gavin, mi-am promis că am să prezint una înainte să împlinesc optsprezece ani. Săptămâna viitoare e ziua mea. Când ne-a spus domnul Cooper că putem scăpa de examenul final dacă recităm una, am luat-o ca pe un semn.

— Eu doar am să-i spun că am recitat. Domnul

Cooper n-o să afle. Mă-ndoiesc că va fi acolo, spune Nick.

— Ba va fi acolo, îl asigură Gavin. El e mereu acolo.

Golul din stomac îmi revine, deși este plin de la cină. Îmi frec palmele de pantaloni, fixându-mi privirea pe o stea, dincolo de fereastră. Nu mă alătur conversației până nu se schimbă subiectul.

— Frate, dar treaba cu Vaughn chiar l-a dat gata! zice Nick.

Întorc capul în direcția lui. Observându-mi interesul, Eddie își împătorește foaia și o bagă la loc, în buzunar.

— Fosta lui, explică ea. Au fost împreună în ultimii doi ani de liceu. Erau *acel* cuplu. Ea regina balului, el starul de fotbal...

— Fotbal? Juca fotbal?

Sunt șocată. Nu pare să fie vorba de același Will.

— O, da! Fundaș principal trei ani la rând, intervine Nick. Noi eram într-a noua când el era a doișpea. Era un tip de treabă.

— Nu pot să zic același lucru și despre Vaughn, adaugă Gavin.

— De ce? Era o scârbă? îl întreb.

— Sincer, în liceu n-a fost așa de nașpa. Ce i-a făcut lui s-a întâmplat după ce au absolvit. După ce părinții lui... vocea lui Eddie se frânge.

— Ce i-a făcut?

Par prea interesată, știu.

— I-a dat papucii. La două săptămâni după ce i-au murit părinții în accident de mașină. Avea o bursă de fotbal, dar a pierdut-o când a fost nevoit să se întoarcă acasă și să aibă grijă de fratele lui mai mic. Vaughn a spus tuturor că ea nu se mărită cu unul care s-a retras de la facultate și are un copil. Și asta a fost tot. El și-a pierdut părinții, iubita, bursa și a devenit tutore în numai două săptămâni.

Mă reîntorc la fereastră. Nu vreau ca Eddie să vadă lacrimile care mi se strâng în ochi. Asta explică atât de multe! Explică de ce este așa de speriat că mă poate face să pierd ceva, la fel cum a pierdut el. Părăsesc conversația în timp ce ne îndreptăm spre Detroit.

— Poftim, șoptește Eddie, punându-mi ceva în poală.

Un șervețel. Îi strâng mâna în semn de mulțumire, apoi îmi șterg lacrimile din ochi.

9

*A slight figure of speech
I cut my chest wide open
They come and watch us bleed
Is it art like I was hoping novo?*¹⁵

¹⁵ „Într-o figură de stil/ îmi sfâșii pieptul larg deschis / Ei vin și ne

— THE AVETT BROTHERS, *SLIGHT FIGURE
OF SPEECH*

De cum intrăm în sală, îl caut cu privirea pe Will. Nick și Gavin ne conduc la o masă de pe ring, mult mai expusă decât separeul în care am stat cu Will. Sac-ul a fost deja făcut și runda unu e începută de ceva timp. Eddie merge la masa juriului, plătește taxa și revine.

— Layken, hai cu mine la baie, îmi spune, trăgându-mă de pe scaun.

Când intrăm în toaletă, mă lipește cu spatele de chiuvetă și se așază în față, cu mâinile pe umerii mei.

— Fato, revino-ți! Suntem aici să ne distrăm.

Scoate din poșetă portofelul cu farduri. Își udă vârful degetelor la robinet și-mi șterge rimelul întins sub ochi. Apoi îmi aplică machiajul cu meticulozitate, foarte concentrată la ceea ce face.

Nimeni nu m-a mai machiat până acum, în afara de mine. Scoate o perie din geantă și mă apleacă în față, pieptănându-mă de sus în jos, peste cap. Mă simt ca o păpușă. Mă ridică și face câteva manevre sofisticate, trăgându-mi și împletindu-mi părul. Apoi se îndepărtează, zâmbind de parcă și-ar admira opera.

— Gata.

Mă întoarce cu fața spre oglindă și rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred. Arăt... *bine*. Am pletele prinse într-o coadă franțuzească ce-mi atârnă lejer pe umăr. Fardul de pleoape auriu îmi scoate ochii în evidență. Am buzele definite, dar nu prea colorate. Arăt exact ca mama.

— Uau, Eddie, ai talent!

— Știu. Când ai douăzeci și nouă de frați și surori în nouă ani, e musai să înveți câteva șmecherii.

Ieșim din baie, întorcându-ne la masă. Când ne apropiem de locurile noastre, mă opresc. Se oprește și Eddie, din moment ce mă ține de mână și e trasă, deodată, înapoi. Îmi urmărește privirea către masă văzându-l pe Javi... și pe Will.

— Se pare că avem companie, constată ea.

Îmi face cu ochiul, trăgându-mă înainte, dar eu o trag înapoi. Am picioarele lipite de podeaua de sub mine.

— Eddie, nu-i așa. Nu vreau să crezi că e așa.

Mă privește în ochi și-mi ia mâna într-a ei.

— Eu nu cred *nimic*, Layken. Dar dac-ar *fi* într-adevăr așa, s-ar explica tensiunea evidentă dintre voi doi, îmi spune.

— E evidentă numai pentru tine.

— Și așa trebuie să rămână, adaugă, trăgându-mă din nou.

Când ajungem la masă, toate privirile se ațintesc asupra mea.

Vreau să dispar.

— Pe toți dracii, ce bine arăți! exclamă Javi.

Gavin îi aruncă o căutătură urâtă, apoi îmi zâmbește.

— A pus Eddie mâna pe tine, nu?

O prinde cu brațul de talie și o trage lângă el, lăsându-mă de izbeliște. Nick îmi trage un scaun și îl accept, așezându-mă. Mă uit la Will, iar el îmi zâmbește șovăielnic. Știu ce vrea să zică. Crede că arăt bine.

— Mai avem încă patru concurenți în runda unu. Următorul se numește Eddie. Unde este el?

Eddie își dă ochii peste cap, ridicându-se.

— Sunt o *ea*!

— O, greșeala mea. Uitați-o! Hai sus, domnișoară Eddie.

Eddie îl sărută scurt pe Gavin, apoi țopăie spre scenă, încrederea de sine observându-i-se în surâs. Toți, în afară de Will, iau loc la masă. Javi alege scaunul din stânga mea și singurul loc liber rămâne cel din dreapta. Will ezită un moment, apoi face un pas și, în final, se așază.

— Ce ne reciți, Eddie? o întrebă prezentatorul.

Se apropie de microfon și spune:

— „Balonul roz”.

Rămasă singură pe scenă, zâmbetul îi dispare și intră în sfera ei.

Mă numesc Olivia King
Am cinci ani.
Mama mi-a cumpărat un **balon**. Îmi amintesc
Ziua când a intrat cu el pe ușă. Panglica
Cârlionțată
Roz-bombon **atârnându-i** pe braț,
Încolăcită
În jurul **încheieturii**. Îmi **zâmbea**, în timp ce-o
Dezlega
Și o prindea în jurul mâinii mele.
„Uite, Livie, ce ți-am cumpărat.”
Mă striga *Livie*.
Eram așa fericită. Nu mai avusesem un **balon**
Niciodată. Adică,
Văzusem mereu baloane în mâinile **altor**
Copii
În parcarea de la **Walmart**, dar niciodată
N-am *visat* că am să-l am pe-al *meu*.
Propriul meu balon roz.
Eram atât de **entuziasmată! Extaziată! Exaltată!**
Încât
N-am putut
Să *cred* că mama mi-a cumpărat ceva! Nu-mi mai
cumpăraseră
Niciodată
Nimic! M-am jucat cu el
Ore întregi.
Era umflat cu **heliu** și **dansa** și

Plutea și zbura când îl plimbam din cameră

În *cameră cu*

Mine, căutând locuri în care să-l duc. Căutând

Locuri

În care balonul nu mai fusese *niciodată*. L-am dus

În

Baie, în debara, la spălătorie, în

Bucătărie,

În *sufragerie*. Voiam ca noul meu prieten să

Vadă tot ce-am văzut și eu! L-am dus în *dormitorul*

Mamei!

Dormitorul

Mamei?

Unde n-ar fi trebuit să fiu?

Cu *balonul* meu cel roz...

Mi-am *acoperit* urechile când a *țipat* la mine,

Ștergându-și

Dovezile de la *nas*. M-a *plesnit*

Peste

Fată și mi-a amintit cât de *rea* eram! M-a

Împins pe hol

Și a *trântit* ușa, încuindu-mi

Balonul

Roz înăuntru, cu ea. Îl voiam *înapoi*

El

Era prietenul *meu* cel mai bun! *Nu al ei!* Panglica

roz *rămăsese*

Înfășurată pe *încheietura* mea, așa că am *tras*

Și-am *tras*, încercând să-mi
Îndepărtez noul prieten de ea.

Și

S-a

Spart.

Mă numesc Eddie.

Am șaptesprezece ani.

Săptămâna viitoare este *ziua* mea. Am să împlinesc

Optsprezece. Tatăl

Meu adoptiv îmi cumpără cizmele pe care mi le

Doresc.

Sunt sigură că voi cina în oraș cu prietenii.

Iubitul o să-mi ofere un *cadou*, poate mă va

Duce și

La *film*. Am să primesc până și o felicitare drăguță

De la asistenta socială,

Urându-mi optsprezece ani fericiți,

Informându-mă că am ieșit din *sistem*.

Am să mă distrez. Ș

Tiu asta.

Dar *un* singur lucru

Știu *precis*.

Nu vreau să primesc cumva

Nenorocite de baloane rozi

Eddie se lasă îmbătată de aplauzele mulțimii. Sare în sus și-n jos pe scenă, aplaudând odată cu spectatorii și dând uitării tot sentimentul sumbru

indus de poezia pe care tocmai a recitat-o. E făcută pentru asta. Când se întoarce la masă, ne ridicăm cu toții în picioare și o aplaudăm.

— M-am simțit super! chițăie ea.

Gavin o ridică în brațe, sărutând-o pe obraz.

— Bravo, iubita mea! îi spune, așezându-se împreună.

— A fost foarte bine, Eddie, se pare că ai trecut, adaugă Will.

— A fost atât de ușor! Layken, săptămâna viitoare trebuie să faci și tu una. N-ai mai dat niciun examen cu domnul Cooper. Nu-s deloc ușoare, crede-mă!

— Am să mă gândesc, îi răspund.

Urmărind-o pe ea, chiar a părut ușor. Will râde, apropiindu-se de noi.

— Eddie, *nici* tu n-ai dat vreun examen cu mine. Predau numai de două luni.

— Ei bine, sunt convinsă că-s nașpa, chicotește ea.

La masă se așterne tăcerea, când un alt concurent este chemat pe scenă. Piciorul lui Javi se tot atinge de al meu. Ceva din comportamentul lui îmi dă fiori. Poate că e factorul înfiorător, atât de pregnant la el. Pe tot parcursul interpretării mă tot retrag încet-încet, până când nu mai am unde să mă duc, dar el continuă să se apropie. Când sunt pe punctul de a-l lovi, Will îmi șoptește la ureche:

— Hai să facem schimb de locuri.

Sar în picioare, el se mută pe scaunul meu și eu mă

așez pe al lui. Îi mulțumesc din priviri. Javi revine la locul lui, uitându-se urât la Will. Tensiunea dintre ei e evidentă.

Până la începutul celei de-a doua rundă, toți cei de la masa noastră se amestecă în mulțime. Îl zăresc pe Nick la bar, conversând cu o fată. Javi pleacă și el, pe scaun rămânând numai eu și Will, cu Eddie și Gavin.

— Domnule Cooper, ați văzut...

— Gavin, îl întrerupe Will. Aici nu e nevoie să-mi spui domnul Cooper. Am fost colegi de liceu.

Pe fața lui Gavin apare un zâmbet ștrengar. Îi dă un cot lui Eddie și amândoi îi surâd lui Will.

— Putem să-ți spunem...

— Nu! Nu puteți! îi întrerupe el din nou.

Roșește.

— Aici e ceva ce nu știu, remarc eu, privind de la Will la Gavin.

Gavin se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Vezi tu, Layken, cam acum trei ani...

— Gavin, te las corigent. Și pe micuța ta iubită, îl amenință Will.

Acum râd cu toții, dar eu sunt tot în ceață.

— Acum trei ani, Lipici, aici de față, a pornit un război al farselor cu bobocii.

— Lipici? întreb.

Mă uit la Will, care stă cu fața îngropată în palme.

— Era evident că Will, adică Lipici, era capul

tuturor farselor. Am suferit din cauza lui, râde Gavin, gesticulând spre el. Așa că ne-am săturat și am născocit și noi un plan, cunoscut sub numele de „Răzbunarea lipicioasă”.

— La naiba, Gavin! Eram sigur că tu ai fost! Eram *siguri* exclamă Will.

Gavin se prăpădește de râs.

— Se știa că Will trăgea zilnic câte un pui de somn în mașină. Mai ales în timpul orei de istorie a domnului Hanson. Într-o zi, l-am urmărit până în parcare și am așteptat să adoarmă buștean. Am adus vreo douăzeci și cinci de role de bandă adezivă și i-am lipit mașina. Până să se trezească el, erau deja cam șase straturi de bandă pe ea. Se auzea din liceu cum țipa și lovea în portieră.

— Doamne-Dumnezeule! Cât timp ați fost închis acolo? îl întreb pe Will.

Nu am niciun fel de ezitare când îi vorbesc. Mă bucur că interacționăm din nou, chiar dacă o facem ca simpli prieteni. Asta-i de bine.

— Aici vine partea frumoasă, îmi spune, ridicând o sprânceană. Ora de istorie a domnului Hanson era a doua. Nu m-au eliberat din mașină decât după ce a sunat tata la școală, încercând să dea de mine. Nu-mi amintesc cât era ceasul, dar era întuneric.

— Ați stat acolo aproape douăsprezece ore?

Aprobă din cap.

— Și cum v-ați dus la baie? îl întreabă Eddie.

— N-o să aflați niciodată, râde el.

Putem să reușim. Îl urmăresc pe Will interacționând cu Eddie și Gavin; se distrează cu toții. Înainte n-am crezut că e posibilă o prietenie între noi. Dar acum, aici, cred.

Nick revine la masă cu o expresie acră.

— Nu mă simt prea grozav. Putem pleca?

— Cât de mult ai mâncat, Nick? îl întreabă Gavin, ridicându-se.

Eddie se uită la mine și-mi face semn cu capul spre ieșire, dându-mi de înțeles că e timpul să plecăm.

— Pe mâine, domnule Cooper, îl salută.

— Ești sigură, Eddie? o întreabă Will. Mâine nu mai tragi un pui de somn în curte cu prietena ta?

Eddie se uită iar la mine, ducându-și palma la gură, cu un suspin exagerat. Mă ridic și eu cu Will, în timp ce restul grupului părăsește sala.

— Lasă-l pe Kel la mine în seara asta, îmi spune când nimeni nu ne mai poate auzi. Îl duc eu mâine la școală. Oricum, probabil că deja au adormit.

— Ești sigur?

— Da, e-n regulă.

— Bine, mersi.

Rămânem pe loc, neștiind cum să ne despărțim. Se dă la o parte din calea mea.

— Ne vedem mâine.

Îi zâmbesc în treacăt, prinzând-o din urmă pe Eddie.

— Te rog, mami? Te rog? se smiorcăie Kel.

— Kel, ați stat toată noaptea împreună *aseară*. Sunt sigură că fratele lui vrea să mai petreacă timp și cu el.

— Nu, nu vrea, intervine Caulder.

— Vezi? O să stăm în camera noastră. Ți jur, insistă Kel.

— Bine. Dar, Caulder, vreau să stai la tine acasă mâine seară. O să cinez în oraș cu Lake și Kel.

— Da, doamnă. Mă duc să-l anunț pe frate-meu și să-mi aduc hainele.

Kel și Caulder o iau la fugă afară din casă. Eu mă foiesc pe canapea, deschizând fermoarul cizmelor. Cina la care s-a referit trebuie să fie motivul; marea *prezentare*. Decid s-o presez un pic.

— Unde mergem la cină? o iau la întrebări.

Se așază lângă mine pe canapea, luând telecomanda ca să schimbe canalul televizorului.

— Oriunde. Poate o să mâncăm chiar aici. Nu știu. Vreau numai să-mi petrec timpul cu voi, doar noi trei.

Îmi scot cizmele din picioare și le ridic de jos.

— Numai noi trei, bombăn, în drum spre camera mea.

Mă gândesc intens la asta în timp ce-mi pun cizmele în dulap și mă întind în pat. Fusesem „noi patru”. Apoi am devenit „noi trei”. Acum, în mai puțin de șapte luni, ea vrea să fim iar „noi patru”.

Oricine ar fi, nu va intra niciodată la socoteală cu mine și Kel. Ea nu știe că am aflat despre el. Nu știe

că eu deja i-am etichetat pe el și ea ca fiind „ei doi”, iar pe mine și Kel ca fiind „noi doi”. Dezbină și cucerește. Asta e noua deviză a familiei mele.

Locuim în Ypsilanti de o lună și eu mi-am petrecut toate serile de vineri în camera mea. Iau telefonul și-i trimit un mesaj lui Eddie, sperând că pe ea și Gavin n-o să-i deranjeze o a treia roată în seara asta, când merg la film. Îmi răspunde în câteva secunde, oferindu-mi o jumătate de oră ca să fiu gata. N-am destul timp cât să mă pot bucura de un duș, așa că merg în baie să-mi retușez machiajul. Corespondența stă morman pe dulapul de lângă chiuvetă. O ridic și mă uit prin ea. Toate cele trei plicuri au pe ele o ștampilă poștală de culoare roșie. Peste vechea noastră adresă din Texas este scris „înaintat la noua adresă”.

Opt luni. Încă opt luni și mă mut înapoi acasă. Cochetez cu ideea de a-mi agăța pe perete un calendar, ca să pot socoti zilele. Arunc plicurile înapoi pe dulap, iar conținutul unuia dintre ele se varsă pe podea. Când îl ridic, observ cifrele imprimare în colțul din dreapta sus.

178.343,00.

E un extras de cont. Este soldul contului. Înșfac restul plicurilor și fug să mă închid în camera mea.

Mă uit la data extrasului bancar, apoi verific restul plicurilor. Unul este de la o companie ipotecară și îl desfac imediat. Este o factură de asigurare. O factură

pentru casa noastră din Texas, pe care mi s-a spus că am vândut-o. O, Dumnezeule! Îmi vine s-o *omor*! Nu suntem săraci! Nici măcar nu ne-am vândut casa! Ne-a rupt pe mine și pe frate-meu de singurul nostru cămin pentru un tip oarecare? O urăsc! Trebuie să ies din casa asta înainte să explodez. Îmi iau telefonul și bag plicurile în geantă.

— Ies în oraș, o anunț când trec prin sufragerie spre ușa de la intrare.

— Cu cine, mă întrebă.

— Cu Eddie. Mergem la film.

Îi dau răspunsuri scurte și dulci, ca să nu-mi audă furia în glas. Sunt atât de furioasă, că-mi tremură tot corpul! Vreau doar să ies din casă și să procesez informațiile înainte s-o înfrunt.

Se apropie de mine, îmi ia telefonul și începe să apese pe butoane.

— Ce naiba faci? țip la ea, smucindu-i-l din mână.

— Știu ce pui la cale, Lake. Nu te preface cu mine.

— Ce pun la cale? Chiar așa vrea să știu!

— Aseară, tu și Will ați fost *amândoi* plecați. În mod convenabil, el a plătit o bonă. Azi, fratele lui spune că vrea să doarmă aici, iar jumătate de oră mai târziu tu *ieși în oraș* Nu pleci nicăieri!

Îmi arunc telefonul în poșetă și mi-o așez pe umăr, îndreptându-mă spre ușă.

— De fapt, ies în oraș. Cu *Eddie*. Poți să mă vezi plecând cu Eddie. Poți să vezi când mă *întorc* cu

Eddie.

Pășesc afară și ea vine după mine. Din fericire, Eddie oprește pe alee.

— Lake? Treci înapoi! Avem de discutat, strigă din ușă.

Deschizând portiera mașinii lui Eddie, mă întorc și o privesc.

— Ai dreptate, mamă, dar cred că tu ești cea care are mai multe de spus. Știu de ce mergem mâine la cină! Știu de ce ne-am mutat în Michigan! Știu tot! Deci nu-ndrăzni să mă acuzi pe *mine* că am ceva de ascuns!

Fără să mai aștept răspunsul ei, mă urc pe bancheta din spate și trântesc portiera.

— Scoate-mă de-aici! Repede, îi spun lui Eddie.

Pe măsură ce ne îndepărtăm, încep să plâng. Nu vreau să mă mai întorc.

— Ține, bea asta.

Eddie îmi mai întinde un suc, apoi mă urmărește cu Gavin în timp ce beau... și plâng. Ea a fost de părere că pizza de la Getty's e singurul lucru care mă poate alina într-un astfel de moment, așa că ne-am oprit acolo. Dar n-am putut să mănânc.

— Îmi pare rău că v-am distrus întâlnirea.

— Nu ne-ai distrus-o. Nu-i așa, iubitele? spune Eddie, întorcându-se spre Gavin.

— Deloc. E o evadare din cotidian plăcută, confirmă el, așezând pizza într-o cutie de transport.

Telefonul îmi vibrează iar. E a șasea oară când mă sună mama. Apăs lung pe butonul de refuz, apoi îl arunc la loc, în geantă.

— Mai putem ajunge la film? îi întreb.

— Gavin se uită la ceas și dă din cap că da.

— Sigur, dacă te simți în stare să mergi.

— Da. Nu mai vreau să mă mai gândesc la toate astea.

Achităm nota de plată și mergem la cinematograful.
Nu e Johnny

Depp, dar, în situația mea, orice actor e bun.

10

She puts her hands against the life she had.

Living with ignorance,

Blissful and sad.

But nobody knows what lies behind

The days before the day we die.¹⁶

— THE AVETT BROTHERS, *DIE DIE DIE*

¹⁶ „Atingând cu mâinile viața deja trecută / Trăiește în ignoranță / Fericită, mohorâtă / Dar nimeni nu știe ce va fi / În zilele dinaintea celei în care vom muri.”

Câteva ore mai târziu, parcăm în fața casei mele. Nu cobor imediat din mașină, acordându-mi un răgaz să inspir adânc de câteva ori, pregătindu-mă pentru cearta care urmează.

— Layken, să mă suni mai târziu. Vreau să aflu tot. Baftă, îmi spune Eddie.

— Mulțumesc, așa am să fac.

Mă dau jos și înaintez spre ușă, în vreme ce ei se îndepărtează. Intrând, o văd pe mama întinsă pe canapea. Aude ușa închizându-se și tresare. Mă aștept să înceapă iar să țipe, dar ea aleargă la mine și mă îmbrățișează. Rămân nemișcată.

— Lake, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău, repetă plângând.

Mă îndepărtez de ea, așezându-mă pe sofa. Sunt șervețele împrăștiate pe ambele măsuțe de cafea. A plâns mult. Foarte bine, are și de ce să se simtă prost. *Groaznic* chiar!

— Eu și tata aveam de gând să vă spunem înainte ca el să...

— Tata? Te întâlneai cu el și înainte să *moară* tata?

Sar în picioare și străbat camera în lung și-n lat.

— Mamă! De cât timp ține treaba asta? țip la ea și încep din nou să plâng.

O săgetez cu privirea, așteptând să-și apere comportamentul dezgustător, dar ea doar privește la măsuta din fața ei. Se apleacă înainte, întorcându-se

cu fața spre mine.

— Cu *cine* să mă văd? Ce crezi tu că se întâmplă?

— *Nu știu* cu cine! Cu oricine ți-a scris poezia aia din sertarul noptierei! Cu oricine te întâlnești de fiecare dată când ai de făcut comisioane. Cu persoana căreia i-ai spus „te iubesc” la telefon. Nu știu cu *cine* și nici nu-mi pasă cu *cine*.

Se ridică, așezându-și mâinile pe umerii mei.

— Lake, nu mă văd cu *nimeni*. Ai înțeles greșit. Total greșit.

Îmi dau seama că e sinceră, dar tot n-am niciun răspuns.

— Dar biletul? Și extrasele de cont? Nu suntem sărace, mamă. Nici măcar n-ai vândut casa! Ne-ai mințit ca să ne aduci aici! Dacă n-ai făcut-o pentru un bărbat, atunci de ce? De ce suntem aici?

Își retrage mâinile de pe umerii mei și lasă privirea în jos, clătinând din cap.

— O, Doamne, Lake. Am crezut că știi. Mi-am închipuit că ți-ai dat seama.

Se așază din nou cu ochii ațintiți asupra mâinilor ei.

— Se pare că nu, îi răspund.

Toată situația asta e atât de frustrantă! Nu pot să pricep ce e așa de important în Michigan, ca să ne târască pe toți aici, departe de toată viața noastră.

— Deci, explică-mi.

Se uită la mine, apoi îmi indică locul liber de lângă ea.

— Stai jos. Te rog să iei loc.

Mă conformez și aștept să-mi spună tot. Rămâne tăcută mult timp, adunându-și gândurile.

— Biletul e doar ceva ce mi-a scris tatăl tău. Se juca. Mi-a desenat pe față într-o noapte și mi-a lăsat biletul pe pernă. L-am păstrat. L-am iubit pe tata, Lake. Mi-e *tare* dor de el! Nu i-aș face niciodată așa ceva. Nu am pe nimeni.

E sinceră.

— Atunci, de ce ne-am mutat aici, mamă? De ce ne-ai obligat să ne mutăm aici?

Inspiră adânc și se întoarce spre mine, luându-mi mâinile într-ale ei. Privirea ei îmi rupe sufletul. E aceeași privire pe care a avut-o pe holul liceului, când a venit să-mi dea vestea despre tata. Mai trage o dată aer în piept, strângându-mă de mâini.

— Lake, am cancer.

Negare. Clar sunt în negare. Și în furie. Înfruntare? Da, și în aia. Sunt în toate trei. Poate în toate cinci. Nu pot să respir.

— Eu și tata urma să vă spunem. După ce a murit, ați fost devastați! N-am putut să vă mai zic și despre asta. Când am început să mă simt mai rău, am vrut să mă mut aici. Brenda m-a implorat, a zis că o să mă ajute să mă îngrijesc. Cu ea vorbeam la telefon. E un

medic în Detroit, care e specializat în cancer pulmonar. Acolo mă tot duc.

Cancer pulmonar. Are un nume. Asta-l face și mai real.

— Plănuiam să vă spun, ție și lui Kel, mâine. E timpul să aflați, ca să ne pregătim cu toții.

Îmi trag mâinile dintr-ale ei.

— Să ne pregătim... pentru *ce*, mamă?

Mă îmbrățișează, începând iar să plângă. O dau la o parte.

— Pentru *ce* să ne pregătim, mamă?

Exact ca directorul Bass cel durdului, nu mă poate privi în ochi. Îi e *milă* de mine.

Nu țin minte când am ieșit din casă și nu știu cum am ajuns peste drum. Singurul lucru pe care-l știu este că e miezul nopții, iar eu bat la ușa lui Will.

Îmi deschide fără să pună vreo întrebare. Vede pe fața mea că am nevoie să fie Will. Măcar câteva momente. Își pune un braț în jurul umerilor mei și mă trage înăuntru, închizând ușa după el.

— Lake, ce-ai pățit?

Nu pot să-i răspund. Nu pot să respir. Mă ia în brațe exact când încep să mă prăbușesc la podea. Și la fel ca pe holul școlii cu mama, se lasă să cadă cu mine. Își așază bărbia pe creștetul meu, mă mângâie pe păr și mă lasă să plâng.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, îmi șoptește într-un târziu.

— Moare, Will, murmur printre suspine. Are cancer.

Mă strânge mai tare, apoi mă ridică în brațe și mă duce în dormitorul lui. Mă așază pe pat și mă învelește, când se aude soneria. Mă sărută pe frunte și iese din cameră.

Îi recunosc vocea mamei când Will deschide ușa, dar nu aud ce spune. Tonul lui e scăzut, dar îi disting cuvintele.

— Las-o aici, Julia. Acum are nevoie de mine.

Își mai spun câteva replici pe care nu le înțeleg. În cele din urmă, îl aud închizând ușa, apoi revine în dormitor. Se întinde în pat, mă cuprinde cu brațele și mă ține în timp ce plâng.

Partea a doua

11

*Who cares about tomorrow?
What more is tomorrow,
Than another Day?*¹⁷

— THE AVETT BROTHERS, *SWEPT AWAY*

¹⁷ „Cui îi pasă mâine ce va fi? / Oare mâine nu-i / Decât o altă zi?”

Fereastra e pe peretele greșit. Cât e ceasul? întind mâna pe partea cealaltă a patului, căutându-mi telefonul pe noptieră. Dar nu-l găsesc. Nici noptiera nu e acolo. Mă ridic în capul oaselor, frecându-mă la ochi. Nu sunt în camera mea. Când mă lovește fluxul amintirilor, mă întind la loc și-mi trag pătura pe cap, dorindu-mi ca totul să dispară.

— Lake.

Mă trezesc din nou. Soarele nu mai strălucește așa de mult, dar tot nu sunt în camera mea. Îmi strâng pătura mai tare deasupra capului.

— Lake, trezește-te.

Cineva îmi trage pătura de pe cap. Gem, strângându-o și mai tare. Încerc iar să uit de tot, dar am nevoie să merg la toaletă. Arunc pătura de pe mine și-l văd pe Will stând la marginea patului.

— Tu chiar *nu ești* matinală, remarcă el.

— Baie. Unde e baia?

Arată cu degetul spre capătul holului. Sar din pat, sperând să ajung la timp. Alerg la toaletă, mă așez și sunt cât pe ce să cad cu totul înăuntru. Colacul e ridicat.

— Băieți, bombăn, lăsându-l în jos.

Când ies din baie, Will stă la bar, în bucătărie. Îmi

zâmbește, împingând o cană cu cafea pe locul gol de lângă el. Ocup scaunul și iau cafeaua.

— Cât e ceasul? îl întreb.

— Unu și jumătate.

— Oh! Ei bine, patul tău e foarte confortabil.

Mă împunge în umăr, zâmbind.

— Așa se pare, îmi răspunde.

Ne bem cafeaua în tăcere. O tăcere confortabilă.

Will îmi ia ceașca goală și o clătește în chiuvetă, înainte s-o pună în mașina de spălat vase.

— Îi duc pe Kel și Caulder la un matineu, mă informează, în timp ce pornește mașina, apoi își șterge mâinile cu o cârpă. Plecăm în câteva minute. După aceea, probabil o să mergem la cină, deci vom fi acasă în jur de șase. Ai suficient timp să discuți cu mama ta.

Nu-mi place modul în care îmi expune ultima propoziție, ca și cum aș fi susceptibilă manipulărilor lui.

— Și dacă nu vreau să discut cu ea? Dacă vreau să merg cu voi la matineu?

Se sprijină cu coatele de bar, apropiindu-se de mine.

— Ție nu-ți trebuie film. Tu trebuie să vorbești cu mama ta.

Hai, să mergem.

Își ia jacheta și cheile, pășind către ușă. Mă rezem de spătarul scaunului, cu mâinile la piept.

— Abia m-am trezit. Nici cafeaua nu și-a făcut încă efectul. Pot să mai rămân puțin aici?

Mint. Vreau doar să plece, ca să mă cuibăresc din nou în patul lui confortabil.

— Bine, cedează el, venind lângă mine și sărutându-mi creștetul capului. Dar nu toată ziua. Trebuie să vorbești cu ea.

Se îmbracă cu jacheta și iese din casă, închizând ușa după el. Mă duc la fereastră și privesc cum Kel și Caulder se urcă în mașină, apoi pleacă toți trei. Mă uit peste drum la casa mea. Casa mea care nu e un cămin. Știu că mama e înăuntru, la câțiva metri distanță. Habar n-am ce-aș putea să-i spun dacă m-aș duce acum la ea. Dar nu vreau să mă duc imediat. Nu-mi place că sunt atât de supărată pe ea. Știu că nu e vina ei, dar nu știu pe cine altcineva să învinuiesc.

Privirea mi se oprește pe piticul de grădină cu pălăria spartă, așezat pe alee. Se uită fix la mine, rânjind. De parcă știe. Știe că sunt aici, prea speriată ca să mă duc acolo. Râde de mine. Chiar când sunt gata să trag perdeaua și să-l las să câștige, pe aleea noastră oprește Eddie.

Deschid usa lui Will și îi fac semn cu mâna când coboară din mașină.

— Eddie, aici!

Înainte să traverseze se uită la mine, apoi în spate spre casa mea, apoi din nou la mine cu o expresie confuză.

Super! Oare de ce oi fi făcut una ca asta? Cum o să-i explic acum situația?

Mă dau la o parte ținându-i ușa deschisă, iar ea intră, privind curioasă în sufragerie.

— Ești bine? Te-am sunat de o sută de ori! mă ceartă ea.

Se tolănește pe sofa, își urcă un picior pe măsuța de cafea și începe să se descalțe.

— A cui e casa asta?

Nu e nevoie să deschid gura. Fotografia de familie atârnată pe peretele din fața ei îi răspunde în locul meu.

— Oh! se miră ea, dar asta e *tot* ce spune despre asta. Deci? Ce s-a întâmplat? Ți-a zis cine e? Îl cunoști?

Mă apropii de canapea, pășesc peste picioarele ei și mă așez.

— Eddie, ești gata să auzi povestea mea despre cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată?

Ridică din sprâncene, așteptând să torn tot.

— M-am înșelat. Nu are pe nimeni, e bolnavă. Are cancer. Eddie își dă jos cizmele și pune picioarele înapoi pe măsuță, lăsându-se pe canapea. Are șosetele desperecheate.

— Frate, e ireal, îmi zice.

— Da, este. Dar e realitatea mea.

Rămâne așa un moment, curățându-și oja neagră de pe unghii. Nu pare să știe ce să-mi spună. În loc de

cuvinte, se apleacă spre mine, mă îmbrățișează scurt și se îndepărtează.

— Ce are domnul Cooper de băut pe-aici?

Intră în bucătărie, deschide frigiderul și scoate o cutie de suc. Ia două pahare, le umple cu gheață, apoi le aduce în sufragerie și toarnă sucul.

— N-am găsit vin. E așa un plicticos!

Îmi întinde băutura și se așază turcește pe canapea.

— Și crezi că mai are vreo șansă?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Aseară am plecat imediat după ce mi-a dat vestea. N-am fost în stare să o privesc în ochi.

Întorc capul spre fereastră, uitându-mă din nou la casa noastră. Știu că e inevitabil. Știu că va trebui să dau ochii cu ea; dar îmi trebuie încă o zi de normalitate.

— Layken, trebuie să te duci la ea și să stați de vorbă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Doamne, parcă ești Will.

Soarbe o gură din pahar, apoi îl lasă pe măsuță.

— Apropo de *Will*.

Și începem...

— Layken, încerc din răspuțeri să-mi văd de treaba mea. Pe bune că încerc. Dar ești la el în casă! Ești îmbrăcată cu aceleași haine pe care le aveai aseară, când te-am lăsat în fața casei. Dacă nu începi măcar să *negi* că e ceva între voi, am să trag concluzia că

recunoști.

Oftez. Are dreptate. Din postura ei, pare că între noi se întâmplă mult mai multe decât în realitate. N-am altceva de ales decât să fiu sinceră cu ea, dacă nu, o să aibă o părere foarte proastă despre el.

— Bine. Dar, Eddie, nu poți să...

— Jur. Nici măcar lui Gavin.

— OK. Ei bine, am făcut cunoștință cu el în prima zi când m-am mutat aici. A fost o scânteie între noi, și venea din partea amândurora. M-a invitat în oraș, am ieșit... Ne-am simțit extraordinar. Ne-am sărutat. Cred că a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. *Sigur* a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Acum zâmbește. Ezit un moment, înainte de a continua. După reacția mea își dă seama că povestea nu are final fericit, iar surâsul îi pălește.

— Niciunul dintre noi n-a știut. Până în prima mea zi de școală, eu n-am știut că e profesor, el n-a știut că sunt la liceu.

Sare în picioare.

— Pe hol! Asta discutați atunci pe hol!

Dau din cap că da.

— Doamne-Dumnezeule. Și el a pus punct?

Mai dau o dată din cap. Cade înapoi, pe canapea.

— La naiba. Ce nașpa!

Mai dau o dată din cap.

— Dar ești aici. Ai dormit la el, rânjește ea. N-a putut să se abțină, nu-i așa?

Dau din cap că nu.

— Nu în sensul ăla. Eram supărată și m-a lăsat să rămân aici. Nu s-a întâmplat nimic. Suntem doar prieteni.

Umerii îi cad și se îmbufnează, dând de înțeles că spera ca noi să fi cedat.

— Încă o întrebare și gata. Poezia ta. Era despre el, nu-i așa?

Dau din cap că da.

— Super, chicotește ea, apoi rămâne tăcută, dar nu pentru mult timp. Ultima întrebare. Jur. Pe bune.

Mă uit la ea, lăsând-o să înțeleagă că e OK.

— Sărută bine?

Zâmbesc. Nu-mi pot reține zâmbetul.

— Vai, Doamne, incredibil de bine!

— Știam eu!

Bate din palme și saltă pe canapea.

Pe măsură ce revenim la realitate, râsetele ni se opresc. Mă uit din nou pe fereastră, privind îndelung la casa noastră de peste drum, în timp ce Eddie strânge paharele și le pune în chiuvetă. Când revine în sufragerie, mă apucă de mână, ridicându-mă de pe canapea.

— Haide, mergem să vorbim cu mama ta.

Mergem? Nu obiectez. Eddie are ceva care te împiedică să obiectezi.

*With paranoia on my heels
Will you love me still
When we awake and you see that
The sanity has gone from my eyes?*¹⁸

— THE AVETT BROTHERS, *PARANOIA IN B-
FLAT MAJOR*

Eddie n-a mai intrat niciodată la mine în casă. Dar, după modul în care dă buzna pe ușa din față, n-ai crede așa ceva. Încă mă trage după ea când ajungem înăuntru. Mama stă pe sofa, holbându-se la străina care aleargă spre ea cu zâmbetul pe buze, târând-o în urma sa pe furioasa ei fiică. Trebuie să recunosc, uimirea de pe fața maică-mii e satisfăcătoare.

Eddie mă împinge lângă canapea și mă apasă în jos pe umeri, până când mă așez lângă mama. Apoi se cațără pe măsuța de cafea exact în fața noastră, dreaptă, cu capul sus. Ea deține controlul.

— Eu sunt Eddie, cea mai bună prietenă a fiicei dumneavoastră, i se adresează mamei. Gata, acum că ne cunoaștem cu toții, să trecem la treburi serioase.

Mama se uită la mine, după care iar la Eddie fără să

¹⁸ „Când paranoic voi deveni / Oare mă vei mai iubi / Când ne vom trezi și vei observa / Că nu mai e pic de rațiune în privirea mea?”

răspundă. De fapt, nici eu n-am nimic de zis. Nu știu unde vrea Eddie să ajungă, așa că n-am altceva de făcut decât s-o las să continue.

— Julia, nu-i așa? Așa vă cheamă?

Mama aprobă din cap.

— Julia, Layken are întrebări. Tone de întrebări. Dumneavoastră aveți răspunsuri.

Eddie se uită la mine.

— Layken, tu pune întrebările, iar mama ta o să-ți răspundă.

Se uită la amândouă în același timp.

— Așa se face. Întrebări? Pentru mine, vreau să zic. Eu și mama clătinăm din cap că nu. Eddie se ridică.

— Foarte bine. Atunci, eu mi-am îndeplinit misiunea. Să mă suni mai târziu.

Eddie sare peste măsuța de cafea și pornește spre ușă, dar se întoarce pe călcâie, revenind la noi. Își pune brațele în jurul gâtului mamei. Mama se uită uimită la mine, apoi îi întoarce îmbrățișarea. Eddie o ține strâns pe mama neobișnuit de mult timp, după care se desprinde. Ne zâmbește, sare iar peste măsuță și dispare pe ușă. A plecat. Pur și simplu.

Rămânem amândouă tăcute, holbându-ne la ușă. Nu-mi dau seama cum de-a reușit Eddie să înrăutățească situația. Sau s-o *îmbunătățească*. Greu de spus. Mă uit iar la mama și izbucnim amândouă în râs.

— Uau, Lake! Dar știi să ți-i alegi!

— Știu! E nemaipomenită, nu-i așa?

Ne rezemăm amândouă de spătar, iar mama îmi mângâie mâna.

— Mai bine-am face tot ce ne-a spus. Pune-mi o întrebare. Am să răspund cât de bine pot.

Trec direct la subiect.

— O să mori?

— Nu murim cu toții? îmi răspunde.

— Asta-i tot o *întrebare*. Trebuia să-mi dai un *răspuns*.

Lasă să-i scape un oftat, de parcă ar ezita, nedorind cu adevărat să-mi răspundă.

— Posibil. Probabil, recunoaște ea.

— Cât timp mai ai? Cât de avansat e?

— Lake, poate ar fi bine să-ți explic mai întâi. O să-ți faci o idee mai exactă despre situația în care ne aflăm.

Se ridică, intră în bucătărie și se așază la bar. Mă cheamă să vin lângă ea, caută un creion și o coală de hârtie, apoi începe să noteze.

— Există două tipuri de cancer pulmonar. Fără celule mici și cu celule mici. Din păcate, eu am cu celule mici, care se răspândește mai repede.

Desenează o diagramă.

— Cel cu celule mici poate fi limitat sau extensiv.

Îmi arată o zonă pe desenul cu doi plămâni.

— Al meu a fost limitat. Ceea ce înseamnă că se găsea numai în zona asta.

Încercuiește o zonă pe schiță, indicând-o cu precizie.

— Aici au găsit o tumoră. Am avut niște simptome cu câteva luni înainte să moară tata. M-a obligat să-mi fac o biopsie și am aflat că era malignă. Zile la rând am căutat medici și în final am decis că varianta cea mai bună era un medic pe care l-am găsit în Michigan, la Detroit. E specializat în cancer pulmonar microcelular. Ne-am hotărât să ne mutăm înainte să moară tatăl tău. Noi...

— Mamă, oprește-te.

Lasă creionul din mână.

— Am nevoie de o pauză, îi spun. Doamne, mă simt ca la o oră de anatomie.

Îmi las capul în mâini. Ea a avut la dispoziție luni de zile ca să analizeze toate astea. Mi le explică de parcă m-ar învăța să fac o prăjitură!

Mă ridic și plec la baie, iar ea așteaptă răbdătoare. Îmi stropesc fața cu apă, privindu-mi reflexia în oglindă. Arăt ca naiba. Nu m-am mai uitat într-o oglindă de aseară, înainte să ies cu Eddie și Gavin. Am ochii umflați, rimelul întins, iar părul mi-e încâlcit și zburlit. Înainte să mă întorc în bucătărie ca s-o ascult povestindu-mi cum va muri, mă pieptăn și-mi șterg machiajul.

Ridică privirea la mine când mă aude venind, iar eu îi fac semn din cap că poate continua. Mă așez pe un scaun din fața ei.

— La o săptămână după ce ne hotărâserăm să ne mutăm în Michigan ca să fim mai aproape de medic, tatăl tău a murit. Am fost atât de copleșită, de moartea lui, de aranjamente, de tot. N-am vrut să mă mai gândesc la ce avea să se întâmple cu mine. Nu m-am mai dus la doctor timp de trei luni, continuă cu glas scăzut. În timpul ăsta, s-a răspândit. Nu mai era cu celule mici limitat; era extensiv.

Își ferește privirea, ștergându-și o lacrimă din ochi.

— M-am învinuit... pentru atacul de cord al tatălui tău. Știu că l-a făcut de la stresul prin care a trecut din cauza diagnosticului meu.

Ridicându-se de la bar, se întoarce în sufragerie. Privește pe geam, stând rezemată de rama ferestrei.

— De ce nu mi-ai spus? Mamă, te-aș fi putut ajuta. N-ar fi trebuit să treci de una singură prin toate.

Întoarce capul spre mine, rezemându-se de perete.

— Acum știi asta. Am fost în negare. Am fost furioasă. Cred că speram la un miracol, nu știu. Zilele s-au transformat în săptămâni, apoi în luni. Acum am ajuns aici. Acum trei săptămâni am început din nou chimioterapia.

Dau scaunul la o parte și mă ridic.

— Asta e bine, nu? Dacă faci ședințe de chimioterapie, înseamnă că există o șansă de vindecare.

Dă din cap că nu.

— Nu e ca să lupt cu el, Lake. E ca să-mi țină

durerile sub control. Asta e singurul lucru pe care-l mai pot face.

Cuvintele ei mă fac să pierd și ultimul pic de forță pe care-l mai aveam în picioare. Cad pe canapea, îmi las capul în mâini și plâng. E uimitor cât de multe lacrimi se pot scurge dintr-o persoană. Într-o noapte, după ce a murit tata, am plâns atât de mult încât mi-a fost frică să nu-mi distrug ochii, așa că am căutat pe Google. Am căutat „Poate o persoană să plângă prea mult?” Aparent, până la urmă toți adorm și se opresc din plâns pentru ca organismul să proceseze perioadele normale de odihnă. Deci nu, nu poți să plângi prea mult.

Iau un șervețel și inspir adânc de câteva ori, în încercarea de a-mi reține restul lacrimilor. M-am săturat de atâta plâns.

Mama vine lângă mine. Simțindu-i brațele în jurul meu, mă întorc la ea și o îmbrățișez și eu. Mă doare inima pentru ea, pentru *noi*. O strâng mai tare, fiindu-mi frică să-i dau drumul. Nu pot să-i dau drumul.

Începe să tușească și e nevoită să se îndepărteze. O urmăresc ridicându-se în picioare, tușind în continuare, gâfâind. E atât de bolnavă! Cum de n-am observat până acum? Obrajii i s-au adâncit și mai mult, iar părul i s-a rărit. Abia o mai recunosc. Am fost așa de concentrată pe necazurile mele, încât n-am observat că propria-mi mamă se stinge în fața ochilor mei.

Accesul de tuse se sfârșește, iar mama își reia locul de la bar.

— O să-i spunem lui Kel în seara asta. Brenda va fi aici la șapte. Vrea să fie cu noi, din moment ce va fi tutorele lui.

Râd. Pentru că glumește. *Nu-i așa?*

— Ce vrei să spui cu *tutorele* lui?

Mă privește de parcă *eu* aș fi cea lipsită de logică.

— Lake, ești încă la liceu; în curând ai să fii la facultate. Nu mă aștept să renunți la tot. Nu *vreau* așa ceva. Brenda a mai crescut copii. *Vrea* s-o facă. Kel o place.

După toate nenorocirile prin care am trecut în ultimul an! Momentul ăsta, cuvintele care tocmai i-au ieșit din gură... n-am fost în viața mea mai furioasă!

Sar în picioare, apuc spătarul scaunului și-l trântesc de podea cu o forță atât de mare, încât i se desprind picioarele. Mama tresare când mă reped la ea și o împung cu degetul în piept.

— *N-o* să mi-l ia pe Kel! *N-o* să i-l dai ei pe fratele *meu!* Țip atât de tare, încât mă ustură gâtul.

Încearcă să mă calmeze punându-și mâinile pe umerii mei, dar mă smucesc de lângă ea.

— Lake, termină! Oprește-te! Ești încă la liceu! Nici n-ai început facultatea. Ce-ai vrea să fac? Nu mai avem pe nimeni.

Aleargă după mine până la ușă.

— Nu mai am pe nimeni, Lake, suspină ea.

Deschid ușa întorcându-mă spre ea și țip în continuare fără să-i bag în seamă lacrimile.

— Nu-i spui nimic în seara asta! Nu trebuie să afle încă. Să nu cumva să-i spui!

— Trebuie să-i spunem. Trebuie să știe, încercă ea să mă convingă.

Mă urmează afară, pe alee. Nu mă opresc din mers.

— Du-te acasă, mamă! Du-te acasă! Am terminat discuția! Și dacă vrei să mă mai vezi vreodată, *nu* ai să-i spui!

Când trântesc în urma mea ușa casei lui Will, nu-i mai aud suspinele. Alerg la el în dormitor și mă trântesc pe pat. Nu plâng; hohotesc, bocesc, urlu.

N-am folosit niciodată droguri. Dacă nu pun la socoteală gura de vin pe care am băut-o din paharul mamei când aveam paisprezece ani, n-am băut nici alcool vreodată de bunăvoie. Nu că mi-ar fi fost frică sau că aș fi prea rigidă. Sincer, nu mi s-a oferit niciodată nimic. În Texas nu mergeam la petreceri. Nu mi-am petrecut niciodată noaptea cu cineva care ar fi putut încerca să mă constrângă la ceva ilegal. Să spun drept, nu m-am aflat niciodată într-o situație în care aș fi putut cădea pradă presiunii celorlalți. În fiecare seară de vineri mergeam la meciuri de fotbal. Sâmbăta ne ducea tata la film, apoi la cină. Duminica

îmi făceam temele. Cam asta era viața mea.

A fost o singură excepție, când vărul lui Kerris a avut o nuntă, iar ea m-a invitat și pe mine. Aveam șaisprezece ani, ea abia luase permisul și petrecerea abia se terminase. Am rămas până târziu ca să ajutăm la curățenie. Ne-am distrat de minune. Am băut punch, am mâncat din restul de tort, am dansat, am mai băut punch. Ne-am prins că se turnase alcool în punch abia când ne-am dat seama cât de bine ne distram. N-am idee cât de mult am băut. Atât de mult, încât eram deja prea bete ca să ne oprim atunci când am observat că eram bete. Nici nu ne-am gândit de două ori când ne-am urcat în mașină ca să plecăm acasă. După un kilometru de drum, mașina a deviat și a intrat într-un copac. Eu m-am ales cu o zgârietură deasupra ochiului, iar Kerris și-a rupt o mână. Am scăpat amândouă fără răni grave. De fapt, mașina era încă funcțională, în loc să așteptăm ajutoare, am condus înapoi la petrecere ca să îl anunțăm pe tata. Necazurile pe care le-am avut cu ai noștri după incident sunt cu totul altă poveste.

Dar a fost un moment, exact înainte de impactul cu copacul. Râdeam de modul în care ea pronunța cuvântul „bulă”. Îl rosteam într-una, iar și iar, până când mașina a ieșit de pe șosea. Am văzut copacul și am știut că eram pe cale să ne lovim de el. Dar a fost ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc. Copacul parcă era la cinci milioane de metri distanță, atât de mult ne-a

luat să ne izbim de el. Singurul lucru la care m-am gândit în acel moment a fost Kel. *Singurul* lucru. Nu m-am gândit la școală, la băieți, la anii de studenție pe care n-aș fi apucat să-i experimentez dacă muream. M-am gândit la Kel și la faptul că el era singurul lucru important pentru mine. Singurul lucru care conta în secunde în care am crezut că urma să mor.

Am reușit cumva să adorm din nou în patul lui Will. Știu asta pentru că, atunci când deschid ochii, constat că m-am oprit din plâns. Așa e. Oamenii nu pot să plângă la nesfârșit. Toți adorm, în cele din urmă.

Mă aștept ca lacrimile să revină imediat ce mi se limpește mintea, dar, în schimb, mă simt motivată, renăscută. Ca și cum aș fi pornit într-o misiune. Mă ridic din pat cu o nevoie ciudată de a face curățenie. Și de a cânta. Am nevoie de muzică. Mă duc în sufragerie și localizez imediat ceea ce caut. Combina muzicală. Nici nu-i nevoie să mă uit după muzică. În ea este deja un CD cu Avett Brothers. Dau volumul la maxim pe una dintre piesele mele preferate și mă apuc de treabă.

Din păcate, casa lui Will e surprinzător de curată pentru una locuită de doi reprezentanți ai genului masculin și cu greu găsesc ceva care să mă mențină

ocupată. Intru mai întâi în baie, ceea ce e bine. Știu că puștii de nouă ani nu prea nimeresc ținta, așa că mă apuc de curățat. Frec closetul, podeaua, cabina de duș, chiuveta. Totul e curat.

Trec la dormitoare, unde aranjez totul, fac paturile, refac paturile. Urmează sufrageria, în care șterg praful și aspir. Spăl pe jos cu mopul în băi și curăț fiecare suprafață pe care-o întâlnesc. Sfârșesc la chiuveta din bucătărie, spălând singurele două vase murdare din toată casa: paharul meu și cel al lui Eddie.

E aproape șapte când aud mașina lui Will. Intra în casă cu cei doi băieți și rămân toți trei încremeniți când mă găsesc stând pe dușumea, în sufragerie.

— Ce faci? întrebă Caulder.

— Așez în ordine alfabetici, îi răspund.

— Ce așezi în ordine alfabetică? intervine Will.

— Tot. Întâi am aranjat filmele, apoi CD-urile. Caulder, am așezat cărțile din camera ta. Am pus și o parte din jocuri, dar sunt câteva care încep cu cifre și am pus întâi cifrele, apoi titlurile.

Arăt cu degetul spre mormanul din fața mea.

— Astea sunt rețete. Le-am găsit pe frigider. Întâi le împart pe categorii; cu miel, porc, pui, vită. Apoi la fiecare categorie le aranjez după...

— Băieți, mergeți la Kel. Anunțați-o pe Julia că v-ați întors, îi îndeamnă Will, fără să-și îndepărteze privirea de la mine.

Copiii nu se mișcă. Se holbează la foile cu rețete

din fața mea.

— Acum! se răstește Will.

Se uită amândoi în altă parte, îndreptându-se spre ușă.

— Soră-ta e ciudată, îl aud zicând pe Caulder.

Will se așază pe canapea în fața mea, privindu-mă în timp ce continui să aș ez reț etele în ordine alfabetică.

— Tu ești profesorul. Ce zici, să pun „Supa de cartofi” la cartofi sau la supă?

— Oprește-te, îmi spune.

Pare morocănos.

— Nu pot să mă opresc acum, prostuțele, sunt la jumătate. Dacă renunț acum, n-ai să știi unde să găsești... iau la nimereală un cartonaș de jos. Porc pe grătar?

Trebuia să fie *tocmai* aia. Arunc rețeta peste celelalte, apoi continui să le sortez.

Will examinează sufrageria, apoi intră în bucătărie. Îl observ plimbându-și degetele pe dulapuri. Bine că le-am șters și pe ele! Merge în dormitor, de unde revine după câteva minute.

— Mi-ai aranjat hainele pe culori?

Nu zâmbește. Credeam că o să fie mulțumit.

— Will, n-a fost foarte greu. Porți numai cămăși de trei culori diferite.

Traversează sufrageria și se apleacă, strângând teancurile de rețete din fața mea.

— Will, lasă-le! Mi-a trebuit o groază de timp să le așez!

I le smucesc din mâini cu aceeași viteză cu care el le adună. Le aruncă înapoi pe podea, mă apucă de încheieturi și încearcă să mă ridice, dar încep să-l lovesc peste picioare.

— Dă-mi drumul! Nu... am... terminat!

Îmi dă drumul mâinilor și mă prăbușesc înapoi pe dușumea. Adun rețetele, încercând să le rearanjez în teancuri. Din cauza lui, acum trebuie să o iau de la capăt. Nici nu mai găsesc eticheta cu vită. Întorc cu fața în sus două cartonaje răsturnate, dar...

— Ce dracu!? răcnesc eu.

Sunt udă până la piele. Will stă deasupra mea, ținând în mână un vas gol, cu o expresie enervată pe față. Mă reped la el, lovindu-l peste picioare. Se retrage cu spatele, încercând să le ridice de pe podea.

De ce naiba a făcut una ca asta? Am să-i dau vreo două peste față! Mă ridic și încerc să-l pălmuiesc, dar el se ferește, apucându-mi brațul și sucindu-mi-l la spate. Agit cealaltă mână în direcția lui, în timp ce mă târăște pe hol, spre baie. Înainte să pot reacționa în vreun fel, mă cuprinde cu brațele, ridicându-mă de jos. Dă la o parte perdeaua cabinei de duș și mă împinge înăuntru. Încerc să-l lovesc, dar brațele lui sunt mai lungi ca ale mele. Cu o mână mă ține lipită de perete fără niciun efort, iar cu cealaltă rotește robinetul. Un jet de apă rece ca gheața mă lovește

drept în față. Tresar.

— Porcule! Măgarule! Nemernicule!

Continuă să mă țină la distanță, rotind și celălalt robinet, iar apa se încălzește.

— Layken, fă un duș! Fă naibii un duș!

Îmi dă drumul, iese din baie și trânteste ușa în urma lui.

Sar afară din cabină; am hainele ude learcă. Încerc să deschid ușa de la baie, dar nu reușesc, pentru că el ține clanța de pe partea cealaltă.

— Will, lasă-mă să ies! Acum!

Bat în ușă, încercând să apăs din nou pe clanță, dar nu pot s-o mișc.

— Layken, îmi răspunde calm, de dincolo de ușă. Nu te las să ieși din baie până nu te dezbraci, faci un duș, te speli pe cap și te calmezi.

Îi flutur degetul mijlociu. Nu mă vede prin ușă, normal, dar tot mă face să mă simt mai bine. Îmi dau hainele jos și le arunc pe podea, în speranța că voi murdări ceva cu ele. Intru la duș. Apa caldă se simte minunat pe pielea mea. Închid ochii, lăsând apa să-mi curgă din păr, în jos, pe față.

La naiba! Will are *din nou* dreptate.

— Vreau un prosop! îi strig, după mai bine de jumătate de oră de stat la duș.

Will are pară de duș cu pulverizator. Am pornit-o și-am stat cu jetul în ceafă o bună bucată de timp. Chiar că te eliberează de tensiune!

— E pe chiuvetă. Tot acolo ai și haine, îmi răspunde de afară.

Dând perdeaua la o parte, găsesc prosopul. Și haine. Hainele *mele*. Haine pe care, evident, abia le-a luat de la mine din casă și pe care, cumva, le-a adus în baie. *În timp ce eu făceam duș.*

Închid apa, ies din cabină și mă usuc. Îmi înfășor prosopul în jurul capului și mă îmbrac. Mi-a adus pijamale. Poate că asta înseamnă c-am să dorm tot în patul lui confortabil. Apăs pe clanță cu ezitare, crezând că nici acum n-o s-o pot deschide, dar reușesc cu ușurință.

Auzind că am ieșit din baie, sare peste spătarul canapelei și aleargă către mine. Mă retrag la perete, temându-mă că vrea să mă închidă iar în baie, dar el mă îmbrățișează.

— Iartă-mă, Lake. Iartă-mă pentru ce-am făcut. Dar o luaseși *razna*.

Îl îmbrățișez și eu. *Normal* că-l îmbrățișez.

— E în regulă. Am avut o zi proastă, îi răspund.

Se retrage, lăsându-și mâinile pe umerii mei.

— Deci suntem prieteni? N-ai să încerci iar să mă lovești?

— Prieteni, îi spun cu părere de rău.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să-i fiu

doar *prietenă*.

— Cum a fost matineul? îl întreb, în drum spre sufragerie.

— Ai vorbit cu mama ta? îmi ignoră el întrebarea.

— Vai, dar știi să schimbi subiectul!

— Ai stat de vorbă cu ea? Te rog, nu-mi spune că ți-ai petrecut toată ziua făcând curat.

Intră în bucătărie și scoate două pahare din dulap.

— Nu, nu *toată* ziua. Am vorbit.

— Și?

— Și... are cancer, îi răspund cu sinceritate.

Mă privește supărat. Îmi dau ochii peste cap, pun coatele pe masă și-mi las fruntea în palme. Ating cu degetele prosopul de pe cap. Aplecându-mă într-o parte, îl trag din păr, scutur capul și-mi descâlcesc șuvițele ude cu vârful degetelor.

Când termin de desfăcut toate nodurile, ridic capul exact când Will își ia privirea de la mine și-o îndreaptă spre cana din mâna lui, peste marginea căreia acum curge lapte. Mă prefac că n-am observat încotro fusese concentrată atenția lui și continui să mă joc cu părul, cât timp el șterge laptele vărsat cu un șervet.

Scoate un pachet din dulap și o linguriță din sertar. Îmi face *ciocolată* cu lapte.

— O să fie bine? mă întrebă.

Oftez. E necruțător!

— Nu. Cel mai probabil nu.

— Dar face tratament?

Reușisem să parcurg toată ziua fără să mă gândesc deloc la asta. Încă de când m-am trezit am fost într-o amorțeală plăcută. Știu că sunt în casa lui, dar încep să-mi doresc să plece iar.

— Moare, Will. *Moare*. Cel mai probabil o să moară într-un an, poate și mai repede. Îi fac chimioterapie numai ca să-i mențină starea sub control. În timp ce *moare*. Pentru că o să fie *moartă*. Pentru că *moare*. Gata. Asta voiai să știi?

Așază cana cu lapte în fața mea, iar privirea i se înmoaie. Ia din frigider un pumn de gheață și mi-o varsă în cană.

— Cu gheață, îmi spune.

E artist la schimbat subiectul, dar se pricepe și mai bine să-mi ignore observațiile răutăcioase.

— Mulțumesc.

Păstrez tăcerea, savurându-mi ciocolata cu lapte. Am impresia că el e cel care tocmai a câștigat bătălia noastră.

The Avett Brothers încă se mai aud în surdină când îmi termin ciocolata cu lapte. Merg în sufragerie, pun piesa pe *repeat* și mă întind pe podea, privind în tavan cu mâinile întinse deasupra capului. E relaxant.

— Stinge lumina, îi spun. Vreau doar să ascult

puțină muzică.

O stinge, apoi îl simt întinzându-se lângă mine. O rază verde, dansantă, luminează pereții, în timp ce The Avett Brothers își interpretează melodia. Stând așa nemișcați, gândurile mi se risipesc odată cu acordurile cântecului. Când se oprește și o ia de la capăt, îi mărturisesc ce mă apasă cu adevărat.

— Nu vrea să mă lase pe mine să-l cresc pe Kel. Vrea să i-l dea Brendei.

Pe întuneric, îmi caută mâna și mi-o strânge. Rămânem așa, iar eu îi permit să-mi fie doar prieten.

Când se aprinde lumina, îmi acopăr imediat ochii. Mă ridic în capul oaselor și-l văd lângă mine pe Will, dormind buștean.

— Hei, șoptește Eddie. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Intră în casă, așezându-se pe canapea. Îl privește pe Will sforăind, întins cât e de lung pe podeaua sufrageriei.

— E sâmbătă seara, remarcă ea, dându-și ochii peste cap. Ți-am spus eu că-i plicticos.

Mă amuz.

— Ce cauți aici?

— Am venit să văd ce faci. Nu mi-ai răspuns la telefon sau la mesaje deloc, toată ziua. Mama ta are

cancer, iar tu renunți de tot la tehnologie? N-are nicio logică.

— Nu știu unde mi-e telefonul.

Preț de un moment ne uităm amândouă la Will. Sforăie foarte tare. Cred că băieții l-au obosit îngrozitor astăzi.

— Așadar, să presupun că lucrurile n-au mers prea bine cu mama ta? Din moment ce ești aici, dormind pe podea.

Pare iritată că nu făceam nimic mai mult.

— Nu, am vorbit.

— Și?

Mă ridic de jos, mă întind, apoi iau loc lângă ea. Deja și-a dat cizmele jos. Probabil că lipsa îndelungată a unui cămin permanent te face să simți că ești acasă oriunde te-ai afla. Ridicându-mi picioarele, mă las pe brațul canapelei, cu fața la ea.

— Săptămâna trecută, în curtea școlii, atunci când mi-ai povestit despre mama ta și despre ce s-a întâmplat când aveai nouă ani...

— Ce-i cu aia? întrebă, încă privindu-l pe Will sforăind.

— Păi, am fost recunoscătoare. Am fost atât de recunoscătoare că nimic de genul ăsta nu i se va întâmpla vreodată lui Kel... Eram fericită că el poate avea viața normală a unui copil de nouă ani. Dar acum... parcă Dumnezeu ne-a pus gând rău. De ce amândoi? N-a fost suficient doar tata? Parcă a venit

moartea și ne-a lovit drept în față.

Eddie își dezlipește privirea de Will, ațintind-o asupra mea.

— Nu moartea e cea care te-a lovit, Layken. *Viața* te-a lovit. *Viața* se întâmplă. Rahaturi se întâmplă. Și se întâmplă multe, *multor* persoane.

Nu mă mai obolesc să-i explic în detaliu partea cea mai proastă. Sunt prea jenată să-i mărturisesc că propria mea mamă nu vrea ca eu să-i cresc copilul.

Will se foiește pe podea. Eddie se apropie, mă îmbrățișează scurt, apoi își ia cizmele.

— Se trezește profu', ar fi mai bine s-o șterg de-aici. Am vrut numai să văd ce faci. Oh, și caută-ți telefonul, îmi spune în drum spre ușă.

O urmăresc cu privirea în timp ce iese din casă. A stat aici doar trei minute și deja energia ei se simte peste tot. Când mă întorc, Will stă în șezut pe podea. Se uită la mine de parcă ar vrea să-mi dea detenție. Îi răspund afișând cel mai inocent zâmbet posibil.

— Ce naiba căuta ea aici? mă întrebă.

Poate fi de-a dreptul intimidant atunci când vrea.

— Mă vizita, bombăn eu. Voia să vadă dacă-s bine.

Dacă eu nu fac din țăntar armăsar, poate nici lui nu i se va părea ceva foarte grav.

— La dracu', Layken!

Greșit. El crede că-i grav. Sare în picioare, ridicându-și mâinile în aer.

— *Încerci* cumva să mă lași fără serviciu? Ești atât

de *egoistă*, încât nu dai doi bani pe problemele *celorlalți*? Știi ce s-ar întâmpla dacă ea ar împrăștia zvonul că ți-ai petrecut noaptea aici?

Cu ideea sădită în minte, face un pas spre mine.

— Știe că ai dormit aici?

Îmi apăs buzele într-o linie subțire și mă uit în jos, evitându-i privirea.

— Layken, ce i-ai spus? mă întreabă cu vocea mai calmă.

După postura mea, își dă seama că i-am spus tot.

— Doamne, Layken. Du-te acasă.

Mama e deja în pat. Kel și Caulder stau pe canapea, uitându-se la televizor.

— Caulder, frate-tu vrea să mergi acasă. Eu și Kel avem treabă mâine și vom fi plecați toată ziua.

Caulder își ia jacheta și merge la ușă.

— Pa, Kel.

Se încalță și pleacă.

Intrând în sufragerie, mă trântesc pe locul gol de lângă Kel. Iau telecomanda și schimb canalele, încercând să-mi alung din minte gândul că l-am scos din sărite pe Will.

— Unde ai fost? întreabă Kel.

— Cu Eddie.

— Ce-aș i făcut?

- Ne-am plimbat prin împrejurimi.
- De ce erai acasă la Caulder când ne-am întors de la film?
- Will m-a plătit să-i fac curat în casă.
- De ce e supărată mama?
- Așa. Că n-are bani suficienți cât să mă plătească să fac curat în casa *ei*.
- De ce? La noi acasă nu-i murdar.
- Vrei să mergem mâine la patinoar?
- Da!
- Atunci nu mai pune atâtea întrebări.

Închid televizorul și-l trimit pe Kel la culcare. Urcându-mă în patul meu, setez alarma pentru ora șase. Vreau să ies pe ușă înainte să se trezească mama.

Petrec toată ziua de duminică împreună cu Kel, cheltuind și ultimul bănuț din contul meu de economii. Îl duc la micul dejun, unde ne comandăm fiecare câte două feluri de mâncare din meniu. Mergem la patinoar, dar niciunul dintre noi nu prea se pricepe, așa că nu stăm mult acolo. Luăm masa de prânz la un chioșc cu gustări din incinta unei săli de jocuri, din care nu ieșim timp de patru ore. Apoi îl duc la un film și cinăm tot cu fast-food. I-aș lua și desert, dar acum se plânge că-l doare stomacul.

Până să ajungem acasă, mama a plecat la serviciu. Am procedat așa intenționat. Fac un duș, aleg hainele de școală pentru amândoi și pornesc mașina de spălat rufe. Sunt așa de obosită, încât reușesc să adorm fără să mă mai gândesc la nimic.

13

*Shooting off vicious collections of words
The losers make facts by the things they have heard
And I find myself trying hard to defend them.*¹⁹

— THE AVETT BROTHERS, *ALL MY MISTAKES*

— Mai am un banc pentru tine, spune Nick, așezându-se în bancă luni dimineată.

Dacă sunt nevoită să mai ascult o singură poantă cu Chuck Norris, o să explodez.

— Azi nu. Mă doare capul, îi răspund.

— Știi ce face Chuck Norris unei dureri de cap?

— Vorbesc serios, Nick. Taci din gură!

Nick se retrage, întorcându-se spre nefericitul elev din dreapta lui. Will lipsește. Clasa așteaptă câteva minute, neștiind ce să facă. Nu-i stă în caracter să nu

¹⁹ "Aruncând peste tot cuvinte otrăvite / Fraierii inventează fapte doar din auzite / Și iată-mă pe mine încercând să le explic."

se prezinte la oră.

Javi se ridică, adunându-și cărțile.

— Sfertul academic, se apără el.

Iese din sală, dar intră înapoi imediat, cu Will în urma lui.

Will închide ușa, merge la pupitru și lasă din mâini un teanc de hârtii. E clar pentru toată lumea că nu-i în apele lui. Înmânează elevilor din prima bancă de pe fiecare rând, inclusiv mie, câte o cantitate mai mică de coli. Examinând teancul meu, observ că are cam zece file capsate una de alta. Le răsfoiesc și văd pe una dintre ele poezia lui Eddie despre balonul roz. Cred că toate sunt poezii scrise de elevi, dar pe celelalte nu le recunosc.

— O parte dintre voi ați recitat la concursul de slam semestrul acesta. Apreciez efortul vostru. Știu că e un gest care necesită mult curaj, spune, ridicând exemplarul lui din culegerea de poezii. Acestea sunt poeziile voastre. Unele dintre ele au fost scrise de elevii mei din celelalte clase, restul de către cei de aici. Vreau să le citiți. După ce le-ați citit, vreau să le punctați. Scrieți pe fiecare un număr de la zero la zece, zece fiind cea mai bună. Fiți cinstiți. Dacă nu vă place, dați-i o notă mică. Încercăm s-o găsim pe cea mai bună, dar și pe cea mai proastă. Scrieți nota în colțul din dreapta sus al paginii. Începeți.

Se așază la catedră, studiindu-i pe elevi.

Nu-mi place tema asta. Nu mi se pare corectă.

Ridic mâna. De ce ridic mâna? Mă vede și aprobă din cap.

— Care-i esența acestei teme? îl întreb.

Ochii lui trec încet peste toată clasa.

— Layken, să repeți această întrebare după ce a terminat toată lumea.

Se comportă ciudat.

Încep să citesc prima poezie când Will ia două bucăți de hârtie de pe birou și trece pe lângă mine. Mă uit în spate exact când pune una din ele pe banca lui Eddie. Ea o ridică și încruntă din sprâncene. El se întoarce spre fața clasei, lăsând a doua bucată în fața mea. O ridic și o citesc. E un bilet pentru detenție.

Întorc capul la Eddie, iar ea ridică din umeri. Mototolesc hârtia și o arunc în partea cealaltă a sălii, în direcția coșului de gunoi de lângă ușă. Nimeresc.

În următoarea jumătate de oră, elevii termină de acordat notele. Pe măsură ce sunt gata, Will le strânge foile, făcând totalul pe calculator. Când s-au adunat toate punctele, le trece pe o altă coală și vine în fata catedrei.

Flutură hârtia deasupra capului.

— Sunteți gata să aflați care este cea mai proastă poezie? Care a primit cele mai multe puncte?

Ne așteaptă răspunsul cu zâmbetul pe buze. Nimeni nu scoate un cuvânt, în afară de Eddie.

— Poate unii dintre noi, cei care am scris acele poezii, nu *vrem* să știm câte puncte am obținut. Eu,

una, nu vreau.

Will face câțiva pași spre ea.

— Dacă nu vrei să știi cât valorează, atunci de ce ai scris-o?

Eddie tace câteva momente, gândindu-se la întrebarea lui.

— Exceptând faptul că am vrut să scap de examenul final? îl întreabă.

Will aprobă din cap.

— Cred că am făcut-o pentru ca am avut ceva de spus.

Will se uită la mine.

— Layken, pune din nou întrebarea.

Întrebarea mea. Încerc să-mi amintesc ce l-am întrebat. A, da. Care-i esența.

— Care-i esența acestei teme? întreb cu precauție.

Will ridică în fața lui hârtia cu punctajul obținut de fiecare și o rupe în două. Apoi ia din spatele lui teancurile cu lucrări corectate de noi și le aruncă la gunoi. Merge în fața tablei și începe să scrie ceva pe ea. Când termină, ne arată.

Punctele nu-s esența;

Esența e poezie.

— Allan Wolf

Toată clasa amuțește, analizând cuvintele mâzgălite pe tablă. Will ne lasă un moment de tăcere înainte de

a continua.

— N-ar trebui să conteze ce cred alții despre cuvintele voastre. Când te afli pe scenă... expui o parte din sufletul tău. Așa ceva nu poate fi evaluat.

Se sună de ieșire. În oricare altă zi, elevii s-ar fi îngrămădit buluc la ușă. Azi nimeni nu s-a mișcat; ne holbăm cu toții la fraza de pe tablă.

— Mâine fiți pregătiți să aflați *de ce* e important pentru voi să compuneri poezii, ne mai spune el.

A fost un moment, în vârtoarea întregii zăpăceli din mintea mea, în care am uitat că el e *Will*. L-am ascultat ca pe *profesorul* meu.

Javi se ridică primul, urmat imediat de restul elevilor. Will e cu spatele la noi când Eddie vine la mine cu biletul de detenție în mână. Am și uitat că avem detenție. Îmi face cu ochiul în treacăt, oprindu-se în fața catedrei.

— Domnule Cooper? i se adresează ea, cu un respect teatral. Mi s-a adus la cunoștință că detenția debutează după încheierea ultimei ore de curs, aproximativ la ora cincisprezece și treizeci de minute. Îmi doresc, așa cum sunt convinsă că își dorește și Layken, să fim punctuale, pentru a ne putea ispăși cu sânguință sentința binemeritată. Sunteți amabil să ne comunicați locul în care se va desfășura ducerea la bun sfârșit a acesteia?

Will pleacă spre ușă, fără să se uite la ea.

— Aici. Numai voi două. Trei și jumătate.

Și-a dispărut. Pur și simplu.

Eddie pufnește în râs.

— Ce i-ai făcut?

Ies din bancă și merg cu ea către ușă.

— O, Eddie, dar n-a fost numai vina mea. A fost a amândurora.

Se întoarce la mine cu ochii cât cepele.

— Doamne, Dumnezeule, a aflat că eu știu? Ce-o să ne facă?

Ridic din umeri.

— O să aflăm la trei jumate.

— Detenție? Lipici v-a dat detenție? râde Gavin.

— Frate, are mare nevoie să și-o tragă, remarcă Nick.

Comentariul lui Nick o face pe Eddie să râdă și să împröște peste tot cu laptele din gură. Îi arunc o privire de genul „încetează și abține-te”.

— Nu-mi vine să cred că v-a dat detenție, continuă Gavin. Dar nu știți sigur că-i din cauza chiulului de la oră, nu-i așa? Adică, deja v-a certat la slam, săptămâna trecută, și nu părea prea furios.

Eu știu pentru ce e detenția. Will vrea să se asigure că poate să aibă încredere în Eddie, dar nu-i explic asta lui Gavin.

— A zis că-i pentru că nu ne-am predat la timp

tema pe care am avut-o de făcut în ziua-n care am tras chiulul.

Gavin se întoarce spre Eddie.

— Dar ai făcut-o... eu așa îmi amintesc.

Eddie se uită la mine, dar îi dă răspunsul lui Gavin.

— Probabil am pierdut-o, ridică ea din umeri.

Pe la trei și jumătate mă întâlnesc cu Eddie în fața clasei lui Will.

— Știi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai nașpa, se plânge Eddie. De ce nu m-a sunat sau ceva de genul ăsta, dacă voia să vorbim despre ceea ce știi? Îmi făcusem planuri pentru azi.

— Poate nu-i nevoie să stăm mult, o încurajez.

— Urăsc detenția. E plictisitoare. Mai degrabă aș zăcea întinsă cu tine pe podeaua lui Will, decât să stau în detenție, adaugă ea.

— Poate putem s-o facem distractivă.

Dă să deschidă ușa, dar ezită, apoi se întoarce iar la mine.

— Să știi că ai dreptate. Sunt aproape sigură că detenția durează o oră. Îți dai seama câte glume cu Chuck Norris putem să spunem într-o oră întreagă?

Îi zâmbesc.

— Nu la fel de multe câte ar spune Chuck Norris. Eddie deschide ușa sălii de detenție.

— Bună ziua, domnule Cooper, îl salută, intrând ca o furtună înăuntru.

— Luați loc, ne spune, ștergând de pe tablă esența poeziei.

— Domnule Cooper, știți că scaunele *se ridică* atunci când Chuck Norris intră într-o încăpere? îl întreabă ea.

Râzând, o urmez pe Eddie la locurile noastre. În loc să ocupe primele două locuri din față, ea merge până în spatele clasei și apropie două bănci. Ne așezăm cât mai departe posibil de profesor.

Will nu râde. Nici măcar nu zâmbește. Stă rezemat de scaun, privindu-ne cu asprime, în timp ce noi chicotim ca două școlărițe... de liceu.

— Ascultați, începe el.

Se ridică, vine spre noi și se reazemă de fereastră, încrucișându-și brațele la piept. Se uită în jos, ca și cum ar căuta o manieră delicată de abordare a subiectului.

— Eddie, trebuie să știu părerea ta. Știu că ai fost la mine acasă. Știu că știi că Layken a rămas acolo peste noapte. Știu că ți-a povestit de întâlnirea noastră. Trebuie să știu ce ai de gând să faci cu aceste informații, *dacă* ai de gând să faci ceva cu ele.

— Will, intervin eu. Eddie nu va spune nimic. Nu e nimic de zis. Dar el nu îmi dă atenție. Continuă să o fixeze cu privirea pe ea, așteptându-i răspunsul. Probabil că al meu n-a fost destul de bun. Nu știu

dacă din cauza emoțiilor sau a faptului că am avut cele mai sinistre trei zile din viața mea, dar încep să râd. Eddie mă cercetează întrebătoare, dar nu se poate abține. Începe și ea să râdă. Will ridică exasperat mâinile în aer.

— Ce-i? Ce *naiba* e atât de *amuzant*?

— Nimic, îi răspund. E doar ciudat. Ne-ai dat *detenție*, Will. Inspir adânc, încercând să-mi stăpânesc hazul.

— Nu puteai să... știi eu... să vii pe la noi diseară, sau ceva de genul ăsta? Să vorbești cu noi atunci? De ce ne-ai dat detenție?

Înainte să continue, așteaptă să ni se oprească hohotele. Când ne potolim, își îndreaptă spatele, apropiindu-se de noi.

— Asta e prima ocazie pe care o am să stau de vorbă cu voi. N-am dormit toată noaptea. Nu știam dacă azi mai am o slujbă la care să vin, spune, uitându-se la Eddie. Dacă se află ceva, dacă află cineva că am dormit cu o elevă în pat, voi fi concediat și dat afară din facultate.

Eddie înțepenește în scaun, apoi se întoarce către mine, cu un zâmbet până la urechi.

— Ai dormit în patul lui, *cu el*? Îmi ascunzi informații vitale. Pe *asta* n-o știam, se amuză ea.

Will clatină din cap, mergând din nou spre fața clasei și prăbușindu-se în scaun. Se apleacă pe birou, cufundându-și fața în palme. Evident că lucrurile nu

decurg așa cum plănuise el.

— Ai dormit *în patul* lui? îmi șoptește Eddie, suficient de încet ca Will să nu o poată auzi.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi explic. Cum ai zis și tu, e așa un *plicticos*!

Eddie râde din nou, făcându-mă și pe mine să-mi pierd seriozitatea.

— Vi se pare amuzant? întrebă Will de la catedră. Asta e o glumă pentru voi?

Pot vedea pe chipul lui că ne bucurăm de detenție mult mai mult decât ar trebui. Dar Eddie nu e afectată cu nimic.

— Știați că Chuck Norris nu are simțul umorului? A încercat odată să-l facă să râdă, așa că și l-a scos, spune ea.

Înfrânt, Will își lasă capul pe catedră. Noi ne uităm una la alta și ne oprim din râs, respectând faptul ca vrea să aibă o conversație serioasă cu noi. Eddie oftează, așezându-se dreaptă în bancă.

— Domnule Cooper, i se adresează ea. N-am să spun nimic. Promit. Oricum, nu-i mare lucru.

El se uită fix la ea.

— *Este* mare lucru, Eddie. Asta încerc să vă *explic*. Dacă nu tratați chestia asta ca pe ceva important, o să deveniți neatente. S-ar putea să vă scape ceva. Pentru mine, riscul e prea mare.

Oftăm amândouă. Nu mai există pic de energie în încăpere. Ca și cum o gaură neagră a supt toată

distracția din ora de detenție. O simte și Eddie, așa că încearcă să îndrepte situația.

— Știați că lui Chuck Norris îi plac fripturile...

N-apucă să-și ducă propoziția la bun sfârșit, că lui Will i-a ajuns. Se ridică de pe scaun, lovind cu pumnul în masă. În acest moment, niciuna dintre noi nu mai râde. Scutur din cap, uitându-mă cu ochi mari la ea, dându-i de înțeles ca Chuck Norris trebuie să se retragă.

— Cu asta nu-i de *glumă*, zice el. E ceva *important*.

Deschide sertarul catedrei, scoate ceva din el, apoi vine cu iuțeală în spatele clasei, la noi. Pe locul unde băncile noastre se unesc trăneste o fotografie, întorcând-o cu fața în sus. E a lui Caulder. O arată cu degetul și spune:

— Acest copil. Acest copil e *important*.

Se retrage un pas, întoarce o bancă spre noi și se așază.

— Nu cred că suntem pe aceeași lungime de undă, Will, îi zic, uitându-mă la Eddie care aprobă din cap. Ce legătură are Caulder cu ceea ce știe Eddie?

El inspiră adânc, se apleacă peste bancă și ridică fotografia. După privirea lui, îmi dau seama că nu-i trezește amintiri plăcute. Rămâne un timp cu ochii la ea, apoi o așază iar pe bancă și se lasă în scaun, ducându-și brațele la piept. Continuă să se uite la poză, evitându-ne privirile.

— El a fost cu ei... când s-a întâmplat. I-a văzut

murind.

Tresar. În semn de respect, rămânem tăcute și așteptăm să continue. Încep să mă simt foarte mică.

— Au spus că doar printr-un miracol a supraviețuit. Avaria mașinii a fost totală. Când a ajuns primul martor la locul accidentului, Caulder era încă prins cu centura de siguranță pe ce mai rămăsese din bancheta din spate. O striga pe mama și încerca s-o facă să se uite la el. Timp de cinci minute a stat acolo singur, privindu-i în timp ce mureau.

Will își drege vocea. Eddie mă strânge de mână pe sub bancă. Niciuna dintre noi nu scoate un cuvânt.

— Am stat șase zile cu el în spital, până și-a revenit. N-am plecat niciun moment de lângă el... nici măcar pentru înmormântarea lor. Când au venit bunicii mei să-l ia cu ei acasă, a plâns. Nu voia să meargă. Voia să rămână cu mine. M-a implorat să-l iau cu mine în campus. N-aveam slujbă. N-aveam asigurare. Aveam nouăsprezece ani. Nu știam nimic despre cum se crește un copil... așa că i-am lăsat să-l ia.

Will face câțiva pași, până la fereastră. Urmărește pe geam cum parcare se golește încet, încet, fără să mai spună nimic. Duce mâna la față, de parcă s-ar șterge la ochi. Dacă Eddie n-ar fi aici cu mine, l-aș îmbrățișa.

În cele din urmă, se întoarce din nou spre noi.

— Caulder m-a urât. A fost atât de furios pe mine,

încât nu mi-a răspuns la telefon zile-n șir. Am început să am îndoieli, cu privire la decizia pe care o luasem, în timpul unui meci de fotbal. Studiam mingea din mâna mea, trecându-mi degetele peste suprafața ei din piele, peste literele siglei imprimate pe lateral. Balonul ăsta alungit care nu cântărea nici măcar jumătate de kilogram. Alesesem mingea asta ridicolă, pe care o țineam acum în mână, în locul celui care era sânge din sângele meu. Mă puneam pe mine, pe iubita mea, bursa mea... puneam totul înaintea acestui băiețel pe care-l iubeam mai mult decât orice pe lume. Am lăsat mingea jos și-am ieșit imediat de pe teren. Am ajuns la bunicii mei la ora două noaptea, l-am luat pe Calder direct din pat și l-am adus acasă chiar în noaptea aia. Bunicii m-au implorat să-l las la ei, spunându-mi că-mi va fi foarte greu și că nu voi fi în stare să-i ofer tot ce are nevoie. Știam că ei greșesc. Știam că *eu* eram cel de care Calder avea nevoie cu adevărat.

Revine agale la pupitrul din fața noastră, sprijinindu-și palmele pe spatele lui. Ne privește pe amândouă, lacrimile șiroindu-ne pe obraji.

— Mi-am petrecut ultimii doi ani din viață încercând să mă conving că am ales corect pentru el. Deci, *slujba* mea? *Cariera* mea? Viața pe care încerc s-o construiesc pentru acest copil? Le iau în serios. *Este* mare lucru. E un lucru *foarte* important pentru mine.

Întoarce cu calm banca la locul ei, merge în fața clasei, își strânge lucrurile și pleacă.

Eddie se ridică, se duce până la biroul lui Will și ia o cutie cu șervețele. O aduce înapoi la bancă, trântindu-se din nou pe scaun. Scot un șervețel și ne ștergem amândouă lacrimile.

— Doamne, Layken! Cum reușești? mă întrebă.

Își suflă nasul, apoi mai trage un șervețel din cutie.

— Cum reușesc ce? suspin, continuând să-mi șterg lacrimile din ochi.

— Cum reușești să nu te îndrăgostești de el?

Lacrimile îmi revin la fel de repede cum încetaseră. Mai apuc un șervețel.

— *Nu* reușesc să nu mă îndrăgostesc de el. Nu reușesc să nu mă îndrăgostesc *nebunește* de el!

Eddie chicotește și mă strânge de mână. Stăm singure toată ora următoare, ispășindu-ne de bunăvoie binemeritata detenție.

14

*And I know you need me in the next room over
But I am stuck in here all paralyzed²⁰*

²⁰ „Știu că ești în camera de alături și ai nevoie de mine / Dar sunt blocat aici, paralizat complet.”

— THE AVETT BROTHERS, *TEN THOUSAND WORDS*

N-am acut sex niciodată. Odată eram cât pe ce s-o fac, dar m-am răzgândit în ultimul moment. Cea mai lungă relație a mea a fost cu un tip pe care l-am cunoscut prin Kerris, chiar înainte de a împlini șaptesprezece ani.

Kerris avea un frate la facultate și, acum doi ani, a venit acasă cu un prieten, în vacanța de primăvară. Îl chema Seth și avea optsprezece ani. Credeam că îl iubesc. Cred că, de fapt, iubeam ideea de a avea un iubit.

Era student la Universitatea din Texas, care era la o distanță de patru ore cu mașina. Vorbeam foarte mult la telefon și pe net. Eram împreună cam de șase luni, discutaserăm foarte mult și am considerat că eram pregătită să fac sex cu el. Trebuia să ajung acasă la douăsprezece noaptea în seara aia, așa că el a închiriat o cameră de hotel și i-am spus mamei că mergem la cinema.

Când am ajuns la hotel, îmi tremurau mâinile. Știam că mă răzgândisem, dar îmi era prea frică să-i spun. Se străduise așa de mult pentru toate astea! Adusese până și așternuturi și pături de acasă, ca să facă atmosfera mai intimă. Ne sărutam pe pat de ceva timp și m-a dezbrăcat de bluză. Când mâinile i s-au îndreptat spre pantaloni, am început să plâng. S-a

oprit imediat. Nu a insistat, nu m-a făcut să mă simt vinovată pentru că mă răzgândisem. Doar m-a sărutat și mi-a spus că era în regulă. Am închiriat un film și am rămas împreună în pat.

Șapte ore mai târziu, la lumina zilei, ne-am trezit. Am intrat amândoi în panică. Nimeni nu știa unde eram; avuseserăm ambele telefoane închise toată noaptea. Știam că ai mei erau morți de îngrijorare. El a fost prea speriat ca să-i confrunte împreună cu mine, așa că m-a lăsat pe alee și a plecat. Îmi aduc aminte că priveam spre casă, dorindu-mi să mă aflu oriunde, numai acolo nu. Știam că aveau să mă forțeze să vorbesc cu ei, să le spun unde fusesem. Uram confruntarea.

Acum stau în fața Jeepului, uitându-mă la curtea plină cu pitici de grădină a casei noastre, care nu ne e cămin. Am din nou acel sentiment de agitație în stomac. Știu că mama o să vrea să vorbim despre toate problemele. Despre cancer. Despre Kel. Ea o să vrea să le înfrunte, iar eu să mă ascund.

Mă apropiu încet de ușa de la intrare și apăs pe clanță, dorindu-mi să existe cineva care s-o țină închisă pe dinăuntru. Ea, Kel și Caulder sunt așezați la bar.

Sculptează dovleci. Nu poate vorbi acum. Asta-i

bine.

— Bună, le spun tuturor, când pășesc înăuntru.

Mama nu mă bagă în seamă.

— Bună, Layken! Ia uite dovleacul meu, îmi arată Kel.

Ochii și gura sunt trei X-uri mari, iar pe o parte a feței dovleacului stă lipită o pungă cu bomboane.

— Are o mutră acră. Fiindcă a mâncat Skittles acre, explică el.

— Foarte creativ.

— Uite-l pe al meu, spune și Caulder, întorcând dovleacul.

Are doar o mulțime de găuri uriașe în loc de față.

— Hmm... ce reprezintă? îl întreb.

— E Dumnezeu.

Înclin capul într-o parte, confuză.

— Dumnezeu?

— Da, Dumnezeu, râde Caulder.

Se uită la Kel, amândoi rostind la unison:

— Pentru că e sfânt.²¹

Îmi dau ochii peste cap, râzând.

— Nu știu cum v-ați nimerit voi doi.

Arunc o privire la mama, care mă privește, încercând să-mi ghicească dispoziția.

— Bună, îi spun, de data asta numai ei.

²¹ Joc de cuvinte intraductibil. „Gaură” – *hole*; „găurit” – *holey*, care se pronunță la fel ca *holy* – „sfânt”.

— Bună, îmi răspunde zâmbind.

— Deci, încep, sperând să se prindă de dublul sens a ceea ce vreau să zic. Te superi dacă, în seara asta, doar sculptăm dovleci? E în regulă dacă nu facem *nimic* altceva? Doar sculptăm dovleci?

Zâmbește, concentrându-și din nou atenția pe dovleacul din fața ei.

— Sigur. Dar nu putem să sculptăm dovleci în fiecare seară, Lake. Într-una dintre aceste seri va trebui, în cele din urmă, să ne oprim din sculptat dovleci.

Ridic un dovleac de pe podea, îl urc pe bar și mă așez, când bate cineva la ușă.

— Răspund eu, strigă Calder, sărind de pe scaun.

Mă uit cu mama spre ușa deschisă. E Will.

— Bună, amice. Ai ajuns să deschizi și ușile aici? îl întreabă Will. Calder îl apucă de mână, trăgându-l înăuntru.

— Sculptăm dovleci pentru Halloween. Hai, Julia a cumpărat unul și pentru tine.

Îl trage pe Will prin sufragerie, până în bucătărie.

— Nu, mulțumesc. Am să-l sculptez pe-al meu altă dată. Am venit să te iau acasă, ca ei să petreacă puțin timp în familie.

Mama împinge scaunul liber pe locul de lângă ea.

— Ia loc, Will. În seara asta doar sculptăm dovleci. Nu facem *nimic* altceva. Doar sculptăm dovleci.

Calder aduce un dovleac, așezându-l în dreptul

scaunului lui Will.

— Bine, atunci, cedează Will. Se pare că sculptăm dovleci. Caulder îi dă un cuțit și stăm cu toții la bar... nefăcând nimic altceva decât să sculptăm dovleci.

Kel creează primul moment de tensiune, întrebându-mă de ce am venit atât de târziu de la școală. Mama mă cercetează cu privirea, așteptând și ea răspunsul, în timp ce Will își scobește dovleacul, fără să se uite la noi.

— Eu și Eddie am avut detenție, îi explic.

— Detenție? Pentru ce ai stat în detenție? Întreabă mama.

— Săptămâna trecută am chiulit, ca să tragem un pui de somn în curtea școlii.

Mama lasă dalta pe masă și mă privește dezamăgită.

— Lake, de ce-ai făcut una ca asta? De la ce oră ai chiulit? Nu-i răspund. Îmi încrețesc buzele și fac semn cu capul către Will. Mama se uită la Will, iar el își îndepărtează privirea de la dovleac. Ridică din umeri, râzând.

— A chiulit de la ora mea. Ce era să fac?

Mama îl bate prietenește pe umăr în timp ce se uită în cartea de telefon.

— Pentru asta, fac cinste cu cina.

Întreaga seară pare ireală. Toți mănâncă pizza, vorbesc, râd, inclusiv mama. Îmi pare bine c-o aud râzând. Observ o schimbare în comportamentul ei din seara asta. Cred că prin simplul fapt ca a putut să-mi spună despre boală s-a eliberat de o parte din stres. O văd în ochii ei, e mai relaxată.

Îi ascultăm pe Kel și Caulder vorbind despre ce costume vor să îmbrace de Halloween. Caulder oscilează între un Transformer și o Angry Bird. Kel încă nu s-a decis.

Șterg de pe podea rămășițele de dovleac și clătesc laveta în chiuvetă. Pun coatele pe dulap și îmi reazem bărbia în palme, privindu-i. Probabil că asta e ultima oară când mama mea mai sculptează dovleci. Peste o lună va fi ultima oară când sărbătorește Ziua Recunoștinței. După aceea, va fi ultimul ei Crăciun. Dar ea doar stă acolo zâmbind și făcând planuri de Halloween cu Will. Aș vrea să pot opri timpul exact în acest moment. Aș vrea să putem scobi dovleci o veșnicie.

Will și Caulder pleacă, iar mama se retrage în camera ei ca să se pregătească de serviciu. Termin de curățat bucătăria, adun toți săculeții cu resturi de dovleac și îi pun într-un sac menajer mai mare. Îl duc la coșul de gunoi de pe trotuarul din capătul aleii,

când îl văd și pe Will ieșind din casă cu un sac de gunoi. Merge până la capătul aleii lui fără să realizeze că sunt prin preajmă. Mă observă și îmi zâmbește ridicând capacul, apoi aruncă sacul înauntru.

— Hei, îmi spune, înaintând spre mine, cu mâinile în buzunarele jachetei.

— Hei, îi răspund.

— Hei, îmi spune iar.

Trece pe lângă mine, rezemându-se de portiera din spate a Jeepului.

— Hei, îi răspund, sprijinindu-mă de mașină, lângă el.

— Hei.

— Oprește-te, chicotesc eu.

Amândoi așteptăm unul de la celălalt să reia conversația, dar ne lovim de o tăcere apăsătoare. Urăsc tăcerile apăsătoare, așa că o întrerup eu.

— Îmi pare rău că i-am spus lui Eddie. Dar e atât de isteată! Și-a dat seama și credea că s-au întâmplat mult mai multe lucruri între noi decât era adevărat, de asta a trebuit să-i zic tot adevărul. N-am vrut să-și creeze o impresie proastă despre tine.

Lasă capul pe spate, privind spre cer.

— Am încredere în judecata ta, Lake. Am încredere și în Eddie. Vreau numai să înțeleagă de ce slujba asta e așa de importantă pentru mine. Sau poate că v-am povestit toate alea pentru ca *tu* să înțelegi de ce e atât de importantă.

Mintea mea e mult prea obosită ca să poată analiza comentariul lui.

— Oricum ar fi, îi răspund, știu că ți-a fost greu... să ne spui așa, toate lucrurile alea. Mulțumesc.

Urmărim o mașină trecând și oprindu-se pe aleea vecină. Din ea coboară o femeie, urmată de două fete. Toate au brațele pline cu dovleci.

— Știi, nu-mi cunosc niciun vecin, în afară de tine și de Caulder.

Arată cu privirea spre casa în care au intrat cele trei persoane.

— Acea este Erica. E măritată cu soțul ei, Gus, de douăzeci de ani, cred. Au două fete, ambele adolescente. Cea mai mare are câteodată grijă de Caulder. Cuplul care locuiește în dreapta casei mele stă aici de cel mai mult timp, Bob și Melinda. Fiul lor abia a plecat în armată. Au fost nemaipomeniți după ce au murit ai mei. Melinda ne-a gătit în fiecare zi, luni la rând. Încă ne mai aduce de mâncare cam o dată pe săptămână. Iar acolo, arată el spre o clădire din josul străzii. Acolo stă cel care v-a închiriat vouă casa. Îl cheamă Scott. Șase din casele de pe stradă sunt ale lui. E un om de treabă, dar chiriașii lui se schimbă foarte des. Astea sunt toate persoanele pe care le mai știu.

Privesc îndelung clădirile de pe stradă. Toate arată la fel și încerc să-mi imaginez cât de diferiți sunt membrii familiilor care locuiesc în ele. Mă întreb

dacă *vreunii* dintre ei ascund secrete, dacă se îndrăgostesc sau se despart. Oare sunt fericiți? Triști? Speriați? Săraci? Singuri? Prețuiesc ceea ce au? Oare Gus și Erica își apreciază sănătatea? Apreciază Scott venitul suplimentar pe care îl are din chirii? Pentru că totul, absolut totul, este trecător. Nimic nu-i veșnic. Singurul aspect pe care îl avem cu toții în comun este inevitabilul. Până la urmă, toți murim.

— Apoi a apărut o fată, continuă Will. S-a mutat pe strada noastră nu demult. Încă-mi mai aduc aminte momentul când am zărit-o în camioneta U-Haul. Era atât de încrezătoare în chestia aia! A reușit să intre cu spatele imediat, fără să ceară ajutor, cu toate că mașina era de o sută de ori mai voluminoasă decât ea. Am urmărit-o parcând și ridicându-și piciorul pe bord, ca și cum ar fi condus zilnic camionete așa de mari. Floare la ureche. Era timpul să plec la serviciu, dar Caulder deja fugise peste stradă. El și băiețelul care coborâse din U-Haul se luptau cu săbii imaginare. Am vrut doar să strig la el, să-l chem la mașina noastră, însă ceva în legătură cu fata aceea nu mi dădea pace. Trebuia neapărat s-o cunosc. Am traversat străduța, dar ea nici nu m-a observat. Își privea distant fratele jucându-se cu Caulder. Stăteam cu ochii la ea, lângă U-Haul. Am studiat-o atent în timp ce ea se uita plină de tristețe la băieți. Aș fi vrut să știu la ce se gândea, ce-i trecea prin cap. De ce era atât de tristă? Simțeam o dorință puternică s-o

îmbrățișez. Când, într-un sfârșit, a coborât din mașină și am avut ocazia să mă prezint, mi-a fost inimaginabil de greu să dau drumul mâinii ei. Voiam s-o țin de mână pentru totdeauna. Voiam s-o fac să înțeleagă că nu era singură. Oricare i-ar fi fost povara din suflet, aș fi vrut s-o duc eu *în locul* ei.

Îmi las capul pe umărul lui, iar el își trece un braț pe după ai mei.

— Aș vrea să pot, Lake. Aș vrea să pot face să dispară tot. Dar, din nefericire, nu merge așa. Nimic nu dispare pur și simplu. Asta încearcă să-ți explice mama ta. Ea are nevoie ca tu să accepți și trebuie să știe și Kel. Trebuie să-i oferi asta.

— Știu, Will. Dar nu pot. Încă nu. Încă nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Mă trage lângă el, îmbrățișându-mă.

— N-ai să fii pregătită niciodată, Lake. Nimeni nu este vreodată.

Îmi dă drumul și se îndepărtează. Are din nou dreptate, dar, de data asta, nu-mi mai pasă.

— Lake, pot să intru? întrebă mama din fața ușii dormitorului.

— E deschis, îi răspund.

Pășește înăuntru și închide ușa. E îmbrăcată cu uniforma de asistentă. Se așază lângă mine pe

marginea patului, în timp ce eu continui să notez în caiet.

— Ce scrii? mă întreabă ea.

— O poezie.

— Pentru școală?

— Nu, pentru mine.

— Nu știam că scrii poezii.

Încearcă să se uite pe furiș peste umărul meu.

— De fapt, nu scriu poezii. Dar, dacă recităm una compusă de noi la Club N9NE, scăpăm de examen. Mă gândeam să scriu una, dar nu sunt sigură. Mă neliniștește gândul că voi urca pe scenă de față cu toți oamenii ăia.

— Depășește-ți limitele, Lake. Căci pentru asta le ai.

Întorc poezia cu fața în jos și mă ridic de pe pat.

— Deci, care-i treaba?

Zâmbind, îmi atinge fața cu mâna, dându-mi părul după ureche.

— Nimic deosebit, răspunde ea. Am câteva minute libere înainte să plec la serviciu și mă gândeam să vorbim. Voiam să te anunț că e ultima mea noapte. După tura asta nu mai lucrez.

Îmi feresc privirea, mă aplec și apuc pixul. Îi pun capacul înapoi și închid caietul, punându-le pe amândouă în rucsac.

— Mamă, încă sculpez dovleci.

Oftează ușor, se ridică, ezită, apoi iese din cameră.

*Forever I will move like the world that turns
beneath me And when I lose my direction, I'll look up
to the sky
And when the black cloak drags upon the ground
I'll be ready to surrender; and remember
Well we're all in this together
If I live the life I'm given, I won't be scared to die.*²²

— THE AVETT BROTHERS, *ONCE AND
FUTURE CARPENTER*

Will intră în clasă, aducând cu el un mic proiector. Îl așază pe birou și începe să-l conecteze la laptopul lui.

— Domnule Cooper, ce facem astăzi? întrebă Gavin.

Will îi răspunde, continuând să pregătească proiectorul.

— Vreau să vă arăt de ce ar trebui să compuneți

²² „Mă voi roti mereu odată cu lumea din jurul meu / Iar dacă-mi pierd direcția, am să privesc la cer / Și când mantia neagră se-așterne pe pământ / Voi fi gata să renunț și să-mi amintesc / C-avem toți aceeași soartă / Dacă-mi trăiesc viața, n-o să-mi fie frică de moarte.”

versuri, întinde cablul de alimentare prin spatele catedrei, introducându-l în priza de perete.

— Știi de ce scrie lumea poezii, spune Javi. Pentru că sunt o adunătură de capete seci sentimentale care n-au altceva mai bun de făcut decât să se smiorcăie din cauza fostelor iubiri sau a câinilor morți.

— Greșești, Javi, intervin eu. Aia se numește muzică country.

Toată lumea râde, inclusiv Will. Se așază la birou, pornește computerul și se uită în trecut la Javi.

— Și ce? Dacă scriind o poezie despre câinele ei mort persoana respectivă se simte mai bine, atunci e excelent. Las-o să scrie. Dacă ție, Javi, ți-ar fi frânt inima o fată și-ai fi decis să te descarci prin pix și hârtie, asta-i treaba ta.

— Corect, recunoaște Javi. Lumea e liberă să scrie despre orice are chef. Dar chestia care mă deranjează pe mine este: dacă persoana care scrie nu mai vrea să retrăiască momentul ăla? Dacă un tip recită un slam despre o despărțire nașpa, dar apoi îi trece și merge mai departe? Se îndrăgostește de altă gagică, dar sigur va exista un filmuleț pe Youtube, cu el vorbind despre cum i s-a frânt inima, care circulă liber în tot internetul. E nașpa. Dacă o reciți sau doar o scrii, într-o zi vei fi nevoit s-o retrăiești.

Will lasă deoparte proiectorul și se ridică, întorcându-se cu fața la tablă. Ia creta, scrie ceva, apoi se îndepărtează.

The Avett Brothers

Will ne arată numele de pe tablă.

— A auzit cineva de ei?

Se uită la mine și clatină ușor din cap, dându-mi de înțeles că nu vrea să răspund.

— Sună cunoscut, spune cineva din spatele clasei.

— Ei bine, începe el, plimbându-se prin clasă. Sunt filosofi faimoși, care scriu și vorbesc cu deosebită înțelepciune, creând, astfel, cuvinte înțelepte.

Încerc să-mi înăbuș râsul. Dar în mare parte are dreptate.

— Li s-a pus și lor întrebarea asta. Cred că erau la un *recital*. Cineva i-a întrebat despre *versurile* lor, dacă le-a fost greu să le retrăiască de fiecare dată când le interpretau. Răspunsul lor a fost că, deși, în principiu, au *depășit* acele momente, adică au lăsat în urmă persoana sau evenimentul care i-a inspirat atunci, asta nu înseamnă că unii dintre ascultători nu se află în *aceeași* ipostază. Ei, și? *Și ce* dacă astăzi nu mai simți durerea pe care o simțeau acum un an? Ar putea fi exact ceea ce simte persoana din primul rând. Sentimentele actuale și omul la inima căruia vor ajunge cuvintele tale peste cinci ani sunt motivele pentru care scrii poezie.

Pornește proiectorul din tavan și recunosc imediat cuvintele afișate pe perete. Sunt *versurile* pe care le-a

recitat la slam în seara primei noastre întâlniri. Poezia lui despre moarte.

— Vedeți asta? Am scris-o acum doi ani, după moartea părinților mei. Eram furios. Eram rănit. Am scris *exact ceea* ce simțeam.

Acum, când o recitesc, nu mai am aceleași sentimente. Regret cumva că am scris-o? Nu. Pentru că e posibil să existe, chiar aici în clasă, cineva care se regăsește în ea. Poate pentru ei înseamnă ceva.

Repoziționează mouse-ul, iar proiectorul își micșorează distanța focală, concentrându-se pe unul dintre versurile poeziei.

Oamenilor nu le place să *discute* despre moarte,
pentru că
Îi *întristează*.

— N-ai de unde să știi, poate cineva de-aici se identifică în fraza asta. Vă întristează discuțiile despre moarte? Sigur că da. Moartea e nașpa. Nu-i un subiect plăcut de abordat. Dar, uneori, *trebuie* să vorbești despre ea.

Știu ce încearcă să facă. Se uită direct la mine, iar eu, cu brațele la piept, îi arunc o privire urâtă. Își întoarce ochii spre computer, subliniind un alt vers.

Măcar de-ar fi fost *pregătiți*, dacă ar fi *acceptat*
Inevitabilul, dacă și-ar fi făcut *planuri*,

— Ce ziceți de asta? Părinții mei n-au fost pregătiți să *moară*. Din această cauză am fost *furios* pe ei. Am rămas cu facturi, cu datorii și cu un *copil*. Dar dacă ar fi fost avertizați? Dacă li s-ar fi dat șansa de a discuta despre asta, să-și facă planuri? Dacă discuțiile despre moarte n-ar fi fost atât de ușor de evitat cât timp au fost în viață, poate că nu mi-ar fi fost la fel de greu să mă confrunt cu ea după ce au murit.

Se uită fix la mine, în timp ce evidențiază un alt rând.

Dacă ar fi înțeles că *nu* era
Numai viața *lor* în joc.

— Toată lumea crede că mai are de trăit cel puțin încă o zi. Dacă părinților mei le-ar fi trecut prin cap ce avea să li se întâmple, înainte să se întâmple propriu-zis, ar fi făcut tot ce-ar fi fost *posibil* ca să ne pregătească. *Totul*. Nu că nu s-au gândit la *noi*, ei nu s-au gândit la *moarte*.

Subliniază ultimul vers al poeziei.

Moartea. Singurul lucru inevitabil din *viață*.

Citesc propoziția, o studiez. O citesc iar, și iar, și iar. O citesc până la sfârșitul orei, după ce toți cei din jurul meu au plecat. Toți, cu excepția lui Will.

Stă la catedră, privindu-mă. Așteptând ca eu să înțeleg.

— Am înțeles, Will, îi șoptesc într-un târziu. Am înțeles. În primul vers, când ai spus că moartea e singurul lucru inevitabil din viață... ai subliniat cuvântul *moarte*. Dar, la sfârșit, când ai spus-o din nou, n-ai mai pus accentul pe cuvântul *moarte*, l-ai pus pe cuvântul *viață*. La sfârșit, ai pus *accentul* pe *viață*. Înțeleg, Will. Ai dreptate. Nu încearcă să ne pregătească pentru *moartea* ei. Încearcă să ne pregătească pentru *viața* ei. Pentru ce i-a mai rămas din ea.

Se apleacă în față și închide proiectorul, iar eu îmi strâng lucrurile și mă duc acasă.

Mă așez pe marginea patului mamei. Doarme pe mijlocul lui. Nu mai are o parte a ei, acum că doarme singură.

E încă îmbrăcată cu uniforma de asistentă. Când se va trezi și o va da jos de pe ea, va fi ultima oară când mai dezbracă o astfel de uniformă. Mă întreb dacă asta e motivul pentru care nu și-a dat-o încă jos: pentru că își dă și ea seama de asta.

Observ ritmul trupului ei în timp ce respiră. Cu fiecare gură de aer pe care o ia, îi pot auzi chinul plămânilor. Chinul plămânilor ei slăbiți.

Mă întind și-o mângâi pe cap. Câteva fire din părul ei rămân în mâna mea. Mi-o retrag, le înfășor ușor în jurul degetelor în timp ce merg în camera mea și ridic de pe podea agrafa mov. O deschid, așez înăuntru șuvița de păr, apoi o închid la loc. Îmi pun agrafa sub pernă și mă întorc în dormitorul mamei. Mă întind lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu brațele. Ea îmi găsește mâna și ne împletim degetele, vorbindu-ne fără să scoatem vreun cuvânt.

16

— THE AVETT BROTHERS, *COMPLAINTE
D'UN MATELOT MOURANT*

Când mama adoarme iar, mă duc la cumpărături. Mâncarea preferată a lui Kel e basagna. Așa spunea el în loc de lasagna, iar noi încă îi zicem basagna. Cumpăr tot ce-mi trebuie, mă întorc acasă și mă apuc de gătit.

— Miroase a basagna, remarcă mama, ieșind din dormitor.

Acum poartă haine normale. Și-a dezbrăcat pentru ultima oară uniforma de asistentă.

— Îhî. M-am gândit ca în seara asta să-i pregătim lui Kel mâncarea preferată. O să aibă nevoie de ea.

Se apropie de chiuvetă, se clătește pe mâini, apoi mă ajută să aranjez paste.

— Carevasăzică, să înțeleg că în sfârșit ne-am oprit din sculptat dovleci? întrebă ea.

— Da, îi răspund. I-am sculptat pe toți.

Chicotește.

— Mamă? înainte să vină el, trebuie să stăm de vorbă. Despre ce se va întâmpla cu el.

— Și eu *vreau*, Lake. Și eu *vreau* să vorbim despre asta.

— De ce nu vrei să-l lași cu mine? Nu mă crezi în stare să-l cresc? Consideri că n-aș fi o mamă bună?

Întinde ultimul rând de tăiței, iar eu îi acopăr cu sos.

— Lake, nu cred deloc așa ceva. Vreau doar ca tu să-ți poți trăi viața. Mi-am petrecut ultimii optsprezece ani crescându-te, învățându-te tot ceea ce știi. Acum e perioada în care-ar trebui s-o dai în bară. Să faci greșeli. Nu să crești un copil.

— Dar, câteodată, viața nu curge în ordine cronologică, ripostez eu. Tu ești exemplul viu. Dacă ar fi fost așa, atunci tu ai fi murit la timpul potrivit. Undeva pe la șaptezeci și șapte de ani, cred.

Asta-i vârsta medie a morții.

Clatină din cap râzând.

— Pe bune, mamă. Îl vreau. *Vreau* să-l cresc eu. O să vrea să stea cu mine, știi asta. Trebuie să ne dai posibilitatea de a alege. N-am avut niciun cuvânt de spus în nimic din ceea ce s-a întâmplat. Alegerea asta trebuie să ne-o dai.

— Bine, răspunde ea.

— Bine? Bine, te mai gândești? Sau *bine*, bine?

— *Bine*, bine.

O îmbrățișez. O îmbrățișez mai strâns decât am îmbrăț is at-o vreodată.

— Lake? continuă ea. Mă murdărești peste tot cu sos de basagna. Mă retrag, realizând că încă țin spatula în mână și sosul se scurge pe spatele ei.

— El de ce nu poate să vină? întrebă Kel după ce parchez pe alee și-l trimit acasă pe Caulder.

— Ți-am explicat deja. Mama vrea să discute cu noi.

Intrăm în casă, iar mama pune basagna în cuptor.

— Mami, ghici ce? zice Kel, alergând în bucătărie.

— Ce, scumpule?

— Școala noastră face un concurs de costume de Halloween. Câștigătorul primește cincizeci de dolari!

— Cincizeci de dolari? Uau! Te-ai decis în ce vrei să te îmbraci?

— Încă nu.

Se apropie de bar, aruncându-și rucsacul pe jos.

— Ți-a zis sora ta că în seara asta stăm împreună și discutăm?

— Mda. Dar nu era nevoie. Mâncăm basagna.

Eu și mama ne uităm la el.

— De câte ori mâncăm basagna, se întâmplă ceva rău. Ați făcut basagna când a murit bunicul. Ați făcut basagna când mi-ați spus că a murit tata. Ați făcut basagna când mi-ați spus că ne mutăm în Michigan. Acum ați făcut basagna. Ori mai moare cineva, ori ne mutăm înapoi în Texas.

Mama mă privește cu ochi mari, întrebându-se dacă a ales bine momentul discuției. Modul în care pune el problema ne obligă să-i dăm vestea mai devreme decât plănuiserăm noi. Mama se duce lângă el și se așază. Îi urmez exemplul.

— Ești foarte perspicace, asta-i clar.

— Deci, care dintre ele e? întrebă, uitându-se în ochii ei.

Ea îl mângâie pe obraz.

— Am cancer pulmonar, Kel.

El sare imediat și o îmbrățișează strâns. Ea îi trece mâna prin păr, dar el nu plânge. Rămân amândoi tăcuți, în timp ce mama așteaptă ca el să vorbească.

— Ai să mori? întrebă Kel într-un târziu.

Stă cu capul în bluza mamei și are vocea înfundată.

— Da, dragule. Însă nu știu când. Dar, până atunci, o să petrecem mult timp împreună. Azi am renunțat la slujbă ca să am mai mult timp liber pentru voi.

Nu știam sigur cum va reacționa. La numai nouă ani, probabil că nu va înțelege pe deplin situația decât atunci când ea ne va părăsi de tot. Tata a murit brusc și pe neașteptate, ceea ce a declanșat o reacție mai

dramatică din partea lui.

— Dar după ce mori? Noi cu cine o să locuim?

— Sora ta e adult acum. Ai să locuiești cu ea.

— Dar eu vreau să stau aici, lângă Caulder, spune ridicându-și capul din bluza ei și uitându-se la mine. Ai să mă obligi să mă mut cu tine înapoi în Texas, Layken?

Până în acest moment chiar avusesem intenția să mă mut înapoi în Texas.

— Nu, Kel. Rămânem aici.

Kel suspină, analizând tot ceea ce i s-a spus.

— Ți-e frică, mami? o întrebă.

— Nu-mi mai este, îi răspunde ea. Am avut la dispoziție mult timp ca să accept situația. De fapt, mă simt norocoasă. Spre deosebire de tatăl vostru, eu am știut din timp. Acum pot să-mi petrec mai mult timp acasă, cu voi.

Kel îi dă drumul mamei, punându-și coatele pe bar.

— Layken, trebuie să-mi promiți ceva.

— Bine, îi răspund.

— Să nu mai faci niciodată basagna.

Râdem cu toții. *Râdem* cu toții. Asta a fost cel mai greu lucru pe care eu și mama a trebuit să-l facem vreodată, iar noi râdem. Kel e nemaipomenit.

O oră mai târziu avem un ospăț uriaș cu basagna,

grisine și salată. Sub nicio formă nu putem mânca singuri tot.

— Kel, du-te să vezi dacă Will și Caulder au mâncat deja, îi zice mama, cercetând mâncarea împreună cu mine.

Kel se repede afară. Mama mai pune două tacâmuri la masă, iar eu umplu paharele cu ceai.

— Trebuie să-l rugăm pe Will să ne ajute cu Kel, îi spun.

— Pe Will? De ce?

— Pentru că, de azi înainte, eu vreau să te duc la tratamente. E prea mult pentru Brenda. Pot să lipsesc câte o zi de la școală din când în când, sau putem merge când ies.

— Bine, îmi zâmbește.

Kel și Caulder dau buzna pe ușă, urmați, un moment mai târziu, de Will.

— Kel a zis că mâncăm basagna? Întreabă Will cu ezitare.

— Da, domnule, îi răspunde mama, punând basagna în farfurii.

— Ce *e* basagna? Lasagna bolognese?

Arată un pic speriat.

— E basagna. Și e ultima dată când mai mâncăm, așa că ai face bine s-o savurezi, îi explică ea.

Will se apropie de masă și așteaptă ca eu și mama să ne așezăm, înainte să-și ocupe locul.

Împărțim grisine și salată până când avem toți

farfuriile pline. Și, exact ca aseară, Kel e primul care tensionează atmosfera.

— Caulder, mama o să moară.

Will se uită la mine, iar eu îi întorc un zâmbet șters, dându-i de înțeleș că am vorbit.

— Când o să moară, eu o să locuiesc cu Layken. Așa cum tu locuiești cu Will. O să fim la fel. Toți părinții noștri o să fie morți, iar noi o să locuim cu frații noștri.

— Super. Asta-i tare, răspunde Caulder.

— Caulder! se răstește Will.

— E în regulă, Will, îl liniștește mama. E destul de tare, dacă stai să te gândești, din punctul de vedere al unui copil de nouă ani.

— Mami, zice Kel. Dar dormitorul tău? Pot să-l iau eu? E mai mare ca al meu.

— Nu, mă bag eu. Are baie înăuntru. E al meu.

Kel se bosumflă, dar eu rămân neclintită. Dormitorul cu baie va fi al meu.

— Kel, tu poți să-mi iei computerul, îl împacă mama.

— Drăguț!

Mă uit la Will, sperând că toată discuția asta n-o să i se pară prea sinistră, dar el râde. Este exact ce spera el să se întâmple. *Acceptarea.*

Pe parcursul cinei plănuim ce se va întâmpla în lunile următoare și facem aranjamente pentru Caulder și Kel în perioada în care mama merge la tratament.

Will a fost de acord ca fratele meu să meargă la el ori de câte ori are nevoie și a spus că-i va duce în continuare la școală. Eu îi aduc acasă în fiecare zi, în afară de cele în care merg cu mama la tratament. Ea l-a convins ca în schimbul ajutorului s-o lase să le servească cina. Toată seara a fost o reușită. Simt că, împreună, tocmai am pocnit moartea drept în față.

— Sunt extenuată, anunță mama. Am nevoie de un duș și de somn.

Intră în bucătărie, unde Will spală vasele la chiuvetă. Îl cuprinde cu mâinile, îmbrățișându-l din spate.

— Mulțumesc, Will. Pentru tot.

Întorcându-se, o îmbrățișează și el.

Când trece pe lângă mine în drum spre dormitor, mă înghiontește intenționat cu umărul. Nu scoate un cuvânt, dar știu ce vrea să-mi sugereze: îmi dă aprobarea. Din nou. Păcat că nu contează.

Șterg masa și mă îndrept spre chiuvetă ca să clătesc laveta.

— Joi e ziua lui Eddie. Nu știu ce-ar trebui să-i duc.

— Ei bine, eu știu ce *n-ar trebui* să-i duci, răspunde el.

— Crede-mă că știu și eu, chicotesc. Cred că iese în oraș cu Gavin joi seara. Poate am să organizez vineri ceva pentru ea.

— A, apropo de vineri. Aveți nevoie să stau cu Kel? Am uitat că weekendul ăsta plec cu Caulder la

Detroit.

— Nu, e în regulă. Chestiuni de familie?

— Da, un weekend pe lună îl petrecem cu bunicii. E ca un armistițiu la care am ajuns pentru că l-am răpit în toiul nopții.

— Corect.

Bag mâna în chiuvetă și scot dopul scurgerii.

— Așadar, n-ai să fii joi la slam? mă întreabă.

— Nu, dar o s-avem grijă de Caulder. Trimite-l la noi după școală. Pune și ultimul vas la scurs, apoi își șterge mâinile pe un prosop.

— Destul de ciudat, nu? Cum s-a potrivit totul? Faptul că v-ați mutat aici? Kel și Caulder găsindu-se unul pe altul, exact atunci când Kel avea cel mai mult nevoie de un prieten adevărat? Faptul că a reacționat așa de bine la veștile mamei tale? Totul s-a rezolvat perfect.

Se întoarce spre mine și zâmbește.

— Sunt mândru de tine, Lake. Te-ai descurcat excelent azi. Îmi depune pe frunte una din sărutările lui prelungi, apoi pleacă în sufragerie.

— Caulder trebuie să facă duș; cred că-i timpul să plecăm. Ne vedem mâine, îmi spune.

— Da. Pa, pa.

Oftez, reflectând la singurul lucru pe care el l-a omis. Lucrul de proporții uriașe care *nu* s-a rezolvat perfect: noi.

Încep să accept. Faptul că n-o să fim împreună. Că

nu *putem* fi împreună. Mai ales în ultimele două seri, când a venit aici. Parcă simt că am terminat perioada de transformare. Sigur, mai există unele momente, dar niciunul pe care să nu-l putem depăși. E abia octombrie, iar el îmi va fi profesor până în iunie. Mai sunt încă opt luni interminabile. Când mă gândesc la schimbările pe care le-a suferit viața mea în ultimele opt luni, nu pot să-mi imaginez cum voi ajunge peste încă opt. Mă întind, închid ochii și-mi fac o rezoluție. De acum încolo, Will nu va mai fi prioritatea mea. Mama e pe primul loc, pe al doilea Kel și pe al treilea *viața*.

În sfârșit! Nu mai are niciun efect asupra mea.

— Eddie, iubito, vrei să-mi aduci o ciocolată cu lapte? Am uitat să-mi iau.

Gavin afișează fața de cățeluș. Eddie își dă ochii peste cap și se ridică. Imediat cum a plecat de la masă, el se întoarce spre noi și începe să șușotească.

— Mâine seară. Getty's. Ora șase. Aduceți un balon roz. Și după aia mergem la slam.

— Gavin, ai înnebunit? Nu-i deloc amuzant; o să se înfurie, îi șoptesc.

— Ai încredere în mine.

Eddie se întoarce la masă cu paharul de ciocolată.

— Poftim. Îmi datorezi cincizeci de cenți.

— Îți datorez inima mea, răspunde Gavin, luând paharul.

Ea îi dă o palmă ușoară peste ceafă.

— O, fii bărbat! Ești așa de bleg, îi spune, sărutându-l pe obraz.

Intru șovăielnic în Getty's Pizza, cu un balon roz în mână. Gavin stă cu Nick într-un separeu din spatele sălii. Îmi face semn să merg la ei. Sunt o groază de baloane roz. Eddie o să fie furibundă.

Gavin îmi ia balonul și scrie ceva pe el cu marker gros.

— Poftim, îmi zice, înmânându-mi buchetul de baloane. Ia-le pe toate și du-te cu ele în spate, lângă toalete. Vin după tine când e gata; o să ajungă în curând.

Mă împinge în direcția băilor înainte să pot obiecta. Stau într-un colț pe hol, între toaleta băieților și magazia localului. Mă uit la baloane, observând abia acum că pe fiecare dintre ele e scris câte un nume.

Câteva clipe mai târziu, un domn mai în vârstă înaintează pe coridor, apropiindu-se de mine.

— Tu ești Layken? mă întrebă.

— Da, îi răspund.

— Eu sunt Joel, tatăl adoptiv al lui Eddie.

— O, bună seara.

— Gavin vrea să te duci în față; iau eu baloanele. A venit Eddie. Crede că m-am dus la baie, deci nu-i spune nimic despre baloane.

— Mm, bine.

Îi dau baloanele și mă întorc la masă.

— Layken! Ai venit! Băieți, e atât de drăguț, spune ea.

Dă să se așeze la masă, dar Gavin o ridică.

— Nu mâncăm acum, trebuie să mergem până afară.

— Afară? Dar e frig.

— Haide, o îndeamnă, trăgând-o spre ușă.

Îi urmăresc afară cu toții și stăm lângă Eddie. Îi arunc o privire lui Nick, dar el dă din umeri, lăsându-mă să înțeleg că nu știe ce se petrece. Gavin se așază în fața lui Eddie și scoate din buzunar o bucată de hârtie.

— Eddie, nu eu am scris biletul ăsta, dar am fost rugat să îl citesc.

Eddie ne zâmbește, încercând să adune indicii de pe fețele noastre. N-avem ce să-i dăm, pentru că nu știm nimic.

Era o zi de 4 iulie când ai venit la mine. Ziua Independenței. Aveai paisprezece ani. Ai dat buzna pe ușă și te-ai dus direct la frigider, spunându-mi că ai nevoie de un Sprite. N-aveam Sprite. Mi-ai răspuns că nu-i nimic și ai luat un Dr. Pepper. M-ai speriat. I-am spus asistentei sociale că n-aveam cum să te

păstrez. Nu mai avusesem grijă niciodată de un adolescent. Ea mi-a spus că-ți va găsi alt loc să stai a doua zi, că trebuia să te țin numai o noapte.

Eram foarte agitat. Nu știam ce să vorbesc cu o fată de paisprezece ani. Nu știam ce lucruri îi plac, ce emisiuni urmărește. Habar n-aveam. Dar ai făcut ca totul să pară atât de ușor! Tu erai cea îngrijorată că nu mă simt în largii meu.

Mai târziu, în noaptea aceea, când s-a întunecat, am auzit artificii. M-ai luat de mână, m-ai ridicat de pe canapea și m-ai târât afară. Am stat pe iarbă în curtea din față și am privit la cer. N-ai tăcut o clipă. Mi-ai povestit totul despre familia de la care veneai, familia de dinaintea ei și cea de mai dinaintea ei.

Tot timpul cât ai vorbit, eu am ascultat. Am ascultat acest copil atât de plin de viață! Atât de plin și fermecat de viața care încerca din răspuțeri s-o culce la pământ.

Eddie icnește când îl vede prin geamul restaurantului pe Joel cu zeci de baloane roz. El iese din local, apropiindu-se de Gavin. Gavin continuă să citească scrisoarea.

N-am fost în stare niciodată să-ți ofer foarte multe. În afară de parcat, nici nu te-am învățat cine știe câte. Dar tu m-ai învățat mai multe decât vei ști vreodată. Și, cu ocazia acestei aniversări deosebite,

aniversarea ta de optsprezece ani, nu mai aparții statului Michigan. Din acest moment, legal, tu nu mai ești a mea. Nu mai aparții niciuneia din următoarele persoane care și-au pus amprenta pe tine și pe trecutul tău.

Joel citește numele cu voce tare, în timp ce dă drumul baloanelor unul câte unul. Eddie izbucnește în plâns, iar noi privim baloanele dispărând încet în noapte. El continuă să le dea drumul, până când numele tuturor celor douăzeci și nouă de frați și treisprezece părinți au fost citite și eliberate.

Mai are un singur balon roz în mână. Pe fața lui, cu litere negre, mari, scrie TATA.

Gavin împătorește hârtia și face un pas înapoi, în vreme ce Joel înaintează spre Eddie.

— Sper ca de ziua ta să accepți acest cadou, îi spune Joel, oferindu-i balonul roz. Vreau să fiu tatăl tău, Eddie. Vreau să rămân toată viața familia ta.

Eddie îl îmbrățișează și plâng împreună. Noi intrăm înapoi în restaurant pentru a le oferi un moment de intimitate.

— O, Doamne, am nevoie de un șervețel, suspin, căutând ceva cu care să-mi șterg lacrimile.

Apuc niște șervețele de pe bufet, când mă uit la Nick și Gavin. Plâng amândoi. Mai iau câteva șervețele și pentru ei, după care ne îndreptăm spre separeu.

*If I get murdered în the city don't go revengin' in
my name One person dead from such is plenty
No need to go get locked away.*²³

— THE AVETT BROTHERS, *MURDER ÎN THE CITY*

Pot spune cu sinceritate că mă simt de parc-aș fi trecut prin toate cele cinci faze ale durerii în fiecare aspect din viața mea.

Am acceptat moartea tatei. Am acceptat-o cu mult înainte de a ne muta în Michigan. Am acceptat și soarta mamei. Sunt conștientă că e încă în viață și că fazele durerii vor reîncepe atunci când nu va mai fi. Dar știu că n-o să-mi fie la fel de greu.

Am acceptat faptul că locuiesc în Michigan. Cântecul pe care l-am ascultat încontinuu la Will se numește *Povara minciunilor*. O parte din versuri spune:

²³ „Dacă mă omoară cineva pe stradă nu căuta să mă răzbuni / Un singur mort e de ajuns / Nu-i nevoie să ajungi după gratii.”

Povara minciunilor te va doborî, te va urmări oriunde ai fugi, pentru că tot ce se-ntâmplă aici se-ntâmplă și acolo.

Ori de câte ori o lua de la început, tot ce auzeam era partea cu minciunile, cum ele te doboară. Azi, în timp ce conduc spre Detroit, știu ce înseamnă cu adevărat acele cuvinte. Nu se referă numai la *minciuni*, ci și la *viață*. Nu poți să fugi într-un alt oraș, într-o altă regiune, într-un alt stat. Oricare ar fi problema de care fugi, ea merge cu tine. Rămâne cu tine până când îi găsești o soluție.

Oricare ar fi fost problema de care voiam să fug înapoi în Texas, în cele din urmă ea m-ar fi găsit din nou. Așadar, uite-mă în Ypsilanti, Michigan, unde am să și rămân. Sunt împăcată cu ideea asta.

Am acceptat situația cu Will. Nu-i port deloc pică pentru alegerea pe care a făcut-o. Sigur că am avut fantezii cu el venind, ridicându-mă în brațe și spunându-mi că nu-i trebuie *carieră* dacă are *dragoste*. Dar realitatea e că, dacă ar fi pus ceea ce simte pentru mine mai presus de toate, mi-ar fi fost greu să accept faptul că poate renunța atât de ușor la cele mai importante lucruri din viața lui. Asta i-ar fi diminuat tăria de caracter. Așa că nu-i port pică, îl respect. Și, poate într-o zi, când am să fiu pregătită, am să-i mulțumesc.

Pe la opt și un pic opresc în fața clubului. Gavin are o surpriză pentru Eddie și au deviat puțin de la traseu, anunțându-mă că vor întârzia. Sunt nevoită să las mașina în spatele clădirii, pentru că parcare e neobișnuit de aglomerată. Cobor, inspir adânc și mă pregătesc moral. Nu sunt sigură când am luat hotărârea de a recita în seara asta, dar încep să am îndoieli.

În drum spre ușa din față am în cap cuvintele mamei. *Depășește-ți limitele, Lake. Căci pentru asta le ai.*

Pot s-o fac. Sunt doar cuvinte. Le repeți și-ai terminat. E foarte simplu.

Intru pe ușă cu câteva minute întârziere. Nu se-aude nici musca, ceea ce-mi dă de înțeles că sac-ul e pe cale să-și înceapă numărul.

Mă furișez înăuntru și merg în liniște spre spatele sălii. Nu vreau să atrag atenția, așa că mă așez într-un separeu gol. Scot telefonul, îl setez pe silențios și-i trimit un mesaj lui Eddie, explicându-i unde stau.

Atunci se întâmplă; îl aud.

Will e pe scenă, la microfon, recitând o poezie pe post de sacrificiu.

Am *iubit* marea.

Tot ce ține de ea.

Recifele ei de coral, *spuma* ei albă, *valurile* ei
Clocotitoare și *stâncile*
Pe care clipocesc, legendele ei cu *piraiți*
Și cozi de *sirene*,
Comori *pierdute* și comori *păstrate*...
Și **TOȚI**
Peștii din
Apa ei.
Da, am *iubit* marea,
Tot ce ține de ea.
Cum îmi *cânta* ca *s-adorm* când *stăteam*
Întins în *pat*
Apoi mă *trezea* cu o *forță*
Ce m-a-nspâimântat neîntârziat.
Miturile ei, *minciunile* ei, ochii ei *amăgitori*,
Aș seca-o
Dacă mi-ar păsa-ndeajuns.
Am *iubit* marea.
Tot ce tine de ea.
Recifele ei de coral, *spuma* ei albă, *valurile* ei
Clocotitoare și *stâncile*
Pe care clipocesc, legendele ei *cu piraiți* și
Cozi de *sirene*,
Comori *pierdute* și *comori păstrate*...
Și **TOȚI**
Peștii din *apa* ei.
Dac-ai încerca vreodată să *navighezi*
Cu-o *barcă*

Pe *apele* ei tulburi, ai *realiza* că
Spuma ți-e *dușman*. Dac-ai încerca
Să *înoți* către *mal* cu un *cârcel* la *picior*
Și

Când abia ai mâncat un *sandvici uriaș*
Care te-nctinește, iar *valurile ei clocotitoare*
Îți taie *respirația*, umplându-ți plămâni
Cu

Apă și *dai* din mâini, încercând să faci
Atent

Pe *cineva*, dar prietenii tăi
Îți
Fac

Și ei cu mâna?

Iar dacă ai copilărit cu *mintea* plină
De *iluzii*

Despre *viață* și că-ntr-o zi vei fi pirat
Pe vasul tău și vei avea echipajul tău
Și *toate*

Sirenele

Te vor *iubi doar*

Pe tine?

Ei bine, ai realiza...

Cum am realizat și eu...

Că toate lucrurile ei *bune?*

Toate *frumusețile?*

Nu-i nimic *real*.

E fake.

Deci *păstrează* tu *marea*
Eu rămân cu *Lake*.

Aer. Sau apă. Nu știu de care am nevoie. Mă ridic de la masă cu gândul să ies din sală, dar mă duc țintă la baie. Am nevoie de liniște.

La toaletă cabinele sunt goale. O fată se spală pe mâini la singura chiuvetă disponibilă, așa că las apa să aștepte. Intru în cabina cea mai mare. O încui, apoi mă reazem cu spatele de ușă.

Chiar s-a întâmplat asta? Oare el știe că-s aici? Nu, nu știe. I-am spus că n-o să vin. N-a intenționat ca eu s-o aud. Dar chiar și-așa, a *scris-o*. A spus cu gura lui că scrie doar ceea ce simte. O, Doamne, mă *iubește*. Will Cooper e *îndrăgostit* de mine.

Am știut tot timpul ce simte pentru mine. Îmi dau seama după felul în care mă privește. Dar să-i aud cuvintele și emoția din spatele lor, felul în care mi-a rostit numele... Cum să dau acum ochii cu el? N-o să dau. Încă nu știe că sunt aici. Trebuie doar să plec. Trebuie să plec înainte să mă vadă.

Deschid ușa de la baie, scrutez împrejurimile, dar nu-l zăresc. Din fericire, pe scenă e un alt concurent și toată lumea e atentă la el. Mă strecor până la intrare, apoi direct afară.

— Layken! Uite ce mi-a dat Gavin!

Eddie vine spre intrare, ridicându-și părul și arătându-mi urechile.

— Eddie, trebuie să plec.

Zâmbetul îi dispare.

— Te sun mai târziu.

Trec pe lângă ea, fără să-i admir cerceii.

— Nu m-ai văzut! îi strig, îndepărtându-mă.

Ocolesc clădirea și mă lovesc de Javi, care apare de după colț. *La naiba!* Toată clasa e aici? Cineva o să spună că m-a văzut. Nu vreau ca Will să afle că l-am auzit.

— Hei, unde te grăbești așa? mă întrebă, în timp ce trec printre el și perete.

— Trebuie să plec. Ne vedem mâine.

Mă îndepărtez rapid. N-am timp de pălăvrăgit. Vreau doar să ajung la Jeep și să ies din parcare cât de repede pot.

— Stai, te conduc până la mașină, îmi spune, prinzându-mă din urmă.

— N-am nimic, Javi, mergi înăuntru că au început deja.

— Layken, suntem în Detroit. Ai parcat în spatele clubului. Te însoțesc până la mașină.

— Bine, dar mergi mai repede.

— De ce atâta grabă? mă întrebă, în drum spre spatele clădirii.

— Sunt obosită. Am nevoie de odihnă, încetinesc pasul, convinsă că Will nu m-a văzut.

— E o cafenea în josul străzii. Vrei să bem o cafea?

— Nu, mulțumesc. N-am nevoie de cafeină, ci de

patul meu. Când ajungem la Jeep, dau să scot cheile din... fir-ar! Geanta.

Mi-am lăsat geanta în separeu.

— Fir-ar! exclam.

Lovesc cu piciorul pietrișul din fața mea. Desprind cu pantoful o bucată de piatră care se lovește de portiera mașinii.

— Ce-ai pățit? mă întrebă el.

— Poșeta mea. Mi-am lăsat înăuntru cheile și poșeta, îmi strâng brațele la piept, rezemându-mă de Jeep.

— Nu-i mare lucru, mergem înapoi și le luăm.

— Nu, nu vreau. Poț i să mi le aduci tu?

Îi zâmbesc, sperând să-l conving.

— Layken, nu e bine să rămâi aici, de una singură.

— Bine. Îi trimit un mesaj lui Eddie să mi-o aducă.

Ai telefonul la tine?

Se caută în buzunare.

— Nu, e în camionetă. Vino să ți-l dau.

Javi mă ia de mână, conducându-mă la mașina lui. Descuie portiera și se întinde după telefon.

— E mort, îmi spune, punându-l în încărcător. Lasă-l la încărcat câteva minute, apoi poți s-o suni.

— Mersi, îi spun, sprijinindu-mă de camionetă.

Stă lângă mine în timp ce așteptăm să i se încarce telefonul.

— A început iar să ningă, remarcă Javi, ștergându-mi ceva de pe braț.

Privesc în sus și observ fulgii care cad, în contrast cu cerul negru. Cred că suntem pe cale să aflăm cum arată cu adevărat o iarnă în Michigan.

Mă întorc spre Javi. Mă pregătesc să-l întreb ceva despre cauciucuri de iarnă, sau pluguri de zăpadă, dar îmi pierd ideea când îmi apucă fața în mâini și încercă să-mi deschidă gura cu limba, întorc capul, împingându-l în piept. Simțind că-i rezist, își îndepărtează fața de mine, dar își menține corpul presat peste al meu, împingându-mă în metalul rece al mașinii.

— Ce-i? mă întreabă. Credeam că vrei să te sărut.

— Nu, Javi!

Încă mă împing cu mâinile în el, dar nu se clintește.

— Haide, îmi spune, zâmbind mulțumit. Nu ți-ai lăsat *cheile* înăuntru. Ți *dorești* asta.

Gura lui e din nou pe a mea, făcându-mi pulsul să crească. Nu-i aceeași senzație ca atunci când îmi bate inima mai tare din cauza lui Will. Acum e mai mult ca o reacție de fugă sau luptă. Încerc să țip la el, dar mă ține atât de strâns, încât nu pot să respir. Încerc să mă mișc, dar mă țintuiește de mașină cu corpul lui, făcându-mi imposibilă încercarea de a scăpa.

Închid ochii. *Gândește*, Layken, *gândește*.

Tocmai când sunt pe punctul de a-l mușca de buză, Javi se dezlipește de mine. Dar continuă să se îndepărteze. Cineva îl trage de pe mine. Cade la pământ, Will e călare pe el, îl ridică de haină și-i

aplică un pumn direct în falcă. Javi cade din nou, dar se răsuțește și împinge în pământ, dezechilibrându-l pe Will.

— Încetați! urlu eu.

Javi ripostează, lovindu-l cu pumnul pe Will și trântindu-l jos. Mă tem ca nu cumva să-l lovească a doua oară, așa că mă bag între ei exact când Javi ridică din nou mâna și pumnul merit lui Will mă nimereste pe mine în spate. Mă prăbușesc în față, aterizând deasupra lui Will. Încerc să-mi trag sufletul, dar nu reușesc. Nu pot să trag aer în piept.

— Lake, se agită Will, întorcându-mă pe spate, lângă el. Dar grija de pe chip îi dispare instantaneu, fiind înlocuită cu furie. Se agață de portiera mașinii din spatele nostru, ridicându-se de jos.

— N-am vrut să dau în tine, Layken, spune Javi, venind spre mine.

Sunt tot culcată și nu pot să urmăresc ce se întâmplă, dar aud o bufnitură și observ că picioarele lui Javi nu mai sunt pe pământ. Mă ridic să văd, exact când Will se apleacă peste el și-i mai dă un pumn.

— Will, dă-te de pe el! țipă Gavin, trăgându-l înapoi și căzând amândoi pe asfalt.

Eddie aleargă la mine și mă ajută să stau în șezut.

— Layken, ce s-a-ntâmplat?

Mă înconjoară cu brațele în timp ce eu mă țin de piept. Știu că am fost lovită în spate, dar e de parcă aş avea nisip în plămâni. Gâfâi într-una, nefiind în stare

să-i răspund.

Smulgându-se din strânsoarea lui Gavin, Will se ridică în picioare. Vine lângă mine și mă ia de mână, dând-o pe Eddie la o parte. Mă ridică de jos și îmi pune un braț după umerii lui, apoi mă prinde de mijloc, ajutându-mă să merg.

— Te duc acasă, e tot ce spune.

— Stai, strigă Eddie, venind în fața noastră. Ți-am găsit poșeta.

Întind mâna, o iau și încerc să-i zâmbesc. Duce mâna la ureche în chip de telefon, șoptindu-mi:

— Sună-mă.

Will mă așază în mașina lui și mă cufund în scaun. Plămâni mi s-au relaxat, dar fiecare gură de aer o simt ca și cum aș avea un cuțit înfipt în spate. Pe drum spre casă închid ochii, concentrându-mă să inspir și să expir pe nas.

Niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt. Eu, pentru că nu pot. Will, pentru că... nu știu de ce. Mergem în tăcere, până aproape de intrarea în Ypsilanti.

Will trage mașina pe marginea drumului și o pune pe avarii. Izbește cu mâinile în volan, apoi coboară, trântind portiera. Cu profilul iluminat de faruri, se îndepărtează, lovind sporadic pietrișul de pe jos, și înjură de toți sfinții. În cele din urmă, se oprește și rămâne cu mâinile în șold. Cu capul pe spate, privește spre cer, lăsând să-i cadă pe față fulgii de zăpadă. Rămâne o vreme nemișcat, apoi, în cele din urmă, se

întoarce în mașină și închide calm portiera. Pornind motorul, ne continuăm drumul în tăcere.

Respirația mi-a revenit la normal, pot să merg, iar junghiul din spate a rămas mai mult ca o umflătură. Cu toate astea, tot mă conduce la el acasă.

— Întinde-te pe canapea, aduc niște gheață, îmi spune.

Îl ascult. Mă așez pe burtă și închid ochii, întrebându-mă ce Dumnezeu s-a întâmplat în seara asta.

Când îngenunchează în dreptul meu, îi simt mâna sprijinindu-se pe canapea.

— Will!

Tresar, deschizând ochii și văzându-i fața.

— Ochiul tău!

Dintr-o tăietură de deasupra ochiului i se scurge pe gât o dâră de sânge.

— E-n regulă. N-am nimic, mă liniștește el, aplecându-se deasupra mea. Te superi?

Apucă în mâini poalele cămășii mele.

Dau din cap că nu.

Îmi ridică bluza de pe spate și simt ceva rece apăsându-mi pe piele. Potrivește pachetul de gheață pe lovitură, apoi se ridică, deschide usa de la intrare și o închide în urma lui.

A plecat. A plecat pur și simplu, fără un cuvânt. Rămân întinsă câteva minute, așteptându-mă să se întoarcă imediat, dar n-o face. Mă rostogolesc pe-o

parte, lăsând pachetul de gheață să cadă pe canapea. Las bluza în jos, pregătindu-mă să mă ridic, când ușa se deschide cu forță și mama dă buzna în cameră.

— Lake, scumpo, ai pățit ceva?

Mă strânge în brațe. Will intră în urma ei.

— Mamă, îi răspund printre lacrimi, întorcându-i îmbrățișarea.

— Sunt bine, mamă, serios.

În cele zece minute de când am ajuns acasă, m-a învelit în pat și m-a întrebat de o sută de ori cum îmi simt spatele. Îmi mângâie părul zâmbind. Asta o să-mi lipsească cel mai mult. Felul în care mă alintă și mă privește atât de dragăstos.

— Will spune că ai fost lovită în spate. Cine te-a lovit?

Tresar, ridicându-mă pe pernă.

— Javi. E un coleg de clasă. A încercat să-l lovească pe Will, dar eu m-am băgat între ei.

— De ce-a încercat să-l lovească pe Will?

— Pentru că Will l-a lovit *primul*. Javi m-a condus până la Jeep când am plecat din club. A crezut că vreau să mă sărute. Am încercat să-l îndepărtez de mine... n-am putut să-l fac să se oprească. Apoi l-am văzut pe Will călare pe el, pocnindu-l.

— Lake, e îngrozitor! îmi pare rău, îmi spune,

sărutându-mă pe frunte.

— E-n regulă, mamă. Sunt bine. Nu-mi trebuie decât odihnă.

Mă mângâie din nou pe cap, după care se ridică și stinge lumina.

— Dar Will? El ce-o să facă? întrebă, înainte să închidă ușa.

— Nu știu, îi răspund, crezând inițial că se referă la ce măsuri are el de gând să ia în privința lui Javi.

Dar, după ce-a plecat, îmi dau seama că ea vorbea de *slujba* lui.

Rămân trează ore-n șir, analizând situația. Nu eram în curtea școlii. El mi-a luat apărarea. Poate că Javi n-o să spună nimic. Totuși, Will a fost cel care a dat *primul* pumn. Și pe al treilea. Și pe al patrulea. Probabil că l-ar fi dat și pe al cincilea, dacă Gavin nu ar fi intervenit la timp. Încerc să-mi amintesc fiecare detaliu al serii, în cazul în care mâine va trebui să-l apăr.

A doua zi când mă trezesc, Caulder stă cu Kel la noi în bucătărie, mâncând amândoi cereale cu lapte.

— Hei. Frate-meu nu poate să ne ducă azi la școală. A zis că are o treabă importantă de făcut.

— Ce treabă are?

Caulder ridică din umeri.

— Nu știu. Azi dimineață ți-a adus acasă Jeepul. Apoi a plecat din nou, îmi explică printre înghițituri de cereale.

Abia am stare la primele două ore. O petrec pe a doua cu Eddie, trimițându-ne bilețele una alteia. I-am povestit tot ce s-a întâmplat aseară. Totul, în afară de poezia lui Will.

Când mergem spre a treia oră, parcă plutesc. Aproape ca într-un vis, în care stau suspendată deasupra mea, privind-mă cum merg. Parcă nu eu dețin controlul acțiunilor mele, doar le observ în timp ce au loc. Eddie deschide ușa și intră prima. O urmez șovăitoare, îndreptându-mă spre banca mea. Will încă nu-i aici. Nici Javi. Oftând, mă așez pe scaun. Zumzetul conversațiilor dintre elevi e întrerupt brusc de vocea din difuzoare.

— Layken Cohen, ești rugată să te prezinți la secretariat.

Mă răsucesc în bancă, uitându-mă la Eddie. Îmi zâmbește cu jumătate de gură, făcându-mi un semn de încurajare. E la fel de îngrijorată ca și mine.

În birou mai sunt câteva persoane. Îl identific pe director, domnul Murphy, stând de vorbă cu doi bărbați pe care nu-i cunosc. Observând că am venit, îmi face semn să-l urmez pe ușa. În biroul lui, Will

stă pe scaun, cu brațele pe masă. Nu se uită la mine. Nu-i a bună.

— Domnișoară Cohen, te rog să iei loc, mă îndeamnă domnul Murphy.

El se așază în capul mesei, față în față cu Will. Eu aleg cel mai apropiat scaun.

— Acesta este domnul Cruz, tatăl lui Javier, continuă domnul Murphy, arătând spre unul dintre oamenii pe care nu-i cunoșteam.

Domnul Cruz ocupă locul din fața mea. Se ridică, strângându-mi mâna peste masă.

— Dânsul este domnul ofițer Venturelli, mi-l prezintă pe celălalt bărbat.

Și acesta îmi strânge mâna, aplecându-se peste masă.

— Sunt sigur că știi de ce te afli aici. Ni s-a adus la cunoștință un incident petrecut în afara programului școlar, în care este implicat și domnul Cooper, îmi explică, făcând o pauză pentru a-mi lăsa loc să obiectez. N-o fac.

— Ne-ar fi de ajutor dacă ne-ai povesti și varianta ta.

Mă uit pe furiș la Will, iar el aprobă aproape insesizabil din cap, dându-mi de înțeles că vrea să spun adevărul. Și-l spun. Timp de zece minute, povestesc în detaliu toată întâmplarea de aseară. Totul, în afară de poezia lui Will.

Când termin ce am de zis, iar ei au terminat toate

întrebările pe care le aveau de pus, mi se permite să mă întorc la oră. Mă ridic să plec, dar ma strigă domnul Cruz.

— Domnișoară Cohen?

Mă întorc spre el.

— Vreau să vă spun că-mi pare rău. Îmi cer scuze pentru comportamentul fiului meu.

— Mulțumesc, îi răspund.

Ies din birou și mă întorc în clasă. În locul lui Will avem un profesor suplinitor. E o doamnă mai în vârstă, pe care am mai văzut-o pe holuri, deci, probabil, predă și ea aici. Merg în liniște la locul meu. Nu pot să mă concentrez la nimic altceva în afară de Will și de faptul că e posibil să-și piardă serviciul din cauza mea.

Când se sună de ieșire, elevii se retrag, iar eu mă întorc spre Eddie.

— Ce s-a-ntâmpnat? mă întreabă.

Îi povestesc ce-am făcut și că totuși nu știu nimic. Mai zăbovesc un timp în fața clasei, așteptând ca Will să se întoarcă, dar el nu mai vine. În timpul celei de-a patra ore, realizez că nu sunt în stare să fiu atentă la nimic și hotărâsc să plec pentru restul zilei.

Cotind pe strada noastră, văd mașina lui Will pe alee. Opresc Jeepul lângă trotuar, fără să-l mai urc până-n fața casei. Îl parchez acolo și traversez strada în fugă. Când mă pregătesc să bat, ușa se deschide și Will stă în cadrul ei cu jacheta pe el și geanta pe

umăr.

— Ce cauți aici? mă întreabă, cu o notă de uimire pe chip.

— Ți-am văzut mașina. Ce s-a întâmplat?

Nu mă invită înăuntru. În schimb, iese din casă și încuie ușa.

— Mi-am dat demisia. Mi-au reziliat contractul de muncă.

Continuă să meargă spre mașină.

— Dar mai ai doar opt săptămâni de predat. Will, n-a fost vina ta. Nu-ți pot face una ca asta!

El clatină din cap.

— Nu, nu-i cum crezi tu. Nu m-au dat afară. Dar am căzut cu toții de comun acord că e mai bine să-mi termin perioada de predare la o altă școală, departe de Javier. În jumătate de oră am o întâlnire cu îndrumătorul facultății; acum mă duc într-acolo.

Deschide portiera, lăsându-și geanta și jacheta pe bancheta din spate.

— Și slujba ta? îl întreb cu mâna pe ușă, nevrând să-l las s-o închidă; am atâtea întrebări! Vrei să zici că acum nu mai ai venit? Ce-ai să faci?

Îmi zâmbește și coboară iar din mașină, așezându-și palmele pe umerii mei.

— Layken, liniștește-te. O să mă descurc. Dar, acum, trebuie să plec.

Urcă înapoi, închide portiera și deschide geamul.

— Dacă nu mă întorc la timp, poate Caulder să stea

la voi după școală?

— Sigur, îi răspund.

— Mâine plecăm devreme să mergem la bunici. Poți să ai grijă să nu mănânce nimic dulce? Trebuie să se culce devreme, continuă, ieșind de pe alee.

— Sigur.

— Și, Layken? Liniștește-te.

— Sigur, îi spun din nou.

Și a plecat. Pur și simplu.

18

*Close the laundry door
Tiptoe across the floor
Keep your clothes on
I got all that I can take
Teach me how to use
The love that people say you made²⁴*

— THE AVETT BROTHERS, *LAUNDRY ROOM*

Petrec restul după-amiezii ajutând-o pe mama la curățenie. Activitatea îmi menține mintea ocupată. Nici nu mă întrebă de ce nu sunt la școală. Cred că

²⁴ Închide ușa spălătoriei / Mergi pe vârfuri pe podea / Nu te dezbrăca / Mai mult nu pot suporta / învață-mă să folosesc / Dragostea pe care toți spun c-ai înfăptuit-o.

de-acum lasă în seama mea deciziile de zi cu zi. Vine vremea să-i luăm pe băieți, iar Will încă nu s-a întors. Îi aduc pe amândoi acasă și începem o nouă discuție despre costumele de Halloween.

— Acum știi în ce vreau să mă costumez, îi spune Kel mamei, care stă în sufragerie, împăturind rufe.

Lăsând un prosop pe spătarul canapelei, se uită la Kel.

— Ce vrei să fii, scumpule?

— Cancerul tău pulmonar, îi răspunde el zâmbind.

E atât de obișnuită cu minunățiile care-i ies pe gură lui Kel, încât nici nu clipește.

— O, da? Se găsește de cumpărat la Walmart?

— Nu cred, dar poate mi-l faci tu. Vreau să fiu un plămân, o roagă el, luându-și din frigider o doză de suc.

— Hei, intervine și Caulder. Pot să fiu eu celălalt plămân?

Mama râde, caută ceva de scris și se așază la bar.

— Ei bine, hai să ne gândim cum putem să croim o pereche de plămâni canceroși.

Kel și Caulder se învârt în jurul ei, dându-i idei.

— Mamă, îi spun pe un ton rece. Nu.

Ridică privirea din desen, zâmbindu-mi.

— Lake, dacă băiețelul meu vrea să se costumeze de Halloween într-un plămân canceros, atunci am să mă asigur că este cel mai bun plămân canceros și plin de tumori din lume.

Îmi dau ochii peste cap, mă alătur lor la bar și alcătuiesc o listă cu toate materialele de care vom avea nevoie.

După ce ne întoarcem de la magazin cu tot ce ne trebuie pentru costumele de plămâni canceroși, Will parchează pe aleea lui.

— Will!

Caulder traversează în fugă și-l apucă de mână, trăgându-l spre casa noastră.

— Stai să vezi asta!

Will ne ajută să strângem cumpărăturile din portbagaj, apoi intrăm împreună în casă.

— Ghici în ce ne vom costuma de Halloween!

Zâmbind cu gura până la urechi, Caulder stă în mijlocul bucătăriei și arată cu degetul spre materialele de pe podea.

— Aăă...

— Cancerul Juliei! exclamă el entuziasmat.

Will ridică din sprâncene aruncându-i o privire mamei, care tocmai s-a întors din dormitor cu o mașină de cusut.

— O viață avem, nu-i așa? îi spune ea, așezând mașina de cusut pe bar.

— Ne lasă pe noi să facem tumorile pentru plămâni, îl informează Kel. Vrei să faci și tu una? Te

las s-o faci pe cea mai mare.

— Ăăă...

— Kel, intervin eu. Will și Caulder nu ne pot ajuta, vor fi plecați din oraș tot weekendul.

Aduc la bar două dintre plase și încep să despachetez.

— De fapt, răspunde Will, aducând celelalte sacoșe. Asta era înainte să aflu că facem cancer pulmonar. Cred că va trebui să reprogramăm călătoria.

Caulder sare de gâtul lui Will, îmbrățișându-l.

— Mulțumesc, Will. Oricum o să trebuiască să-mi ia măsurile când îl fac. Am crescut mult în ultimul timp.

Și, încă o dată, pentru a treia oară săptămâna asta, suntem o familie mare și fericită.

Modelul e aproape gata și trebuie să le luăm măsurile pentru tipar.

— Unde ți-e centimetrul, o întreb pe mama.

— Nu știu, îmi răspunde. De fapt, nici nu cred că am așa ceva.

— Are Will; putem să-l folosim pe-al lui. Will, poți să-l aduci?

— Am centimetru? mă întreabă.

— Da, e în trusa de cusut, îi spun.

— Am o trusă de cusut?

— E în spălătorie.

Nu-mi vine să cred că nu știe toate astea. Îi fac curățenie în casă o singură dată și știu unde se află fiecare lucrușor mai bine ca el?

— E lângă mașina de cusut, pe raft, lângă tiparele mamei tale. Le-am așezat în ordine cronologică după numărul tip... Nu contează, îi spun, ridicându-mă. O să-ți arăt.

— I-ai așezat tiparele în ordine cronologică? Întreabă mama perplexă.

Mă uit la ea, oprindu-mă din mers.

— Aveam o zi proastă.

Merg cu Will peste stradă și profit de ocazie ca să-l întreb ce s-a întâmplat cu stagiatura lui. N-am vrut să-l întreb de față cu Caulder, neștiind dacă i-a spus ceva despre asta sau nu.

— Am primit o muștrare ușoară, îmi explică în timp ce intrăm în casă. Mi-au spus că din moment ce apăram un alt elev, nu au cum să mă acuze de nimic.

— Asta-i bine. Dar cu stagiatura cum a rămas? Îl întreb trecând prin bucătărie și intrând în spălătorie, de unde iau trusa de cusut.

— Păi, e un pic mai complicat. Singurele posturi disponibile aici, în Ypsilanti, erau la școlile primare. Specializarea mea este pentru anii liceali, așa că m-au repartizat la un liceu din Detroit.

Mă opresc din treabă și mă uit la el.

— Asta ce presupune? Vă mutați acolo?

Observându-mi îngrijorarea din privire, izbucnește în râs.

— Nu, Lake, nu ne mutăm. E vorba doar de opt săptămâni. Dar am să fiu mereu pe drumuri. Aveam de gând să discut mai târziu despre asta cu tine și cu mama ta. N-am să pot să duc sau să aduc băieții de la școală. Am să fiu plecat mult timp. Știu că nu e un moment potrivit să vă cer ajutorul...

— Oprește-te. Știi c-o să te ajutăm.

Scot centimetrul din trusă și pun restul conținutului înapoi în cutie, apoi o duc la loc în spălătorie, lângă mașina de cusut. Will vine după mine. Ating cu mâna tiparele ordonate cronologic, amintindu-mi de toată curățenia și așezarea în ordine alfabetică pe care le-am făcut weekendul trecut. Oare e posibil să fi suferit de nebunie temporară? Dau din cap, mă întind să sting lumina și dau peste Will. Stă rezemat de cadrul ușii, cu capul lipit de perete, privind-mă. E întuneric, dar pe fața lui radiază lumina din bucătărie.

Sunt cuprinsă de o senzație caldă, dar încerc să nu mi fac speranțe. Are din nou privirea aceea pe chip.

— Aseară, îmi șoptește. Când l-am văzut pe Javi sărutându-te...

Vocea i se stinge și păstrează un moment de tăcere.

— Am crezut că l-ai sărutat și tu.

Deși mi-e greu când îl am atât de aproape, fac tot posibilul să mă concentrez pe ceea ce spune și să-i

analizez mărturisirea. Dacă a crezut că eu i-am permis, atunci de ce l-a tras pe Javi de pe mine? De ce l-a lovit? apoi realizez. Will nu mi-a luat *apărarea* azi-noapte. Era *gelos*.

— Oh, e tot ceea ce pot să spun.

— N-am știut toată povestea până azi-dimineață, când ai relatat varianta ta, îmi explică, blocându-mi în continuare ieșirea, obligându-mă să stau în beznă.

Oftând, își trece mâinile prin păr.

— Doamne, Lake! N-am cuvinte să-ți spun cât de furios eram. Voiam atât de tare să-i fac rău! Iar acum? Acum că știu că el îți făcea *ție* rău? Vreau să-l *omor*.

Se întoarce cu spatele, rezemându-se de cadrul ușii.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat aseară și la toate stările prin care trebuie să fi trecut Will. Să-și mărturisească pe scenă iubirea pentru mine, apoi să creadă că mă sărut cu Javi. Nu-i de mirare că a fost așa de furios pe drumul spre casă.

Îmi blochează în continuare ieșirea. Nu că mi-aș dori să scap de-aici. Întregul corp mi se încordează, neștiind ce urmează să spună sau să facă. Expir ușor și încerc să mă calmez. În ultimul minut respirația mi s-a accelerat, plămâinii încep din nou să mă doară, iar umflătura de pe spate își face simțită prezența.

— Cum ai... mă bâlbâi. Cum ai știut că eram acolo?

Cu mâinile de-o parte și de alta a ramei ușii, se întoarce către mine. Înălțimea lui și felul în care mă

ține captivă sunt intimidante, dar într-un mod foarte plăcut.

— Te-am văzut. Când am terminat poezia, te-am văzut plecând.

Genunchii mi se înmoaie și mă sprijin de uscătorul din spatele meu. Știe că l-am auzit recitând. De ce-mi spune toate astea? Încerc din răspuțeri să nu-mi fac speranțe, dar poate dacă nu-mi mai e profesor, putem în sfârșit să fim împreună. Poate asta vrea să-mi dea de înțeleș.

— Will, asta înseamnă...

Face un pas spre mine, ocupând tot spațiul dintre noi. Îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor, nedeșlipindu-și ochii de pe fața mea. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, iar el mă înconjoară cu brațele, trăgându-mă spre el. Încerc să fac un pas în spate ca să-mi termin propoziția, dar corpul lui mă ține lipită de uscător.

Când sunt pe cale să-l întreb din nou, își lipește buzele de ale mele, lăsându-mă fără cuvinte. Încetez imediat orice protest și-l las să mă sărute. *Normal* că-l las să mă sărute. Mi se înmoaie tot corpul. Brațele îmi cad pe lângă trup și scap centimetrul pe podea.

Mă cuprinde de talie și mă ridică, așezându-mă pe uscător. Acum suntem față-n față. Mă sărută de parcă vrea să-și ia revanșa pentru toată luna de sărutări furate. Nu știu unde se termină mâinile mele și unde încep ale lui, amândoi trăgând cu disperare unul de

altul. Îmi înfășor picioarele în jurul lui și îi dirijez gura spre gâtul meu, ca să-mi pot trage răsuflarea. Toate sentimentele pe care le am pentru el mă lovesc în plin. Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, în timp ce realizez cât de mult îl iubesc. Doamne-Dumnezeule, îl *iubesc*. Sunt îndrăgostită de Will Cooper.

Renunț la încercarea de a-mi controla respirația; n-are niciun sens.

— Will, îi șoptesc.

El continuă să-și plimbe buzele pe gâtul meu.

— Asta înseamnă... înseamnă că nu trebuie să ne mai... prefacem?

Respir atât de greu, încât abia dacă pot să formulez o propoziție coerentă.

— Că putem fi... împreună? Dacă nu mai ești... dacă nu-mi mai ești profesor?

Mâinile lui își slăbesc strânsoarea, iar buzele i se închid încet, îndepărtându-se de gâtul meu. Încerc să îl apropii din nou, dar se împotrivește. Îmi apucă gambele, desfăcându-mi picioarele din jurul lui și se retrage la perete, evitând să mă privească în ochi.

Mă sprijin de marginea uscătorului, sărind jos de pe el.

— Will, încep, făcând un pas spre el.

Lumina din bucătărie îi umbrește chipul, dar pot să-i văd maxilarul: e încordat. Are ochii rușinați și mă privește cu regret.

— Will, spune-mi. Încă se mai aplică regulile?

Nu e nevoie să-mi răspundă, după reacția lui îmi dau seama că da.

— Lake, îmi spune cu glas stins. Am avut un moment de slăbiciune. Îmi pare rău.

Îl împing cu mâinile în piept.

— Un *moment* de slăbiciune? Așa îl numești tu? Un *moment* de slăbiciune? mă răstesc la el. Ce-aveai de gând să *faci*, Will? Când aveai de gând să te oprești din giugiulit și să mă dai afară din casă de *data* asta?

Mă răsucesc pe călcâie și ies din spălătorie, trecând prin bucătărie.

— Lake, nu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. N-o să se mai întâmple, îți jur.

Mă opresc din drum și mă întorc spre el.

— Să fii sigur că n-o să se mai întâmple! în sfârșit am acceptat, Will! După o lună întreagă de tortură, am fost în sfârșit în stare să fiu din nou *în preajma* ta. Iar tu îmi faci *asta*\Nu mai pot, îi arunc în față și mă ia plânsul. Felul în care-mi invadezi gândurile când nu suntem împreună? Nu mai am timp de așa ceva. Am lucruri mult mai importante decât micile tale *momente de slăbiciune* la care să mă gândesc.

Traversez sufrageria, deschid ușa de la intrare și mă opresc.

— Adu-mi centimetrul, îi spun cu calm.

— C... ce? mă întreabă.

— E pe nenorocita de podea! Adu-mi centimetrul!

Pe măsură ce se apropie de spălătorie, zgomotul

pașilor lui dispare. Ridică centimetrul și mi-l aduce. Când mi-l pune în palmă, mă strânge de mână, privindu-mă în ochi.

— Nu face din mine un monstru, Lake. *Te rog.*

Îmi retrag mâna dintr-a lui.

— Păi, cu siguranță nu mai ești un martir.

Ies pe ușă, trântind-o în urma mea. Traversez strada fără să privesc înapoi, să văd dacă mă urmărește. Nu mi mai pasă.

Mă opresc la intrare și trag are în piept, ștergându-mi lacrimile. Deschid ușa *căminului* nostru, zâmbesc și o ajut pe mama să croiască ultimele ei costume de Halloween.

19

*Ain't it like most people
I'm no different
We love to talk on things
We don't know about.*²⁵

— THE AVETT BROTHERS, *TEN THOUSAND WORDS*

Până la urmă, Will și Caulder au plecat din oraș. Eu

²⁵ „Ca toți ceilalți / Și eu sunt la fel / Ne place să vorbim / Despre ceea ce nu știm.”

și mama petrecem cea mai mare parte a weekendului finisând costumele. O informez despre noul orar al lui Will și că de acum încolo o să-l ajutăm mai mult. Oricât de furioasă aș fi, nu vreau să aibă de suferit Caulder și Kel. Duminică noaptea nici nu observ când se întoarce Will acasă, pentru că nici nu-mi pasă.

— Kel, sună-l pe Caulder și zi-i că poate veni să-și probeze costumul, îi spun, trăgându-l jos din pat. Will oricum trebuie să plece devreme. Caulder poate să se pregătească aici.

E Halloween, ziua plămânilor canceroși. Alergând în bucătărie, Kel pune mâna pe telefon.

Fac un duș, mă aranjez, apoi o trezesc pe mama ca să vadă rezultatele. După ce se îmbracă și ea, Kel și Caulder îi dau dispoziție să închidă ochii. O conduc în sufragerie, poziționând-o în fața băieților.

— Stai! zice Caulder. Dar Will? Trebuie să ne vadă și el.

O duc pe mama înapoi în hol, alerg la ușă, mă încălț și ies din casă. Îi fac semn cu mâna lui Will, care iese de pe alee. Din expresia feței lui îmi dau seama că speră să-l fi iertat. Îi spulber imediat orice speranță.

— Ești tot un nemernic, dar frate-tu vrea să-i vezi costumul. Intră un minut.

Și mă întorc în casă.

Când intră Will, îi așez pe el și pe mama în fața băieților, spunându-le să deschidă ochii.

Kel e plămânu drept; Caulder e cel stâng. Țesătura căptușită e croită în așa fel încât brațele și capul intră prin deschizături mici, iar partea de jos e liberă. Am vopsit materialul, făcându-i ici și colo pete de țesut mort. În câteva locuri ies din plămâni umflături mai mari: tumorile. Se lasă o tăcere prelungă, înainte ca mama și Will să reacționeze.

— E dezgustător, apreciază Will.

— Respingător, adaugă mama.

— Oribil, zic eu.

Băieții bat palma. Sau, mai precis, plămânii bat palma. După ce facem poze, îi încarc în mașină și livrez perechea de plămâni la școală.

Nici nu ajung la jumătatea celei de-a doua ore, că telefonul începe să-mi vibreze. Îl scot din buzunar și mă uit la număr. E Will. Will nu mă sună *niciodată*. Presupun că vrea să-și ceară scuze, așa că bag telefonul la loc, în jachetă. Vibrează din nou. Mă răsucesc spre Eddie.

— Will mă sună într-una, oare să-i răspund? îi zic.

Nu știu de ce o întreb pe ea. Poate are vreun sfat miraculos.

— Nu știu, îmi răspunde.

Sau poate nu.

La al treilea apel, apăs butonul verde și duc telefonul la ureche.

— Alo, șoptesc.

— Layken, eu sunt. Uite care-i treaba, trebuie să te duci imediat la școala primară. A avut loc un incident și nu pot să dau de mama ta. Eu sunt în Detroit, n-am cum s-ajung.

— Ce? Cu care dintre ei? Îi șoptesc.

— Cu amândoi, bănuiesc. N-au fost răniți; au nevoie doar de cineva care să-i ia. Du-te! Să mă suni înapoi.

În liniște, mă învoiesc de la oră. Eddie vine după mine.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă pe coridor.

— Nu știu. Ceva cu Kel și Caulder, îmi răspund.

— Vin cu tine.

Ajunsă la școală, dau buzna înăuntru. Am răsufierea tăiată și sunt înnebunită de grijă când găsim secretariatul. Kel și Caulder stau amândoi pe hol. Alerg spre ei cât pot de repede și-i îmbrățișez.

— Sunteți bine? Ce-ați pățit?

Ridică amândoi din umeri.

— Nu știm, îmi spune Kel. Ne-au spus că trebuie să

așteptăm aici până ne vin părinții.

— Domnișoară Cohen? mă strigă cineva din spate.

Mă întorc și dau nas în nas cu o roșcată înaltă, uscățivă. E îmbrăcată cu o fustă conică neagră, până la genunchi, asortată cu o cămașă albă, băgată înăuntru. Studiind-o din priviri, nu pot decât să sper că nu este la fel de scorțoasă pe cât o arată garderoba. Face un semn către biroul ei, iar eu cu Eddie o urmăm.

Se așază la pupitru, arătând cu capul spre scaunele din fața ei. Ne așezăm.

— Eu sunt doamna Brill. Sunt directorul Școlii Generale Chapman. Directorul Brill.

Tonul oficial cu care ni se adresează și atitudinea ei de superioritate îmi repugnă imediat. Deja mi-e antipatică.

— Părinții lui Caulder au de gând să ni se alăture? întrebă ea.

— Părinții lui Caulder sunt morți, îi răspund sec.

Tresare, apoi încearcă să-și stăpânească reacția printr-o poziție și mai dreaptă a corpului.

— A, așa e, îmi pare rău. Vine fratele lui? Locuiește cu fratele, nu-i așa?

Aprob din cap.

— E în Detroit; nu are cum să ajungă. Eu sunt sora lui Kel. Care-i problema?

Ea râde.

— Păi, nu-i evidentă?

Arată spre ei prin geamul biroului.

Mă uit la băieți. Se distrează jucând piatră-hârtie-foarfecă. Știu că se referă la costume, dar deja a pierdut tot respectul meu din cauza atitudinii și continui să mă fac că nu pricep.

— Jocul piatră-hârtie-foarfecă e cumva împotriva regulamentului școlar? o întreb.

Eddie pufnește în râs.

— Domnișoară Cohen, mi se adresează doamna director Brill. Sunt costumați în plămâni canceroși!

Clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Eu credeam că-s rinichi putreziți, zice Eddie.

Râdem amândouă.

— Mie nu mi se pare amuzant, spune doamna director Brill. Au distras atenția tuturor elevilor! Sunt niște costume jignitoare și grosolane! Ca să nu mai zic dezgustătoare! Nu știu cui i s-a părut o idee bună, dar trebuie să-i luați acasă și să le schimbați hainele.

Îmi întorc atenția către doamna director Brill. Mă aplec în față, punându-mi mâinile pe birou.

— Doamnă director Brill, îi spun cu calm. Costumele alea au fost făcute de mama mea. Mama mea, care are cancer pulmonar cu celule mici, în stadiul patru. Mama mea, care n-o să mai apuce să-ș i vadă băiețelul sărbătorind o altă zi de Halloween. Mama mea care, cel mai probabil, trece printr-un an de „ultime”. Ultimul Crăciun. Ultima zi de naștere. Ultimul Paște. Și, dacă Dumnezeu e bun cu noi,

ultima zi a mamei. Mama mea, care, întrebată de copilul ei de nouă ani dacă poate să se costumeze de Halloween în cancerul ei pulmonar, n-a avut altă soluție decât să-i facă cel mai bun costum de plămân canceros și plin de tumori posibil. Așa că, dacă îl considerați atât de jignitor, vă sugerez să-i duceți dumneavoastră acasă și să-i spuneți în față toate astea. Vreți să vă dau adresa?

Femeia rămâne cu gura căscată, scuturând din cap. Se frământă în scaun, dar nu răspunde. Mă ridic, iar Eddie mă urmează la ușă. Dar mă opresc brusc și mă întorc în birou.

— Și încă un lucru. Concursul de costume? Sper să fie jurizat *corect*.

În timp ce închid ușa în spatele meu, Eddie râde.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kel.

— Nimic, îi răspund. Puteți să vă întoarceți în clasă. A vrut să știe de unde am cumpărat materialul pentru costumele voastre, ca să-și facă unul de hemoroid pentru la anul.

După ce lăsăm băieții în clasă, încercăm din răspuțeri să ne ținem în frâu hohotele de râs. Ne îndreptăm spre ieșire și explodăm de cum deschidem ușile. Râdem atât de tare, încât ne dau lacrimile.

Înapoi în Jeep găsesc șase apeluri pierdute de la mama și două de la Will. Îi sun pe amândoi, asigurându-i, cu lux de amănunte, că situația s-a rezolvat.

Mai târziu, când mă duc să-i iau de la școală, se întrec în fugă până la mașină.

— Am câștigat! țipă Caulder, urcându-se pe bancheta din spate. Am câștigat amândoi! Fiecare câte cincizeci de dolari!

20

*Well I've been locking myself up in my house for
some time now
Reading and writing and reading and thinking and
searching for
Reasons and missing the seasons The Autumn, the
Spring, the Summer, the snow
The record will stop and the record will go
Latches latched the Windows down, the dog coming
in and the dog
Going out
Up with caffeine and down with the shot
Constantly worried about what I've got
Distracted by work but I cant make it stop and my
confidence on
And my confidence off
And I sink to the bottom I rise to the top and I think
to myself that
I do this a lot*

World outside just goes it goes it goes it goes it goes it goes²⁶

— THE AVETT BROTHERS, *TALK ON
INDOLENCE*

Următoarele săptămâni se scurg pe nesimțite. În zilele în care o duc pe mama la tratament, Eddie e cea care stă cu băieții, până când se întoarce Will. Will pleacă în fiecare dimineață la șase și jumătate și nu ajunge acasă mai devreme de cinci și jumătate după-amiaza. Nu ne întâlnim deloc. Am grijă să nu ne întâlnim. Când e vorba de Kel și Caulder, ne limităm la mesaje și telefoane. Mama a încercat să mă stoarcă de informații, vrând să afle de ce nu mai trece pe la noi. O mint, spunându-i că e doar ocupat cu noua slujbă.

N-a mai venit decât o dată în ultimele două luni. A fost singura dată când am vorbit cu el, după incidentul din spălătorie. A venit să-mi spună că i s-a oferit un

²⁶ „Închis în propria-mi casă de ceva timp / Citind și scriind și citind și gândind și căutând motivele și pierzând anotimpurile / Toamna, primăvara, vara, zăpada / Discul se va opri și discul va porni / Zăvoare zăvorând ferestrele / Câinele intrând și câinele ieșind / Trezindu-mă cu cafea și culcându-mă cu alcool / încercând într-una să-nțeleg ce-am pățit / Sunt distras de muncă, dar tot nu mă abțin / Și-ncrederea-n mine dispăre și vine / Mă scufund pân la fund, mă ridic până-n vârf / Și mă gândesc că fac asta prea des / Lumea de-afară mișcă se mișcă se mișcă se mișcă se mișcă se mișcă.”

post la gimnaziu care începe din ianuarie, adică peste aproximativ două săptămâni.

Mă bucur pentru el, dar e o bucurie dulce-amăruie. Știu cât de mult înseamnă această slujbă pentru el și Caulder, dar știu și ce înseamnă pentru noi doi. În adâncul sufletului meu exista o parte care număra zilele până la finalul stagiaturii lui. Și iată că s-a terminat, iar el deja a încheiat un alt contract. De fapt, asta clarifică lucrurile între noi. Clarifică faptul că totul s-a terminat.

În sfârșit, am pus în vânzare casa din Texas. Mama a reușit să strângă aproape 180.000 de dolari din asigurarea de viață pe care tata chiar a *avut-o*. Casa încă nu e achitată, dar ar trebui să mai primim un cec din vânzare. Toată luna noiembrie m-am concentrat cu mama asupra situației financiare. Am pus bani deoparte pentru facultate, iar ea a deschis un cont de economii pentru Kel. A achitat toate cârduurile de credit și ratele făcute pe numele ei și m-a sfătuit să nu deschid niciodată vreunul pe numele meu. A zis c-o să mă *bântuie* dacă o s-o fac vreodată.

E joi. Ultima zi de școală pentru toată lumea, inclusiv pentru Will. Azi scăpăm mai devreme, așa că-l aduc pe Caulder la noi acasă. De obicei, joi noaptea doarme aici, pentru că Will merge la slam.

N-am mai fost în Club N9NE din seara-n care l-am auzit pe Will recitându-și poezia. Acum înțeleg ce-a spus Javi în clasă, despre cum ești nevoit să-ți retrăiești durerea. De asta nu mă duc. Am retrăit-o suficient cât să-mi ajungă pentru toată viața.

Hrănesc copiii, îi trimit în camera lor, apoi mă îndrept spre dormitorul mamei pentru ceea ce a devenit sporovăială noastră de seară.

— Închide ușa. Astea-s ale lui Kel, îmi șoptește ea.

Împachetează cadourile de Crăciun. Închid ușa în urma mea, mă așez cu ea pe marginea patului și o ajut la împachetat.

— Ce planuri ai pentru vacanța de Crăciun? mă întreabă.

I-a căzut tot părul. N-a vrut să poarte peruci; a zis că se simte ca și cum ar dormi un dihor pe capul ei. Chiar și așa, e tot frumoasă.

Ridic din umeri.

— Aceleași pe care ți le-ai făcut tu, bănuiesc.

Se încruntă.

— Vii mâine cu noi la ceremonia de absolvire a lui Will?

Ne-a trimis o invitație acum vreo două săptămâni. Probabil că fiecare absolvent are dreptul la un număr de oaspeți, iar bunicii lui sunt singurii pe care i-a mai chemat în afară de noi.

— Nu știu; încă nu m-am hotărât.

Leagă cu fundă o cutie și o dă deoparte.

— Ar trebui să vii. Indiferent ce s-a întâmplat între voi, tot ar trebui să mergi. A fost mereu alături de noi, Lake.

Nu vreau să recunosc în fața ei că refuz să merg pentru că nu mai știu cum să mă comport în preajma lui. Atunci în spălătorie, când pentru câteva momente am crezut că putem fi împreună... am fost îmbătată de fericire. A fost cel mai frumos sentiment pe care l-am avut vreodată, acela de a fi, în sfârșit, liberă să-l iubesc. Dar n-a fost real. Acel minut de fericire pură și dezamăgirea care a urmat după el sunt lucruri pe care nu vreau să le mai simt niciodată. M-am săturat să jelesc.

Mama dă la o parte hârtia de împachetat și mă îmbrățișează. Nu mi-am dat seama că tot ce simt mi se citește pe față.

— Îmi pare rău, dar cred că ți-am dat niște sfaturi foarte proaste, îmi spune.

Mă retrag din brațele ei, râzând.

— Imposibil, mamă. Tu nu știi cum să faci un lucru prost.

Iau de jos o cutie, mi-o așez în poală și încep s-o învelesc în hârtie colorată.

— Și totuși, am făcut-o. Toată viața te-am sfătuit să gândești cu mintea, nu cu inima.

Împăturesc meticulos marginile și apuc rola cu scotch.

— Mamă, ăsta nu-i un sfat bun. E un sfat

extraordinar. Cu ajutorul lui am făcut față ultimelor luni.

Rup o bucată de bandă adezivă și lipesc cu ea marginea pachetului. Înainte să termin treaba, mama îmi ia pachetul, așezându-l lângă ea. Mă ia de mâini, întorcându-mă cu fața la ea.

— Vorbesc serios, Lake. Ai gândit așa de mult cu mintea, încât acum îți ignori complet sentimentele. Trebuie să existe un echilibru. Faptul că amândoi vă lăsați copleșiți de alte lucruri o să vă distrugă orice șansa de a fi fericiți.

Clatin din cap confuză.

— Mamă, nu mă las copleșită de nimic.

Îmi scutură mâinile, semn că nu m-am prins.

— *Eu*, Lake. *Eu* sunt cea care te copleșește. Trebuie să încetezi să-ți mai faci atâtea griji pentru *mine*. Trăiește-ți viața. Încă n-am murit.

Privesc la mâinile noastre, lăsându-mă pătrunsă de cuvintele ei. *Chiar* mi-am concentrat atenția asupra ei. Dar de asta are nevoie. De asta avem amândouă nevoie. Nu mai are prea mult timp, iar eu vreau să fiu lângă ea în fiecare secundă.

— Mamă, ai nevoie de mine. Tu ai mai mare nevoie de mine decât am eu nevoie de Will. Și, oricum, Will deja a ales.

Îmi dă drumul mâinilor, întorcându-și privirea de la mine.

— Nu, n-a ales, Lake. A făcut ceea ce a *crezut* el că

e alegerea corectă, dar greșește. Amândoi greșiți.

Știu că vrea să mă vadă fericită. Nu mă lasă inima să-i spun că între noi totul s-a terminat. A ales atunci, în spălătorie, când m-a lăsat să plec. Are prioritățile lui, iar, în acest moment, eu nu sunt una dintre ele.

Trage în fața ei cutia pe care o împachetam eu și începe s-o împacheteze din nou.

— Mai ții minte noaptea în care ți-am spus că am cancer, iar tu te-ai refugiat acasă la Will?

Vocea i se înmoaie. Își drege gâtul, încă evitându-mi privirea.

— Trebuie să-ți spun ce mi-a zis... la ușă.

Mi-aduc aminte de discuția la care se referă, dar n-am auzit ce-și spuneau.

— Când mi-a deschis ușa, i-am zis că trebuie să vii acasă. Că trebuie să discutăm. S-a uitat la mine plin de tristețe. Mi-a răspuns „Las-o aici, Julia. Acum are nevoie de mine.” Lake, mi-ai frânt inima. M-a durut îngrozitor faptul că aveai nevoie de *el* mai mult decât de *mine*. De cum am auzit cuvintele din gura lui, mi-am dat seama că ai crescut... că nu mai eram eu centrul universului tău. Și Will a văzut asta. A văzut cât de tare m-au afectat cuvintele lui. Când m-am întors spre casă, a venit după mine în curte și m-a îmbrățișat. M-a asigurat că n-o să mi te ia niciodată. A spus că o să te lase în pace... c-o să te lase să te concentrezi asupra mea, atât timp cât mi-a mai rămas.

Lasă pe pat cadoul împachetat. Se apropie de mine,

luându-mi din nou mâinile într-ale ei.

— Lake, el nu te-a uitat. N-a ales această slujbă nouă în locul tău. Ne-a ales pe *noi* în locul tău. A vrut să-ți ofere mai mult timp cu *mine*.

Inspir adânc, analizând informațiile pe care tocmai le-am aflat de la mama. Oare are dreptate? Oare mă iubește atât de mult încât e dispus să renunțe la mine?

— Mama? Îi spun stins. Și dacă greșești?

— Și dacă *nu* greșesc, Lake? Pune *totul* la îndoială. Dacă el *vrea* să te aleagă pe tine? N-ai să afli niciodată dacă nu-i spui ce simți. L-ai îndepărtat de tot. Nu i-ai dat *șansa* de a te alege pe tine.

Are dreptate, nu i-am dat-o. După noaptea din spălătorie m-am retras complet.

— E șapte și jumătate, Lake. Știi unde-l găsești. Mergi și spune-i ce simți.

Nu mă mișc. Îmi simt picioarele ca de gelatină.

— Du-te! râde mama.

Sar jos din pat și alerg în camera mea. Când îmi schimb pantalonii, mâinile îmi tremură, iar gândurile mi se amestecă în cap. Mă îmbrac cu bluza mov pe care am purtat-o la prima și singura noastră întâlnire. Intru în baie și mă privesc în oglindă.

Îmi lipsește ceva. Întorcându-mă în dormitor, scot de sub pernă agrafa mov. O desfac, scot din ea șuvița de păr a mamei și o pun în cutia de bijuterii. Revin în baie, îmi dau pletele într-o parte și-mi prind clama.

Don't say it's over
'Cause that's the worst news I could hear I swear
that I will Do my best to be bere just the way you like
it
Even though it's hard to hide
Push my feelings all aside
*I will rearrange my plâns and change for you*²⁷

— THE AVETT BROTHERS, *IF IT'S THE
 BEACHES*

Când pășesc în club, nu mă opresc să-l caut cu privirea. Știu că-i aici. Nu-mi ofer timp să mă pot răzgândi, ci mă îndrept cu aparentă încredere spre fața sălii. Prezentatorul anunță notele pentru concurentul anterior, dar eu urc direct pe scenă. Îi iau microfonul din mână și, în timp ce mă privește temător, mă întorc cu fața spre public. Luminile sunt atât de puternice, încât nu pot să disting niciun chip. Nu pot să-l văd pe Will.

— Aș dori să recit o poezie compusă de mine, spun

²⁷ „Nu-mi spune că s-a terminat / Asta-i cea mai rea veste pe care / Aș putea-o auzi, îți jur că voi face / Tot ce pot să fiu aici / Așa cum îți place / Deși mi-e greu s-ascund / Să dau sentimentele la o parte / Îmi voi reface planurile și mă voi / Schimba pentru tine.”

la microfon.

Am vocea calmă, dar inima e gata să-mi sară din piept. Acum nu mai pot da înapoi. Trebuie s-o fac.

— Știu că am încălcat protocolul, dar e o urgență, continui.

Publicul izbucnește în râs. Mulțimea e foarte zgomotoasă și încremenesc gândindu-mă la ce sunt pe cale să fac. Încep să am îndoieli și mă întorc spre prezentator, dar el mă înghiontește în față, făcându-mi semn să continui.

Așez microfonul pe stativ, coborându-l la nivelul meu. Închid ochii și trag adânc aer în piept, înainte să încep.

— Trei dolari! strigă cineva din public.

Deschid ochii, amintindu-mi că n-am plătit taxa de slam. Mă caut cu disperare în buzunare, scot o bancnotă de cinci dolari și i-o duc prezentatorului.

Revin la microfon și închid din nou ochii.

— Poezia mea se numește...

Cineva mă bate pe umăr. Deschid ochii, mă întorc și-l văd pe prezentator întinzându-mi două bancnote de un dolar.

— Restul tău, îmi spune.

Iau banii și mi-i bag în buzunar. Încă stă aici.

— Pleacă, îi șoptesc printre dinți.

Coboară de pe scenă, bombănind.

Mă întorc din nou la microfon și-mi încep discursul.

— Poezia mea se numește „Lecții”.

Inspir adânc de câteva ori, pentru că vocea îmi tremură. Sper să-mi amintesc versurile: am rescris câteva dintre ele pe drum. Trag pentru ultima oară aer în piept și încep.

Am primit *lecții* anul ăsta

De la *toți*.

De la fratele meu mai mic...

De la The Avett Brothers...

De la *mama, prietena* mea cea mai bună,
profesorul meu,

Tata

Și

De la

Un băiat.

Băiat de care sunt în mod serios, profund,
nebunesc,

Incredibil

Și de netăgăduit îndrăgostită.

Am primit *atâtea lecții* anul ăsta!

De la un copil de *nouă* ani.

El m-a învățat că e *în regulă* să trăiești *viața*

Un pic *pe dos*.

Și cum să *râzi*

De ceea ce *crezi*

Că *nu-i de râs*.

Am primit *lecții* anul ăsta

De la o *formație*
Ei m-au învățat cum să regăsesc acel *sentiment*
De a
Simți.
M-au învățat cum să *decid* ceea ce vreau să *fiu*
Și să *fiu* ceea ce am decis.
Am primit *lecții* anul ăsta
De la un bolnav de *cancer*
M-a învățat *atât* de multe! *Încă* mă învață
Foarte
Multe.
M-a învățat să mă *îndoiesc.*
Să *nu* regret.
M-a învățat să-mi *depășesc* limitele,
Căci pentru *asta* le *am.*
Mi-a spus să găsesc *echilibrul* între *minte*
Și *inimă*
Apoi m-a învățat *cum...*
Am primit *lecții* anul ăsta
De la o *copilă orfană.*
Ea m-a învățat să *respect*
Ceea ce mi-a fost *sortit.*
Și să *apreciez* că totuși soarta mi-a dat *ceva.*
M-a învățat *că familia*
Nu ține doar de *sânge.*
Că, uneori, *familia*
Îți sunt *prietenii.*
Am primit *lecții* anul ăsta

De la *profesorul* meu.
El m-a învățat că
Punctele nu-s *esența*,
Esența e poezie ...
Am primit *lecții* anul ăsta
De la *tata*.
M-a învățat că *eroii* nu sunt mereu
Invincibili
Și că *magia*
Se află *în* mine.
Am primit *lecții* anul ăsta,
De la
Un băiat.
Băiat de care sunt în mod serios, profund,
nebunesc,
Incredibil
Și de netăgăduit îndrăgostită.
Și el m-a învățat cel mai important lucru din
toate ...
Săpun accentul
Pe viața ă.

Sentimentul care te copleșește când ești în fața publicului? Când toți îți sorb cuvintele, tânjind să vadă o fărâmbă din sufletul tău... e îmbătător. Îi împing microfonul înapoi prezentatorului și fug de pe scenă. Mă uit de jur-împrejur, dar nu-l văd nicăieri. Mă uit la separeul în care am stat la prima noastră

întâlnire, dar e gol. Realizez, după ce stau acolo, așteptând să mă ia în brațe, că el nici măcar nu-i aici. Mă învârt în cerc, cercetând încăperea pentru a doua oară. A treia oară. Nu-i aici.

Sentimentul de fericire pe care l-am avut pe scenă, în spălătorie, în separeul din spatele sălii, a dispărut. Nu mai pot. Vreau să fug. Am nevoie de aer. Vreau să simt pe față aerul din Michigan.

Deschid ușa cu putere și fac un pas afară, când o voce, amplificată în difuzoare, mă oprește.

— Nu-i o idee bună.

Recunosc și vocea, și propoziția. Mă răsucesc încet, privind spre scenă. Will e acolo, cu microfonul în mâini, uitându-se direct la mine.

— N-ar trebui să pleci fără să-ți afli punctajul, continuă, arătând spre juriu.

Îi urmăresc privirea până la jurații întorși în scaune. Toți patru se uită la mine; al cincilea scaun e gol. Tresar, dându-mi seama că Will e al cincilea jurat.

Revenind în centru sălii, simt din nou că plutesc. Au amuțit cu toții. Mă uit în jurul meu și toți ochii sunt la mine. Nimeni nu știe ce se petrece. Nici *eu* nu cred că știu ce se petrece.

Will se uită la prezentatorul de lângă el.

— Aș dori să recit ceva. E o urgență, îi spune.

Acesta se retrage, făcându-i un semn aprobator. Will se reîntoarce cu fața la mine.

— Trei dolari, strigă cineva din mulțime.

Will aruncă o privire spre moderator.

— Nu am bani lichizi, îi spune.

Scot imediat din buzunar cei doi dolari și alerg pe scenă, trântindu-i la picioarele prezentatorului. El inspectează banii pe care i-am depus.

— Lipsește un dolar.

Tăcerea din sală e întreruptă de zgomotul scaunelor trase de sub mese. Lumea începe să vină spre mine și se creează agitație. Sunt înconjurată, smucită și împinsă în mai multe părți, în timp ce aglomerația se întetește. Apoi se dispersează, fiecare spectator se întoarce la locul lui și se restabilește liniștea. Mă uit din nou la scenă, unde sunt aruncate la nimereală, în dreptul prezentatorului, zeci de bancnote de un dolar. Urmăresc cu privirea o monedă de douăzeci și cinci de cenți, care cade de pe scenă. Se clatină și se învârte, oprindu-se la picioarele mele.

Privirea moderatorului rămâne fixată pe mormanul de dolari.

— În regulă, spune el. Will, cum se numește poezia ta?

Will îmi zâmbește, apropiindu-se de microfon.

— „Mai sus de locul trei”, răspunde el.

Fac câțiva pași în spate, iar el începe.

Am cunoscut o fată.

O fată frumoasă

Și m-am îndrăgostit de ea.

M-am îndrăgostit *nespus*.
Din păcate, câteodată, *viața-ți* stă în *cale*.
Viața a stat *categoric* în calea *mea*.
S-a proptit *toată*-n calea mea,
Viața mi-a *blocat ieșirea* cu-n morman de
Scânduri *groase*,
Bătute-n cuie *și-atașate* de-un *zid* din *beton*,
De treizeci de centimetri, pus peste-un *rând* de
gratii de oțel,
Zăvorâte de-o *ramă din titan* pe care, *oricât* de tare
Aș
Împinge-o,
Nu pot
S-o
Urnesc.
Câteodată, *viața* nu se *urnește*.
Se *proptește* toată-n calea ta.
Mi-a blocat *planurile, visele, dezideratele,*
Aspirațiile, dorințele, nevoile.
Mi-a blocat accesul la fata *frumoasă*
De care m-am *îndrăgostit nespus*.
Viața încearcă să-ți spună ce-i cel mai *bine* pentru
tine.
Ce-ar trebui să fie cel mai *important* pentru tine.
Ce-i pe primul *loc*
Sau al *doilea*
Sau al *treilea*.
Am încercat din *răspuțeri* să am totul *așezat*,

Organizat,
Catalogat în ordine cronologică, totul în
Spațiul perfect, la locul perfect.

Credeam că asta *voia* viața să fac.

Că asta *trebuia* să fac.

Nu-i așa?

Să păstrez *totul* în *ordine*?

Câteodată, viața-ți stă în *cale*.

Se proptește toată-n *calea* ta.

Dar nu se proptește toată-n *calea* ta,

Pentru că

Vrea ca tu să *renunți* și s-o lași *să preia controlul*.

Viața nu se proptește toată-n *calea* ta, pentru că

Vrea

Să te *predai* și să te *lași purtat* de ea.

Viața vrea să *ripostezi*.

Să-nveți cum să ți *asumi*.

Vrea să pui mâna pe *topor* și să *tai*

În *lemn*.

Vrea să apuci *barosul* și să *spargi*

Betonul.

Vrea să iei o *torță* și să *topești*

Metalul și *oțelul* până când treci de toate

Și-o *înș faci*.

Viața vrea să *iei* tot ce-i *așezat*,

Organizat, catalogat,

Rânduit. Și

Vrea să le *amesteci*,

Să le *agiți*,
Să le *combini*.
Viata nu vrea s-o lași să-ți *spună* că *fratele*
Tău
Mai mic e *singurul* care e pe
Primul loc.
Viata nu vrea s-o lași să-ți *spună* că
Educația ta
Și *cariera* ta sunt *singurele* de pe
Locul doi.
Și *viata* *cu siguranță* nu vrea ca *eu*
S-o las pur și simplu să-mi *spună*
Că fata pe care-am cunoscut-o,
Frumoasa, puternica, extraordinara, energica
fată
De care m-am îndrăgostit *nespus*,
Poate fi *doar* pe locul *trei*.
Viata știe.
Viata încearcă să-mi *spună*
Că fata pe care-o *iubesc*?
Fata de care
M-am îndrăgostit *nespus*?
Începe și ea pe *primul* loc.
O pun pe *ea* pe primul loc.

Will lasă microfonul din mână și sare jos de pe scenă. M-am străduit atât de mult să învăț să renunț la el, să înlătur efectul pe care-l are asupra mea... Dar n-

a mers. N-a funcționat deloc.

Îmi cuprinde fața în mâini și-mi șterge lacrimile cu vârful degetelor.

— Te iubesc, Lake.

Îmi zâmbește, apăsându-și fruntea pe a mea.

— Meriți să fii pe primul loc.

Orice și oricine altcineva din întreaga încăpere dispăre cu desăvârșire; singurul zgomot pe care îl aud e cel al zidurilor pe care le-am clădit în jurul meu, când se prăbușesc la pământ.

— Și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult!

Își lipește buzele de ale mele, iar eu îmi arunc brațele în jurul lui și-l sărut înapoi. *Normal* că-l sărut înapoi.

Epilog

*My parents taught me to learn
When I miss
Just de your best
Just de your best.*²⁸

— THE AVETT BROTHERS, *WHEN I DRINK*

²⁸ „Părinții m-au sfătuit / Să-nvăț ca atunci când ratez / Să-mi dau silința / Să-mi dau silința.”

Mă învârt prin cameră, sărind peste mormane de jucării, și adun într-un sac hârtia de împachetat.

— V-au plăcut cadourile? îi întreb.

— Da! țipă Kel și Caulder la unison.

Adun ultima fășie de hârtie, leg la gură sacul de gunoi și ies să-l arunc afară.

În timp ce mă îndrept spre trotuar, Will apare din casa lui și aleargă în direcția mea.

— Lasă-mă pe mine, iubito, îmi spune, luându-mi din mână sacul menajer și cărându-l până la trotuar. Se întoarce la mine, mă înconjoară cu brațele și își îngroapă fața în gâtul meu.

— Crăciun fericit, îmi urează.

— Crăciun fericit, îi răspund.

E al doilea Crăciun pe care-l petrecem împreună și primul fără mama. A murit în septembrie anul ăsta, la aproape un an de când ne-am mutat în Michigan. A fost greu. A fost *extrem* de greu.

Când îți moare cineva apropiat, amintirile sunt dureroase. Numai după ce ajungi în al cincilea stadiu al durerii încep să nu te mai doară așa de rău, doar atunci aducerile aminte devin pozitive. Când încetezi să te gândești la moartea persoanei și îți amintești toate lucrurile minunate care au legătură cu *viața* ei.

Faptul că l-am avut lângă mine pe Will a făcut totul suportabil. După ce a terminat facultatea, s-a înscris la un Mașter în educație. Până la urmă n-a acceptat postul de la gimnaziu. A supraviețuit din creditul

studentesc încă un semestru, până ce am absolvit eu.

Will mă ia de mână și intrăm împreună în casă. Numărul de jucării adunate pe podeaua din sufragerie atinge cote uimitoare.

— Mă întorc imediat, ultima tură, spune Will, luând o parte din lucrurile lui Caulder și ieșind din nou pe ușă. E al treilea drum pe care-l face peste drum, ca să transfere toate noile jucării ale lui Caulder la el acasă.

— Kel, astea nu pot fi toate ale tale, îi zic, cercetând sufrageria. Strângeți-le pe toate și băgați-le în dormitorul gol. Trebuie să aspir.

Bucățele minuscule din haosul cadourilor zac împrăștiate prin toată casa. După ce termin de aspirat, strâng firul și pun aspiratorul la loc, în debaraua de pe hol. Will pășește înăuntru, cu două pungi de cadouri în mână.

— Aăă, oh, pe astea cum de le-am uitat? îl întreb, strigându-i imediat pe puști.

— Astea nu-s pentru băieți. Sunt pentru tine și Kel. Se duce la canapea, făcându-ne semn să ne așezăm.

— Will, nu trebuia să faci asta. Deja mi-ai luat bilete la concert, îi spun, făcându-mă comodă.

Ne dă pungile, sărutându-mă pe frunte.

— Nu-s *de la mine*.

Îl ia pe Caulder de mână și se retrag în tăcere. Mă uit la Kel, iar el ridică din umeri.

Desfacem pungile în același timp, scoțând la iveală

niște plicuri. „Lake” e mâzgălit pe ele, cu scrisul de mână al mamei. Scoțând hârtia din plic, îmi simt mâinile moi. Duc mâna la ochi și îmi șterg lacrimile în timp ce desfac scrisoarea.

Copiii mei,

Crăciun fericit! Îmi pare rău dacă scrisorile mele v-au luat prin surprindere. Dar mai am atât de multe să vă spun! Știu că ați crezut că am terminat cu sfaturile, dar nu puteam să plec fără să repet în scris câteva lucruri. Poate că nu vă vor folosi imediat, dar, într-o zi, cu siguranță or să o facă. N-am putut să rămân pentru totdeauna cu voi, dar sper că vorbele mele vor rămâne.

— *Nu încetați să gătiți basagna. Basagna e bună. Așteptați o zi fără nicio veste proastă și faceți basagna.*

— *Găsiți un echilibru între minte și suflet. Lake, sper ca tu să-l fi găsit și să-l poți ajuta pe Kel atunci când va fi momentul.*

— *Depășiți-vă limitele, căci pentru asta le aveți.*

— *Pe asta o fur de la formația ta preferată, Lake. Amintiți-vă mereu că nu e lucru care să merite împărțit mai mult ca dragostea care ne-a făcut să ne împărțim numele.*

— *Nu luați viața prea în serios. Pocniți-o în față când are nevoie de o palmă bună. Râdeți de ea.*

— *Și râdeți mult. Să nu treacă o zi fără să râdeți*

măcar o dată.

— *Nu-i judecați niciodată pe alții. Știți amândoi foarte bine că evenimentele neașteptate pot influența caracterul unei persoane. Să nu uitați asta niciodată. Nu aveți de unde să știți prin ce încercări trece altcineva în viața lui.*

— *Îndoți-vă de toate. De iubire, de religie, de pasiuni. Dacă nu vă puneți întrebări, nu veți afla răspunsurile.*

— *Fiți îngăduitori. Cu toate. Cu diferențele dintre oameni, cu asemănările lor, cu alegerile lor, cu personalitățile lor. Câteodată ai nevoie de diversitate ca să culegi ce-i mai bun. E valabil și pentru oameni.*

— *Alegeți-vă băcăliile, dar nu alegeți prea multe.*

— *Fiți deschiși la minte; numai așa puteți asimila lucruri noi.*

— *Și ultimul, dar nici într-un caz cel din urmă. Nu regretați. Vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit cei mai frumoși ani din viața mea.*

Mai ales ultimul.

*Cu drag,
Mama*

SFÂRȘIT

Mulțumiri

Lui Abigail Ehn de la *Poetry Slam, Inc.*, pentru că mi-a răspuns cu viteza luminii la toate întrebările. Surorilor mele, Lin și Murphy, pentru că împărțim în mod egal toate componentele fabuloase din ADN-ul tatălui nostru. Mamei mele, Vannoy, pentru că-i place

„Mystery Bob” și pentru că mi-a încurajat pasiunea. Nemaipomenitului meu soț și copiilor mei, pentru că nu s-au plâns de patru săptămâni de vase și rufe murdare adunate, în timp ce eu mă încuiam în dormitor. Lui Jessica Benson Sparks, pentru sufletul ei bun și bunăvoința de a mă ajuta să reușesc. Și ultima, dar cu siguranță nu cea din urmă, antrenorii mele într-ale vieții, Stephanie Cohen, pentru că este extraordinară!

La Editura EPICA au mai apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi

trebuit) de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
De Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
De Stephanie Perkins

Destine la limită
De Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
De Katja Millay

Hopeless/Fără speranță
De Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
De Elizabeth Wein

Uite, așa arată fericirea
De Jennifer E. Smith

Iubire
De Katie Cotugno

Lola și băiatul de treabă din vecini

De Stephanie Perkins

Printre tonuri cenușii

De Ruta Sepetys

Te aștept (Colecția Epiclove, 17 ani)

De J.Lynn/Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine... (Colecția Epiclove, 17 ani)

De Jasinda Wilder

Intimidare (Colecția Epiclove, 17 ani)

De Penelope Douglas

TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE

[www. Edituraepica. Ro](http://www.Edituraepica.Ro)

Autoarea de bestselleruri Colleen Hoover ne vorbește despre suferința tulburătoare a unei familii sfâșiate de tragedie și legăturile foarte complicate pe care aceasta le naște între doi îndrăgostiți.

După moartea neașteptată a tatălui ei, Layken, de optsprezece ani, rămâne singurul punct de sprijin atât pentru mama sa, cât și pentru fratele ei mai mic.

Aparent, ea este puternică și plină de viață, dar, în sinea ei, simte cum își pierde speranța pe zi ce trece.

Apariția unui tânăr schimbă totul. Mutându-se în celălalt capăt al țării, Layken face cunoștință cu vecinul ei, de douăzeci și unu de ani, care are o pasiune uimitoare pentru poezia slam. În doar câteva zile, între ei se înfiripă sentimente puternice și, în sufletul lui Layken, speranța prinde un nou contur.

Dar, după o primă întâlnire plină de trăiri intense, soarta îi lovește în plin, când o dezvăluire șocantă pune capăt noii lor relații. Interacțiunile zilnice devin insuportabile, în timp ce ei se străduiesc să găsească un echilibru între sentimentele ce îi unesc și secretele ce îi despart.

COLLEEN HOOVER este autoarea bestsellerului *Hopeless. Fără speranță*, apărut la Editura Epica. Colleen locuiește în Texas, împreună cu soțul ei și cei trei copii ai lor. O puteți vizita pe www.colleenhoover.com.

Ficțiune pentru adolescenți și tineri
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-93565-7-9

9 786069 356579 >